

YENİ DEMOKRASİ YOLUNDA

İŞÇİ-KÖYLÜ

www.iscikoylu.org

Sayı: 2003-18 18 *Yıl:1 *26 Eylül-9 Ekim 2003 *Fiyatı: 500 000 TL ISSN:1303-9350

İntifadanın 3. yıldönümünde Irak'ta işgale son FİLİSTİN'E ÖZGÜRLÜK

Filistin kazanacak

İsrail askerlerinin ağır silah ve tanklarına karşı onların silahları yalnızca taşlar ve molotof kokteylleri... 2. İntifadanın 3. yıldönümünde Filistin'de yine işgal, yine katliam var. Ve bütün bunların karşısında yine direnen Filistinliler... İşgal ve katliama karşı Filistinlileri bir kez daha ayağa kaldıran Yaser Arafat'ın sürgün edilmesi kararı oldu. Ölüm seçeneğini de içeren bu karar üzerine Arafat'ın karargahı önünde toplanan binlerce Filistinli, "Arafat'a özgürlük" sloganlarını haykırdı. Arafat'ı ulusal kurtuluşun sadece bir simgesi olarak gören Filistinliler, aslında Filistin'in özgürlüğü için sonuna kadar direneceklerini haykırıyorlardı.

İşgalciler Irak'ta kaybediyor

Irak'taki işgali fiyaskoya dönen ve kendi halkının dahi desteğini alamayan ABD, son çırpınışlarını yaşayan yaralı bir canavar gibi etrafına tehditler savurmaktan geri durmuyor. Ardı ardına açıklamalar yaparak işbirlikçi ve uşaklarına para ve askeri yardım talebinde bulunurken "Bu ülkeler asker, para ve destekte buldukları ölçüde masada oturabilecekler" diye şart koşuyor. Emperyalizmin uşakları Türk egemen sınıfları da efendisine kalkan olmak için hazırlıklarını sürdürüyor. Ancak Türkiye halkı da işgale ortak olmamak, kardeş kanı dökmek için sesini yükseltiyor.

Emperyalizme karşı zafer halklarındır

Bugün emperyalistlerin uyguladıkları işgal ve yıkım politikalarına karşı dünya halkları direniyor. Filistin'de intifadanın savaşçıları, Irak'ta işgale karşı direnen Irak halkı, Cancun'da DTÖ'ye karşı yapılan eylemler, emperyalist politikalara karşı halkların tepkisini gösteriyor. Bu tepkileri anti-emperyalist bilince ve örgütlülüğe dönüştürecek olan ise başta Maoist güçler olmak üzere tüm devrimci güçlerdir.

DTÖ CANCUN'DA TOPRAĞA VERİLDİ

ABD açısından oldukça önemli olan Cancun Zirvesi, ABD'nin her gün biraz daha kötüye giden ekonomisinin düzelmesi açısından küçük de olsa bir umuttu. Ancak bu umut, tıpkı ABD'nin birikmiş sermayesini boşaltmak için Afganistan, Irak gibi ülkelere yaptığı saldırıların da bir çözüm olamadığı gibi bu zirve de aradığını vermedi. Kapasite fazlası üretim ve 'Küreselleşme' masalının kahramanı mali sermayenin dünyada sürdürdüğü tur, "tilkinin dönüp dolaşaca-

ğı yer kürkçü dükkanındır" misali çıktığı ülkeye geri dönüyor. IMF tarafından yatırım alanları bitirilen yarı sömürgelerde konaklayacak ve büyüyecek olanak bulamayınca ve hali hazırda bulunan olanaklar da kendisi açısından risklerle dolu olunca tercih, sahibine geri dönmekten yana oluyor. Masal kahramanı mali sermayenin bu kısır döngüsü ise ABD ekonomisinin gittikçe daha büyük bir kriz içine sürüklenmesi biçiminde sona erdi.

Sayfa 16-17

SÖYLEŞİ

Suat Parlar

kadrolar "Türkiye'nin şu anda Ortadoğu'ya yönelik bir politikası yok. Amerika ve İsrail paralelinde bir politika yürütülüyor. Bu anlamda Türkiye, İsrail tarafından bir de terör söylemi tuzağına düşürülmüş vaziyette. Hindistan, Türkiye ve İsrail çizgisinde geliştirilen yeni bir anti-terör programı gündeme alınıyor. İsrail'de bu amaçla bir takım merkezler oluşturuluyor, Türkiye'den giden orada eğitim görüyorlar."

Sayfa 14-15

**İşçi-köylü'den
TÜRKİYE ABD İLİŞKİLERİ
STRATEJİK UŞAKLIK
İLİŞKİSİDİR
"BANA DOSTUNU SÖYLE,
SANA KİM OLDUĞUNU
SÖYLEYİM"**

Sayfa 30

Tekel işçileri yine AKP önündeydi

“TEKEL’i savunmak ve çıkarlarını korumak adına, her türlü meşru yöntemle sonuna kadar direneceğiz. Yaptıklarımız yapacaklarımızın teminatıdır”

TEKEL işçileri, AKP’ye yönelik protestolarını sürdürüyor. Özelleştirmelere son verilmesini isteyen işçiler, Tokat, Adana, Samsun vb. birçok ilde AKP binalarına yürüdü.

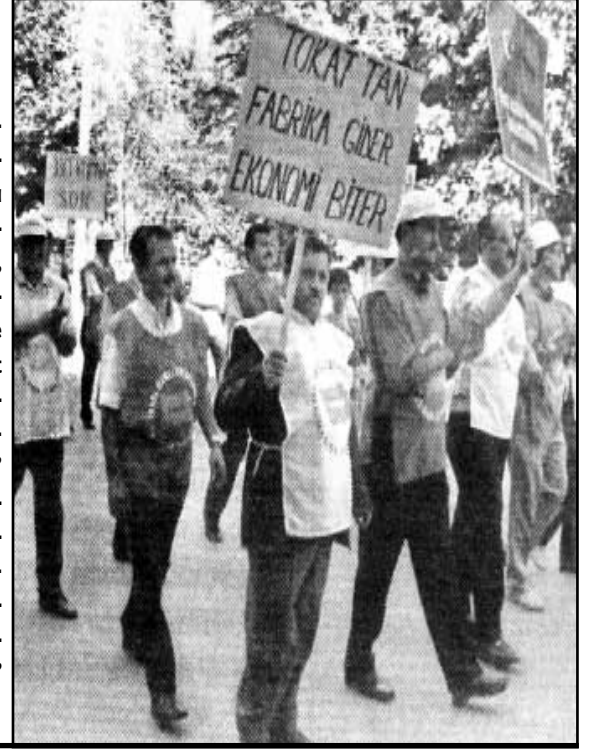
TEKEL Adana Sigara Fabrikası’ndan çıkan işçiler, “Marlboro ülkesi olmayacağız”, “Hükümet istifa, iş ekmek yoksa barış da yok” sloganlarıyla yürüdüler. AKP önünde polis barikatıyla karşılaşan işçiler, polisi yuhlayarak oturma eylemi yaptılar. Tek Gıda-İş 1 No’lu Şube Başkanı Mithat Arslan, “TEKEL işçisi, yabancıların çıkarlarına kendilerini feda eden bu işbirlikçi teslimiyetçi zihniyeti reddetmektedir” dedi.

TEKEL işçileri Hatay ve Gaziantep’te de eylem yaptılar. (Kartal)

**TEK GIDA-İŞ SENDİKASI
EYLEMLERİ SÜRÜYOR**

TEKEL’in özelleştirmesine karşı eylemlerini sürdüren Tek Gıda-İş Sendikası Samsun Şubesi’ne bağlı işçiler de 12 Eylül’de AKP il binası önüne temsili darıya kurup kefen giyerek özelleştirmeyi protesto ettiler. Yağan yağmura rağmen eylemlerini

sürdüren işçiler “Ölürüz ama TEKEL’i sattırmayız”, “TEKEL halkın kalacak” vb. sloganlar atarak özelleştirmeye karşı mücadelelerinin süreceğini belirttiler. Eylemde bir konuşma yapan Tek Gıda-İş Sendikası Orta Karadeniz Bölge Başkanı İsmail Duran “Hükümet özelleştirme kararından vazgeçmezse, TEKEL işçileri kefenlerini giyip kendilerini darağacına asacaklardır. Siyasi iktidar da bizim cesetlerimizi yabancı sermayeye bahşiş vermek zorunda kalacaktır” dedi. 16 Eylül’de saat 18:00’de ise AKP ilçe binasının önüne gelen işçiler “Tayyip şaşırma sabrımızı taşıma”, “TEKEL bizindir bizim kalacak”, “Tayyip oğlunu Irak’a gönder”, “Susma sustukça sıra sana gelecek” vb. sloganlar attılar. Caddeyi trafiğe kapatan yaklaşık 200 kişiyi caddeden geçen arabalar da korna çalarak destekledi. Eylemde bir konuşma yapan Tek Gıda-İş Karadeniz Bölge Temsilcisi İsmail İnce de kitleye seslenerek “TEKEL’i savunmak ve çıkarlarını korumak adına, her türlü meşru yöntemle sonuna kadar direneceğiz. Yaptıklarımız yapacaklarımızın teminatıdır” dedi. Eylem alkış ve ısıklarla son buldu. (Samsun)

SEÇİMLERİN İPTALİ VE SON GELİŞMELER

3 Kasım seçimlerinden kısa bir süre sonra gündeme gelen HADEP’in kapatılarak seçimlerin iptal edilmesi tartışmaları devam ediyor. 11 Eylül’de görülen HADEP davası avukatların savunma talebi ile istedikleri ek süre kabul edilerek mahkeme 29 Eylül’e ertelendi. Aralarında HADEP eski yöneticilerinin de bulunduğu kişilerin yargılandığı davada parti yöneticilerine “sahte evrak düzenlemekten” dava açılarak cezalar verilmişti. 3 Kasım seçimlerinin iptal edilip edilmeyeceği tartışmaları merkeze oturan ana konu oldu. Yapılan açıklamalar bu konudaki kimi kesimlerin kaygılarını ifade ederken kimileri açısından da kaçırılmayacak bir fırsat olarak değerlendiriliyor. Yüksek Seçim Kurulu Başkanı Tufan Algan’ın bu tartışmaların göbeğinde olan isim ve kurum olarak yaptığı açıklamada “seçimlerin iptali ile kaos yaşanır” sözleri kendisinin hedef alınmasına neden oldu. Ülkedeki siyasi dengeler açısından önemli olan bu konuyu yakından takip eden sadece meclis dışı kalan burjuva partiler değil ABD ve AB’de konuyla yakından ilgileniyor. ABD Büyükelçisi Eric Edelman’ın YSK başkanını ziyaret ederek konu hakkında bilgi ve görüş alması konuya olan ilginin bir yansıması. 3 Kasım seçimlerinde meclis dışında kalan burjuva partiler ise yapılan kaos açıklamalarına büyük bir tepki göstererek asıl kaosu hukuk sürecinin işletilmemesi durumunda yaşanacağını belirtiyor.

29 Eylül’de yapılacak duruşma devletin bu konudaki yaklaşımını biraz daha netleştirecektir. HADEP davası konusunda burjuva klikler arasında yaşanan karpışma kendini dava üzerinde de

gösterecektir. ABD’nin bu konudaki görüşlerinin belirleyiciliği kendini önümüzdeki günlerde gösterecektir.

Bu gelişmelerin yanısıra Kürt halkı açısından önemli bir dizi gelişme yaşanıyor. KADEK Başkanlık Konseyi’nin kamuoyuna yaptığı açıklamalar devam ederken sokaklarda “Sağlığı sağlığımızdır” sloganıyla Abdullah Öcalan’ı sahiplenme kampanyası devam ediyor. Yapılan açlık grevlerine, basın açıklamalarına, afiş yapanlara yönelik devletin azgın saldırıları da sürüyor. KADEK Başkanlık Konseyi bir süre önce yaptığı ve çağın projesi olarak ortaya konulan üç aşamalı çözüm içeren yol haritasının adımlarını atma çabası içinde. Tek taraflı ateşkese devlet yeterli yanıt vermediği taktirde 1 Eylül tarihinden itibaren silahlı mücadeleye başlayacaklarını açıklayan KADEK bu karardan kısa zamanda vazgeçerek 20 Eylül tarihinden itibaren adına “Barış ve Demokratik Çözüm İçin Mücadele Kampanyası” başlattı. Kampanyanın amacı Türkiye’deki barış ortamının sağlanması ve

bir süredir yakalanan huzur ortamının devamı olarak açıklandı. Öcalan’ın sahiplenilmesi temelinde yürütülecek kampanyaya tüm demokrasi güçlerinin de katılım sağlaması istendi. Kimler yok ki bu demokrasi güçleri içinde! Ülkemizdeki çeşitli demokratik kurumlardan sivil toplum kuruluşlarına. Bununla da sınırlı olmayan demokrasi güçleri ABD ve AB’yi de kapsamakta. Osman Öcalan “Sonbahar hamlesi” olarak adlandırılan bu süreci açıklarken “ABD ve AB başta olmak üzere uluslararası güçleri, demokratik kurum ve kuruluşları da, Kürt sorununda demokratik çözüme destek olmaya, halkımızın yaşadığı bu insanlık dışı trajediye son vermek için rollerini olumlu yönde oynamaya davet ediyoruz.” (19 Eylül Gündem gazetesi) ABD’nin ve AB’nin demokrasi rollerini nasıl oynadıklarına öncelikli Irak halkı tanıklık ederken bugün bu tanıklığı tüm dünya halkları da yapmaktadır. Yıllardır Kürt halkının en küçük demokratik talebine verilen yanıtlarla ülkemiz halkı da bu demokrasi anlayışını yakından

tanıyor ve biliyor. Devletin bu taleplerine nasıl yaklaşacağı ise dünden bugüne ve yarına belli. Ancak kısa alıntıyla bu anlayışı bir kez daha kendi ağızlarından özetleyelim; “PKK terör örgütünün Eylül 2003 ayından itibaren başlatmayı planladığı silahlı eylemlerin durdurulması şartı olarak gündeme getirdiği söz konusu talepler, örgütün kuruluşundan itibaren farklı biçimlerde sürekli olarak gündemde tutmaya çalıştığı temel isteklerdir. Dolayısıyla örgütün gerek silahlı eylem stratejisini uyguladığı dönemde, gerekse siyasal stratejiye yöneldiği dönemde temel amacında her hangi bir değişiklik olmadığı, sadece hedefe ulaşmada kullandığı yöntemde kısmi değişikliklere gittiği görülmektedir. Bu durum örgütün ülkenin birliği ve bütünlüğü aleyhine olan niyetini halen sürdürdüğünü göstermektedir.” (Stratejik Analiz Eylül 2003)

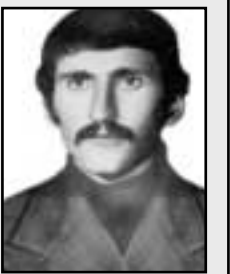
Ölülerimiz...
Sesleri dünyamız kadar bilge
Birazdan kalkacakmış gibi
Uzanıp sipere
koyulaşan..
Ölülerimiz...
Bakışları
Uçmaya hazırlanan bir kartal
kadar çevik
Vurgunum
Gizleyemem
Sen bağırımı amansızca zorlayan
siyahlık
Unutma

Öldürmekten daha kuvvetlidir
ölebilmek

ABDULLAH DÖNMEZ’E
PKK saflarındayken 26 Eylül
1992 tarihinde Dersim’de kahpe bir
pusuda iki yoldaşınla birlikte sen de
şehitler kervanındaki yerini aldın.
And olsun ki sana, mücadelemiz
var oldukça sen de yanımızdaki
yerini koruyacak ve mücadelemizde
yaşayacaksınız.

Kuzenin Talip Dönmez

Ölümünün
25. yılında seni
unutmadık.
Sana söyleyebileceğimiz bir
şey var. Ektiğin
tohumlar her
geçen gün daha da
çoğalarak büyüyor.
Sen ki devrime
sevdayydın. Bu sevdayla şehit
düştün. Hep istediğin de buydu
zaten. Hep söyledin “terk etmedi
sevdan beni”. Doğrudur hiç
terk etmedik emekçiler olarak
senin sevdanı. Ailesi adına Olgun
Altın

**Ergin Altın
1954...**

**işçi-köylü
senin sesin!
OKU-OKUT!
ABONE OL!
ABONE BUL!**

**6 AYLIK: 10.200.000
1 YILLIK: 20.400.000**

**NOT: İstedığınız süreye denk gelen oranda parayı hesap numaralarımıza yatırarak banka dekontunu yayınevimize fakslayınız ya da postalayınız.
Abonelik ücretine posta masrafları dahildir.**

ABONELİK ŞARTLARI

**Yurtdışı Hesap Numaraları
Sema Gül
Euro Hesabı**

Ziraat Bankası
İstanbul Aksaray Şubesi: 0 751 00 38 65 97 00 00
009
Halk Bankası
Laleli Şubesi: 3474/63487
Vakıf Bank
Valide Sultan Şubesi: 401 20 35

İŞGAL FİYASKOYA DÖNÜŞÜYOR

Amerikan halkının Bush'a desteğinin en düşük seviyeye kadar gerilemesinin nedeni Irak'ta "istikrarın" yaratılmamasının yanısıra ekonomide de tehlike sinyallerinin çalmaya başlamış olmasıdır. Bush yönetiminin işgali sürdürebilmek için nisan ayında aldığı 79 milyar dolar ek kaynağa ek olarak 87 milyar dolar daha istemesi, sert eleştirilere hedef olurken Kongre Bütçe Ofisi'nin yayınladığı raporda 2004 Mart ayı sonuna kadar 180 bin askeri Irak'ta tutmanın mümkün olmadığına dikkat çekiliyor.

IRAK HALKININ DİRENİŞİ İŞGALCİLERİ KUŞATIYOR

ABD ve İngiliz emperyalizminin Irak işgali için ileri sürdükleri gerekçelerin dünya halkları nezdinde hiçbir inandırıcılığının kalmadığı artık biliniyor. ABD ve İngiliz emperyalistlerinin "Irak halkı bizi çiçekle karşılayacak" vb. yalanlarla giriştikleri saldırı ve işgale karşı Irak'ta direnişin boy vermesi, özellikle ABD ve İngiltere'de işgali onaylamayan bir kamuoyu oluşmasında etkili olmuştur. Amerikan halkında "Irak'ta ABD işgal ordusunun batağa saplanacağı" yönünde % 70'i aşan düşünce eğiliminin oluşmasının ve kayıtlı seçmenler üzerinde yapılan anket sonuçlarında Bush'a oy vereceklerin oranının % 52'lere kadar gerilemesinin nedeni de işgal güçlerinin yükselen direniş karşısındaki başarısızlıklarında aramak gerekir. Amerikan halkının Bush'a desteğinin en düşük seviyeye kadar gerilemesinin nedeni Irak'ta "istikrarın" yaratılmamasının yanısıra ekonomide de tehlike sinyallerinin çalmaya başlamış olmasıdır. Bush yönetiminin işgali sürdürebilmek için nisan ayında aldığı 79 milyar dolar ek kaynağa ek olarak 87 milyar dolar daha istemesi, sert eleştirilere hedef olurken Kongre Bütçe Ofisi'nin yayınladığı raporda 2004 Mart ayı sonuna kadar 180 bin askeri Irak'ta tutmanın mümkün olmadığına dikkat çekiliyor.

Bush yönetimine karşı eleştiri dozunu arttıran muhalefetteki Demokrat Parti, Irak'ın işgalini "Teksas'ta pişirilmiş sahtekarlık" olarak nitelendirerek Savunma Bakanı Donald Rumsfeld ve yardımcısı Paul Wolfowitz'in görevden alınmaları için kamuoyu desteği yaratmaya çalışıyor.

Son haftalarda Ürdün Elçiliği'ne, Irak'taki BM Merkezi'ne Şii Lider El Hakim'e yönelik gerçekleştirilen bombalı saldırılar, işgalci ordulara karşı saldırıların artış göstermesi ve ölümlerin çoğalması ABD ve İngiliz emperyalizminin Irak politikalarını oldukça zora sokmuştur. Irak'ta işgalin fiyaskoyla sonuçlanmasının yarattığı moral bozukluğu, ABD Genelkurmay'ının Washington Times'a sızdırılan gizli raporunda Savunma Bakanlığı'nın savaşa yeterince hazırlanmadığı yönündeki suçlamasıyla daha da büyüyen ABD yönetimi içerisinde oluşmaya başlayan çatlakların da ilk sinyalleri verilmiş oldu.

Diğer yandan 11 Eylül'ün yıldönümüne birkaç gün kala yaptığı "Ulusa Sesleniş" konuşmasında politikalarını savunarak, saldırganlığın devam edeceğini ifade eden mesajlar veren Bush, haftalar önce Irak'a asker göndermeleri için çağrı yap-

tığı ülkelere para ve asker talebini yineledi. Bu doğrultuda Savunma Bakanı Donald Rumsfeld; "hiç kuşku yok ki ülkeler asker, para ve destekte buldukları ölçüde masada oturabilecekler ve Irak Geçici Konseyi ile

rını "inşa sürecinin" BM denetimine verilmesini istediklerini açıkladılar. Yeni bir gelişme olarak İngiltere'nin de benzer bir söylemle Almanya ve Fransa'ya destek vermesi dikkat çekti.

GEÇİCİ HÜKÜMET KONSEYİ ÜYESİNE SALDIRI!

Yaşanan bir diğer önemli gelişme ise ABD ve İngiliz emperyalizminin iradesi doğrultusunda oluşturulan Irak Geçici Hükümet Konseyi üyelerinden Şii Akila El Haşimi'nin Bağdat'taki evinin önünde silahlı saldırıya uğramasıdır. Önümüzdeki hafta BM Genel Kurulu'na katılmak üzere New York'a gitmeye hazırlanan El Haşimi'nin BM Genel Kurulu'nun hemen öncesinde saldırıya uğraması ise dikkat çekici. Saddam döneminde Dışişleri Bakanlığı'nda görev yapan El Haşimi'nin son dönemlerde Amerikalılar adına çalıştığı için ölüm tehditleri aldığı, saldırıya uğramasının ardından basına yansıyan bilgiler arasında. Irak direnişinin bugüne kadar izlediği rotayı daha önce yaşanan gelişmelerle ele aldığımızda işgali kabul eden, işgalci güçlerle işbirliği yapan tüm kurum ve kuruluşların kısacası bütün işgal ortaklarının Irak halkının direnişinin hedefinde yer alacağını görebiliriz. El Haşim'e yapılan saldırıyı bu çerçevede değerlendirebileceğimiz gibi aynı zamanda BM Genel Kurulu öncesi para ve asker karşılığı masaya davet edilmeye sıcak bakan ülkelere de cevap niteliği taşımaktadır. Yine BM Genel Kurulu öncesi dikkat çekici bir diğer yan ise; işgalcilere karşı saldırılarda önemli oranda bir artış yaşandıdır. Resmi kaynaklardan yapılan açıklamalara göre; ABD'nin savaşın bittiği tarih olarak ilan ettiği 1 Mayıs'tan bu yana 165 işgal askeri Irak'lı direnişçilerin yürüttüğü saldırılarda yaşamını yitirdi.

"IRAK'TA TÜRK ORDUSUNU İSTEMİYORUZ"

Hoşyar Zebari'nin "Irak'ta Türk ordusu istemiyoruz" şeklindeki açıklaması her ne kadar ABD'nin müdahalesiyle konseyin düşüncesini ifade etmediği yönünde düzeltilmeye çalışılsa da Ankara'ya davet edilen Irak Geçici Hükümet Konseyi Başkanı Ahmet Çelebi de Zebari ile aynı doğrultuda açıklama yaparak Irak'ta Türk askerine ihtiyaç olmadığını söyledi. Yine Konseyin Türkmen üyesi Songül Çabuk ise Ankara ziyaretinde "Türk askeri Irak'a gelsin" yönlü açıklamasını konseyin düşünce eğilimini ifade eder biçimde düzelterek "ben Türkmen'im ama önce Iraklıyım. Sadece Türkiye'den değil, hiçbir ülkeden asker istemiyoruz" dedi. ABD ve İngiliz emperya-

lizminin iradesi doğrultusunda biraraya getirilen konsey üyelerinin Türk askerinin Irak'a davet edilme zeminini ortadan kaldıran açıklamalarda bulunmaları, Türk hakim sınıflarının "komşudaki yangına duyarsız kalamayız" biçiminde yürüttüğü bir dizi demagojiyi etkisizleştirirken, TC devleti açıklamalardan duyduğu rahatsızlığı da efendisine hissettirmekten geri durmuyor. Konseyin açıklamalarından TC devletinin duyduğu rahatsızlığa ABD Dışişleri Bakanlığı sözcüsü Richard Boucher; "Türkiye asker gönderirse bu durum çözülebilir" şeklinde yanıt vererek asker gönderme durumunda konsey üyeleri üzerindeki baskıyı arttıracaklarının sinyalini verdi.

TÜSİAD'DAN TEMKİNLİ AÇIKLAMA

Burjuva gazetelerde MGK toplantısının sonuçları açıklanmadan önce "TÜSİAD'ın silahlı önce çekerek" bu aşamada asker gönderilmesinin, üzerinde dikkatlice düşünülmesi gereken bir seçenek olduğunu, ABD'nin de sürecin geri kalan bölümünde yoğun olarak "BM şemsiyesi" aramaya başladığı yönlü açıklamalarına yer verildi. Başından itibaren Irak'a asker göndermenin en keskin savunucusu olan patronlar örgütünün bu aşamada çıkarları gereği asker göndermeyi uygun bulmamaları yanlıya düşürmesin. TÜSİAD'ın açıklaması "bu aşamada" ABD emperyalizminin BM şemsiyesinde bir istikrar gücü oluşturmayı öngören yeni yasa taslağını Güvenlik Konseyi üyelerine iletildiği sürece denk düşüyor. MGK'dan çıkan BM çerçevesinde yaşanacak gelişmelerin gözlemlenmesi eğilimi ile eş zamanlı ve planlı bir açıklama. Bu anlamı ile patron ağa devleti efendisi ABD emperyalizminin izlediği taktik politikalara eş güdümlü bir taktik yönelim belirliyor.

ASKER GÖNDERMEYE VE İŞGALE KARŞI ÖRGÜTLENELİM!

Asker göndermeye ve işgale karşı koymanın en temel yanı emperyalizme ve faşizme karşı net bir duruş sergilemektir. İdeolojik, siyasi, ekonomik ve askeri saldırganlıklarına karşı örgütlenmektir. Bu anlamda saldırganlıklara karşı örgütlenmek ve kitlelerde giderek uyanan anti-emperyalist bilinci örgütlü mücadele zeminine çekmeye hizmet eder siyasi ajitasyon ve propaganda çalışmalarını yoğunlaştırmalıyız. Filistin'de ikinci intifadanın başlangıç tarihi olan 27 Eylül'de tüm dünyada yapılacak gösterilerin Türkiye ayağında örgütlü bir şekilde yerimizi alalım. Filistin'de İsrail siyonizminin, Irak'ta ABD ve İngiliz emperyalizminin işgaline karşı cesaretle "emperyalizme karşı zafer halklarıdır" şiarıyla alanlara çıkalım.

çalışma fırsatına sahip olabilecekler" biçiminde yaptığı açıklamayla gelinen aşamada ABD'nin asker gönderme talebine tereddütlü bakan işbirlikçi ve uşak devletleri yeniden cesaretlendirmek istedi. Ancak işgal kuvvetlerinin Irak'ta saplandıkları bataklık görüntüsü ve Irak'lı direnişçilerin "Amerikalılar işgalcidir ve gelecek her yabancı güçde aynı statüdedir" biçimindeki yaklaşımına karşın ABD'nin para ve asker karşılığı masaya oturma davetinin hangi oranda etkili olabileceği ise tartışma konusudur.

Bunun yanısıra birkaç ay önce BM'yi gereksiz bulan ve konu dışı ilan eden Bush yönetimi 'U' dönüşü yaparak ABD komutasında uluslararası askeri gücün BM tarafından onaylanmasını istedi. Almanya ve Fransa ise "uluslararası işgal gücünü" ABD'nin komutasına vermeyi amaçlayan bu yeni karar taslağını yetersiz buldukla-

Sınıfsal Bakış

CENİN'DEN FELLUCE'YE UZANAN SİRAT KÖPRÜSÜNE VAR GÜCÜMÜZLE DESTEK VERELİM!

11 Eylül'ün ardından Afganistan işgaliyle start alan sürecin, Filistin'e daha kapsamlı bir müdahale ve Irak işgaliyle gelişen adımları, kimilerine göre ABD emperyalizminin "imparatorluk" hesaplarının başarılı bir biçimde işlediğinin somut göstergeleriydi. Aynı çevreler, "önlenemez" bir yükselişten dem vuruyor ve dengelerin bu doğrultuda "kaçınılmaz" bir şekillenişe uğrayacağını iddia ediyordu. Yeni Amerikan Yüzyılı Projesi (PNAC), böylelikle ete kemiğe bürünüyor, başta ezilen halklar ve uluslar olmak üzere, dehşet ve terör salınan bütün kesimler buna tabi hale getiriliyordu.

Ne var ki bu süreci başka bir biçimde tersinden okuyanlar da vardı. Propaganda amaçlı, hayali, kendini kandıran bir tarza gömüldükleri iddia edilir, tarihin akışına karşı "anlamsız" çıkışlarıyla alay edilirdi. Herkesten istenen ve beklenen, akıma uyum sağlamaları, akıntı doğrultusunda kürek çekmeleriydi. Oysa akım ve akıntı, sınıfa dönük yüzle ilgili bir özellik arz ediyordu. Bir büyük terör gösterisi altında sahne alan emperyalist ölüm makinelerinin yarattığı boz bulanık görüntü ve sis perdesi sayesinde, devasa bir güce boyun eğmenin vaazları verilir durulmaktaydı. Buna karşı bütün yaşam alanlarında, kendiliğinden bir tarzda ve doğal bir refleks halinde dahi olsa, geleceği/yeni temsil edenlerin duruşu nafile bir çırpınış olarak gösterilmektedir.

Bu esasen tipik bir ideolojik hesaplaşma olarak cereyan etmektedir. Dikkat edilirse; "tarihi yazma/yapma", "irade kırma-dayatma", "özgürlük verme-alma", "demokrasi getirme/kurma" ekseninde tartışılan ya da empoze edilenler, hep aynı kapıya çıkıyor: ideolojik hegemonya. Bütün savaşların önce ideolojik alanda kazanılıp kaybedildiğini düşman iyi bili-

yor. "Düşman" kavramı da bunun önemli bir parçası zaten. Dost-düşman ayrımının yer değiştirmesi, en azından belirsizleştirilmesi, bir başka ifadeyle sınıfsal tepkilerin duyarsızlaştırılması hedefleniyor. Sınıfın karakteristik yapısı bozulmaya çalışılıyor. Yabancılaş(tır)manın bir başka biçimi böylelikle devreye sokulmaktadır. Proletaryaya "elveda" denilmesinden, proletaryanın yeniden tarif edilmesine kadar uzanan bir yelpazede vurgu hiç değişmiyor: "tarihi taşıma fonksiyonu yoktur artık!"

"İmparatorluk", "rakipsizlik", "yenilmezlik" hedeflerinin nafile bir çırpınışa set çekmeyi amaçlayan asıl yüzü umulandan erken deşifre olunca, kartların yeniden karıldığı bir başka düzleme kayılacağı görülmektedir. ABD (ve İngiltere) emperyalizmi, ordusunda bulunan devşirme vatan dışılık adaylarıyla (Irak işgal güçlerinin dörtte biri) halledemediği sorunu (Her gün sayıları üçer beşer artan yüzlerce ölünün yanısıra, "Tıbbi nedenlerle 6 binden fazla ABD askeri savaş dışı kaldı. Bunların çoğu ağır olmak üzere 1500'ü yaralı durumda." The Observer, 14.09.03), diğer gerici, faşist ordulardan takviyelerle çözme gayretine girer, paspasa çevirdiği BM'yi yeniden kullanıma sokmaya çalışırken, "caresizlik" ve "şaşkınlık" içinde, yaldızlı imajı bozulmuş bir görüntü vermektedir. Kuklabaşı Ahmet Çelebi'nin önerileri ("Koalisyon, binlerce kişiyi tutuklayıp sorguya çekmeli. Direnişin yoğunlaştığı kentler kuşatılıp, silah teslimi için halka 48 saat verilmeli. Kürt partilerinin "av" a yakın katılımı sağlanmalı." The Washington Post, 31.08.03) geline nokta-yı açığa vuran mahiyettedir. Esasen bütün emperyalistleri temsilen icraat eyleyen işgalcilerin Cenin'den Felluce'ye uzanan Sırat köprüsünden geçmeyeceği şimdiden belli olmuştur.

Engizisyon mantığını, "kuvvet yegane haktır" anlayışıyla harmanlayarak oluşturduğu emperyalist militarist hukukun, bütün yeryüzünü yürürlük alanı olarak tanımladığı koşullarda, hangi saldırganlığı üreteceği rahatlıkla görülebiliyordu. Ayaklarının bu kadar erken suya ermesi, asıl bundan sonrasına ilişkin korkuyu ve ona paralel terörü büyüteceklerini gösteriyor. "Korkuyu üstüne giderek yenmek" Holywood filmlerinde sıkça işlenen bir temaydı ama, sorun sınıf mücadelesinin gerçekleriyle yüzleşildiği noktada başka bir temayı realize ediyordu: "Nihai zafer haklının olacaktır!"

Faşist-siyonist katliamcılarının yıllardır modern bir mezbahaya çevirdiği Filistin'de (Son 2.5 yılda 408 Filistinli çocuk İsrail kurşunlarıyla katledildi.) karşılaştıkları direnişin, dünyaya ama özellikle de Arap topraklarına sıçratıldığı tohumların çapını ve ağırlığını görmek için Irak deneyiminin yaşanması gerekiyordu. Ve görüldü ki, direniş, en az onların işgali kolaylaması kadar hızlı ve çabuk adımlarla örülüyordu. Rumsfeld'in "Evdeki hesap çarşıya uymadı. Direniş beklentilerimizin çok üstünde.", Wolfowitz'in "Bu ölçüde savaşmaya devam edeceklerini tahayyül edemedik.", Myers'in "Bu düşman öncekilere benzemiyor.", Rice'in "Müttefiklerimize ihtiyacımız var." dediği günlerde; ABD Stratejik ve Uluslararası Araştırmalar Merkezi yetkilisi Simon Serfarty, "Irak'ta kontrol artık ABD askerinin denetiminden çıktı." (01.09.03) tespitini yapıyordu.

Irak'taki direnişçi güçlerin yalın ve çiplak bir ifadeyle tanımladığı "düşman", direnişi bastırmak için dozunu artırdığı bir katliam dizisini devrede tutarken (Robert Fisk, Independent, 17.09.03, "Haftada yaklaşık 1000 Iraklı sivil ölüyor. ABD askerleri İsrail askeri kadar disiplinsiz ve şiddet yanlısı."), kendi ülkesinde de terörü tırmandırmakta (Bush, 10.09.03, "Ölüm cezasının terör suçlarını da kapsayacak şekilde genişletilmesi gerekir."; Bush yönetimi yeni bir "karşı-terör merkezi"nin açılacağını duyurdu. Merkez, ülke çapında 100 bin kişinin adının bulunduğu bir "kara liste" hazırlayacak ve listedekiler "terör şüphelisi" muamelesi görecek.18.09.03.),

yeni nükleer silah geliştirme projeleri (New York Times, 07.08.03, "Yeni nükleer çağa hoş geldiniz.") başlatmaktadır. Süreç, sayısız çetin muharebelerle yol alacaktır. Düşmanın yenilgiye ve başarısızlığa uğradıkça azgınlaşacağı bilinmelidir. Her kazanımın azami oranda değerlendirilmesi gerekiyor.

Sorun, Afganistan'da Kabil'e sıkışan, Irak'ta neye uğradığını şaşırان, Filistin'de bir türlü dikiş tutturamayan emperyalist işgal senaryolarının iflasi, kendi memurları (Blix, Baradei) ağızdan itirafa dönüşen düzmece bahanelerinin açığa çıkması ve de son Cancun (Meksika) toplantısında DTÖ'nün açmazda düşmesinin (toplantı tamamlanmadı) oluşturduğu resmin, sınıf savaşımına kazandıracığı ivmeyi en ileri düzeyde değerlendirebilmekte kendini gösteriyor. Bu durum, emperyalist-kapitalist sistemin oluşturduğu büyük gediklere ve derin çatlaklara yarılmayı ve delinmeyi geliştirecek müdahalelerde bulunmayı gerektiriyor.

Bu müdahalede, bizim gibi bölge ülkelerinde yapılacak hamlelerin ağırlık oluşturacağını görmek durumundayız. Özellikle de faşist Türk devletinin üstlendiği rolle birlikte ele alındığında meselenin önemi daha iyi anlaşılmaktadır. Bu çerçevede, 1 Mart'ta teskerenin meclisten çıkarmayı hiç de küçümsemeyecek bir yere oturmaktadır. Bir tür beceriksizlik, basiretsizlik sonucu yol kazasına uğranılması, nedenleri ve etkenlerinden öte, bu olayın; kitlesel muhalefetin rolüyle beraber, sonuçları itibarıyla emperyalist saldırı ve işgale karşı Türkiye'de örgütlenen potansiyele ciddi bir kazanç sağladığı açıktır.

Emperyalist savaş makinesinin T.C. dışlisinin arıza yapması, bu konjunktürde son derece anlamlıdır. Bu dışliyi işlemez kılmak, Irak'taki direnişe sunulabilecek en değerli katkılardan birisini oluşturacaktır.

Giderek yeniden ivmesi yükselen Türkiye'deki "engelleme kampanyası" nı; kalıcı bir direniş hattı örme perspektifiyle, en geniş kitleleri barikata çekme hedefiyle, kesintisiz bir eylem zinciri içinde, tüm gücümüzle ve kararlı bir biçimde yürütmek, günümüzün öncelikli gündemi özelliğini korumaktadır.

Özelleştirme saldırıları sürüyor

Emperyalizme uşaklıkta sınır tanımayan AKP hükümeti birçok kurum ve kuruluşun kapısına kilit vurmaya devam ediyor. Özelleştirme saldırısıyla binlerce işçiyi işinden eden hükümet yeni binleri de sokağa atma kararlılığını sürdürüyor. Daha önceden özelleştirme kapsamına alınan TÜGSAŞ Samsun Gübre Sanayi AŞ'nin (AZOT) özelleştirilmesi tartışılmaya başlandı. 17 Eylül 2003 Çarşamba günü Samsun'un yerel gazetesinde çıkan bir haberle beraber sendika ve işçiler de harekete

geçti. Fabrikanın Tunuslulara satılmaya çalışılmasına ve özelleştirilmesine karşı çıkan Petrol-İş Sendikası konuyla ilgili bir açıklama yaptı. Petrol-İş Sendikası Samsun Şube Başkanı Necdet Kan "Bu ülkede 40 milyon insan tarımdan geçiniyor, özelleştirilen gübre fabri-

"Bu kuruluşlar halkın malıdır. İşçinin malıdır ve öyle de kalacaktır. Hükümete sesleniyoruz ve uyarıyoruz. Özelleştirme adı altında talana son verin"

kaları bugün 250 bin lira olan ekmeğin birden 650 bin lira olması demektir" dedi.

İŞÇİLERDEN YARIM GÜN İŞ BIRAKMA EYLEMİ
TÜGSAŞ'ta saat 08:30-17:00 vardiyasında çalışan yaklaşık 400 işçi yarım gün iş bırakma ey-

lemi gerçekleştirdi. İş bırakan işçiler fabrika içinde sloganlar atarak dolaştılar. "Özelleştirme halkı sefalet iter", "Azot bizimdir, bizim kalacak" dövizlerinin de açıldığı eylemde bir konuşma yapan Petrol-İş Sendikası Başkanı Necdet Kan "Bu kuruluşlar halkın malıdır. İşçinin malıdır ve öyle de kalacaktır. Hükümete sesleniyoruz ve uyarıyoruz. Özelleştirme adı altında talana son verin" dedi. Çok sayıda polis görev aldığı eylem olaysız sona erdi.

(Samsun)

Tuzla'da iş kazası yine can aldı

Yıllardır yaşanan iş kazası sonucu ölümlere bir yenisi daha eklendi. Patron-ağaların, kurulu düzenlerinin daha çok yaşamaları için yaptıkları baskının, zulmün bir parçası olan iş kazaları devam ediyor. 10 Eylül 2003 tarihinde Tuzla'da kurulu Çelik Tersanesi'ne bağlı olan Fırat Denizcilik'te çalışan Mahmut Demir iş 10 metre yükseklikteki iskeleden düşerek ağır yaralandı. Kazadan 45 dakika sonra olay yerine

gelen ambulans Demir iş'i Kartal SSK Hastanesi'ne kaldırdı. Demir iş yapılan müdahalelere rağmen kurtarılamadı.

İŞÇİLER PATRONLARI PROTESTO ETTİ

Demir iş'in yaşamını yitirmesi üzerine bir araya gelen işçiler yaşanan bu kazayı protesto için 11 Eylül 2003 tarihinde bir basın açıklaması yaptılar. Limter-İş üyesi olan işçiler İçmeler Tren

İstasyonu'nda erken saatlerde toplanarak "Artık ölmek istemiyoruz" sloganını attılar. Tersane işçileri adına konuşma yapan Limter-İş Genel Başkanı Kazım Bakış "bir arkadaşımız daha yaşamını yitirdi. Önlem almayı masraf olarak gören patronlar işçilerin canlarıyla oynuyor. Bu yüzden işçiler sakat kalıyor, ölüyor" dedi. Bakış sessiz kalındıkça ölümlerin süreceğini belirtip, patronların sömürü çarklarının parçalanması çağrısı yaptı.

Demir iş ise aynı gün yapılan cenaze töreninin ardından toprağa verildi.

SELAH TERSANESİ İŞÇİLERİ DİRENİYOR

İş koşulları kötü olan Selah Tersanesi'ndeki Öz Karadeniz Gemi, Bahadır Gemi ve İnanır Gemi'de çalışan 65 işçi 10 Eylül 2003 tarihinde direniş başlatmıştı. Tuvalet, su, yemek, sigorta, maaş vb. sorunlar yaşayan işçiler "taleplerimiz kabul edilene dek direnişimiz sürecektir" diyerek kararlılıklarını gösterdiler. Yapılan anlaşmayla direniş bitiren işçiler, taleplerin yerine getirilmemesi üzerine 15 Eylül 2003 tarihinde tekrar direnişe başladılar. İş bırakan işçiler patronun geri adım atması üzerine eylemlerini bitirdiler. (Kartal)

= SENDİKALI OLDULAR İŞTEN ATILDILAR

İş Bankası'nın yan kuruluşu olan İŞMER (İş Merkezi Yönetim Ve İşletim) AŞ.'deki kulelerde çalışan işçiler, örgütlenmek isteyince işten atıldılar.

Belediye-İş Sendikası 2 No'lu Şubesi iki aydır yürüttüğü örgütlenme çalışmasında şirket çalışanlarının %51'lik çoğunluğunu sağlayarak Çalışma ve Sosyal Güvenlik Bakanlığı'na yetki başvurusunda bulunmasının ardından birçok işçi işten atıldı.

Patron önce sendikal faaliyet sürdüren işçileri atarak örgütlenmeyi engellemeye çalıştı. Çabaları sonuç vermeyen patron, 22 Eylül 2003 tarihinde 21 işçiyi işten attı. 70 işçi de aynı gün işyerlerine alınmayınca toplanarak basın açıklaması yaptılar. Basın metnini okuyan Belediye-İş 2 No'lu Şube Başkanı Hasan Gülüm örgütlenmenin en doğal hak olduğunu söyledi. "İşimi aşımı ekmeğimi istiyorum", "Sendikalı olduk, işten atıldık" vb. dövizler taşıyan işçiler çeşitli sloganlar atarak eylemi bitirdiler. (İstanbul)

Emekçinin Gündemi

SENDİKAL ÇALIŞMADA KENDİMİZİ EĞİTELİM, DÖNÜŞELİM, DÖNÜŞTÜRELİM!

Sendikalar en genel tanımıyla işçi sınıfının ekonomik-demokratik sınıf örgütleridir. Bu halleriyle işçi sınıfının her türlü sorununa ilişkin çözüm önerileri üretir, çözüm kaynağına dönük çalışmalar yapar, direnişler örgütler ve bunun için her türlü sınıfsal etkinliği gerçekleştirir.

Oysa sınıfın sorunları sadece ekonomik-demokratik kaynaklı değildir. Hele bugünkü dünyada sorunların evrenselleştiği, "küreselleştiği" düşünüldüğünde, bu durum daha bir önem kazanır. Öyleyse sorunların asıl kaynağı siyasaldır. İşçi sınıfı yaşadığı ülkenin anayasasından, yasalarından, düzenlemelerinden, kısacası rejiminden kaynaklı temel sorunlar yaşarlar. Ekonomik hak ve çıkarlarını da, demokratik haklarını da doğrudan belirleyen, temel siyasal sistemin ta kendisidir. Dolayısıyla maaş artışları da, çalışma yaşamına ilişkin düzenlemeler de tamamen siyasal sistemin belirleyiciliğindedir. O halde mücadelenin hedefi de, kapsamı da bu eksende, yani siyasal eksende olmak zorundadır.

Ancak bilinmektedir ki, işçi sınıfının ufkunu, bilincini sadece ekonomik çıkarlarla sınırlayan ve sadece alacağı maaşa baktıran da, ama sadece verilenle yetindiren de, yine siyasal rejimin kendisi ve yine rejimin işçi sınıfının başına çöreklediği kendi işbirlikçileri, uşakları, bürokrat sarı sendika yöneticileridir. Bu haliyle işçi sınıfının tek düşmanı sermaye gruplarının rejimi değil, aynı zamanda bürokrat sarı sendikal yönetimleridir! O halde sorun politiktir. Aynı zamanda, temelde ideolojiktir de! Çünkü her sınıf bir ideolojik formasyondan şekillenmektedir. İşçi sınıfının asıl sorunlarının temelinde ideolojik ve politik faktörler yatmaktadır. O halde mücadelenin hedefi ve asıl sıvri ucu ideolojik-politik mücadele eksenine oturmaktadır. Bu tespit, sen-

dikaların varlık nedeniyle hiçbir biçimde çelişmez; tersine sermayenin giderek küreselleştiği günümüz dünyasında her sınıf kendi ideolojik-politik programı doğrultusunda diğer sınıfa karşı mevzilenir ve bu mevzilenişte kendi ideolojik programını hayata geçirir, ideolojik duruşunu netleştirir. Bundandır ki, işçi sınıfı da kendi bilimsel dünya görüşü doğrultusunda -ki bu bilimsel sosyalizmdir- mücadelesini şekillendirir.

Asıl sorun bugün sendikaların başına çöreklenmiş bulunan bürokrat sarı sendikacılar güruhunun, sendikaları burjuvazinin birer "cephe gerisi" haline getirdikleri gerçeğidir. Dolayısıyla, bırakalım bugün sendikaların "sosyalizm okulu" olmasını; bütünüyle işçi sınıfının bilimsel dünya görüşünden uzaklaşması, onunla tanışmaması, burjuvazinin dünya görüşü egemenliğine sokulması gerçeği ile yüz yüzeyiz. O halde işçi sınıfı örgütleri bu gerçeğin ışığında hedeflerini tespit etmek ve her olguya göre özgün mücadele program ve taktikleri hazırlayarak mücadelelerini şekillendirmek zorundadırlar. Ülke özgülünde sınıfa yönelen her türlü saldırılara karşı mücadele yürütürken, evrensel anlamda "küreselleşme" ve "yeni dünya düzeni" türü saldırı kaynaklarına karşı, küresel örgütlenmek ve mücadele bütünlüğünü oluşturmak zorundadır. Son yıllarda ortaya çıkan Halkların Uluslararası Mücadele Ligi türü oluşumlar bu kapsamda değerlendirilebilir.

Bunu oluşturmak, hiç şüphesiz egemen sendikal yönetimlerin işi olamaz. Zira onların misyonu zaten bunun tam tersidir. Asıl görev işçi sınıfının bilimsel dünya görüşüne -bilimsel sosyalizme- inanmış politik partilerin, grupların ve öncülerin omuzlarındadır. Yani Devrimci Demokratik Sendikal Birlik bileşenleri olarak sendikalarda görev almış olsun-olmasın,

biz sınıf bilinçli işçilerin omuzlarındadır!

O halde sendikaların "sosyalizmin birer okulu" haline getirilmesi görevi her zamankinden fazla bir önemdedir. Sendikaların sosyalizmin okulu haline gelmesi, sınıf sendikacılığı anlayışının sendikalarda egemen anlayış haline gelmesiyle mümkündür. Bizlerin birincil hedefi bunu sağlamaktır. Bilinmelidir ki, sendikaların birer sosyalizm okulu olması şu dört ilke üzerinden yükselir. 1)Sendikalar tüm sınıfı kapsamaları gereken örgütlerdir. 2)Sendikalar kitleleri, tüm sınıfın görevleri bilinci düzeyine yükselterek, onları sosyalizm ruhuyla eğitirler. 3)Sendikalar işçi sınıfı partisiyle kitleler arasındaki ilişkiyi sürdürürler. 4)Sendikalar proletaryanın devrimci partisi önderliğinde sermayeye karşı mücadele yürütürler. İşte bu dört ilke sınıf sendikacılığının da temel ilkelerini oluştururlar.

Bu görevleri, konumlarıyla, yaşam biçimleriyle, kafa yapılarıyla ve yönetim anlayışlarıyla sınıftan kopmuş ve sınıf düşmanı haline gelmiş olan sendikacılardan ve sendika yönetimlerinden beklemek elbette ki akıntıya kürek çekmektir ve yanlıştır. Zira artık sınıfın karşıtlıkları haline gelmiş bulunan bu güçlerin işçi sınıfının mücadele hedefleri haline geldikleri de bilinen başka bir gerçektir. O halde sınıf bilincini almış ya da sınıfın biliminin etki sahasında bulunan sınıf öncülerinin ve güçlerinin buldukları sosyalizmin ve sınıfın birer mevzisi haline getirmeleri vazgeçilmez önemdedir.

Ancak sürece genel anlamda bakıldığında, sınıfın öncülerinin konumundaki sendikal önder ve önderliklerin bu yönlü görevlerini yeterince yerine getirdikleri söylenemez. Üzerlerine düşen görevleri yerine getirmede hantal, edilgen ve yetersiz kaldıkları görülmektedir. Bu duruma yer yer ve kimi DDSB bileşenleri içinde de rastlanmaktadır. Sınıfın örgütlenmesi ve eğitilmesi konusunda doğru perspektif ve programlara sahip olunmasına rağmen, sınıfın öncü güçleri arasında da bürokratik eğilim, davranış ve tutumlar, bu görevlerin DDSB'li güçlerin etkin olduğu alanlarda da başarılmasını ve sınıfla yeterince bütünleşmesini ediletilenleştirmekte ve bunların şahsında öncüye karşı güvensizlik eğilimleri doğur-

maktadır. Sınıf sendikacılığına uygun görevlerin icrasından uzaklaşılması, sendikaların birer sosyalizm okulu olması espirisinden de uzaklaşmayı beraberinde getirebilmektedir. Bunun bir an önce görülmesi ve işçi sınıfının ideolojisine, politik perspektifine uygun örgütlenme ve sınıf eğitime görevlerinin yerine getirilmesi hayati önemdedir. Bunun için her türlü perspektif, materyal ve kaynak mevcuttur. Bu kapsamda bulunan alanlarda ideolojik-politik düzeltme ve eğitim kampanyaları açılarak, gerek öncülerin ideolojik-politik donanımına yeniden kavuşması, gerek üzerlerindeki hata ve zaafılarından arındırılması, gerek bürokratik eğilimlerin ortadan kaldırılarak, sınıfın gerçek öncülerini haline getirmeleri ve gerekse sınıfa dönük eğitim programları düzenleyerek sorunları birlikte aşma ve sınıfla daha bir bütünleşmeleri sağlanmalıdır.

İçinden geçtiğimiz günler, öncünün perspektif ve yönelimine uygun örgütlenmemizi giderek sağlamlaştırmak, hata ve zaafardan arınmak, geçmiş mücadele deneyimlerinden, gerekli doğru ders ve sonuçları çıkararak, önümüzdeki sürece aktarmak görevinin yüksek duyarlılık ve proleter ataklıkla icra edileceği günlerdir. Bunun için her sınıf öncüsü ve aktivisti önce kendisinden başlayarak, çalıştığı sendikaya, iş koluna ve sınıfa yönelik görevlerini sorgulayıcı biçimde yerine getirmeli, hata ve zaafılarından arınmalı, işçi sınıfının bilimsel dünya görüşünü kuşanmalı ve bu dönüşüm ve düzeltme kampanyasına öncülük etmeli ve katkı sunmalıdır. Kendini düzeltmeyen, eğitilmeyen, örgütlemeyen bir öncünün ve sınıf aktivistinin, sınıfı eğitmesi, onu örgütlemesi ve devrime dair görevlerini yerine getirmesi mümkün değildir.

Öyleyse kişisel eğitim, birimde eğitim, sendikada eğitim ve örgütlenme için kolları yendiren sıvama zamanıdır. Dünyanın neresinde olursak olalım, bütün sınıf aktivistlerinin önündeki temel görev; kendini eğitmek, sınıfı eğitmek, işçi sınıfı bilimi doğrultusunda iktidar mücadelesi vermek ve bunun için de, bilimsel dünya görüşü ile donanmaktır... Haydi bir kez daha görev başına...!

Ayçiçeği üreticisi sıkıntılı

Taban fiyatlarının düşük verilmesinin yanında mazota ve gübreye uygulanan zamlar, maliyet bedelini yükseltirken tohumda da ithal hibrit tohumunun kullanılması üreticinin üretim yapmasını daha da zorlaştırıyor.

Ülkemizde, üretimi yapılan yağlı tohumlu bitkiler içinde yağ üretimi açısından ayçiçeği önemli bir yere sahiptir. Genelde ayçiçeği üretimi Trakya ve Marmara Bölgesi'nde yapılmakta olup ülkenin coğrafi koşullarının uygun olduğu bölgelerde farklı oranlarda olsa da münavebe (dönüşümlü ekim) bitkisi olarak yetiştirilmektedir.

Ayçiçeği üretiminin %73'ü Trakya-Marmara Bölgesi'nde, %13'ü İç Anadolu Bölgesi'nde, %10'u Karadeniz Bölgesi'nde geri kalan %4'lük pay ise diğer bölgelerde yapılmaktadır. Tarımda uygulanan politikalar ayçiçeği üreticilerini de vurmaktadır. Taban fiyatlarının düşük verilmesinin yanında ayçiçeğinde en önemli üretim maliyetlerini mazot, gübre ve tohumluk oluşturmaktadır. Mazota ve gübreye uygulanan zamlar, maliyet bedelini yükseltirken tohumda da ithal hibrit tohumunun kullanılması üreticinin üretim yapmasını daha da zorlaştırmaktadır.

Tokat'ın Zile ilçesinde şekerpancarı ve hububatla birlikte münavebe bitkisi olarak ayçiçeği yetiştiren Niyazi Çapan adlı üretici yaşadığı sıkıntıları şöyle anlatıyor.

-Kendinizi tanıtır mısınız?

-Niyazi Çapan: Tokat'ın Zile ilçesi Hacılar köyündenim. Çiftçilik yapıyorum. 150 dekar arazim var. Şekerpancarı, hububat ve münavebe bitkisi olarak ayçiçeği yetiştiriyorum. Ben kendi-

mi bildim bileli toprakla uğraşıyorum, başka işten anlamam. Ama gitgide toprağı ekmemiz daha da zorlaşıyor.

-Ayçiçeği üretiminde karşılaştığınız zorluklar nelerdir?

-Taban fiyatının düşük olması, mazotun pahalı olması, gübre fiyatlarının her yıl artması, tohumlukların pahalı olması temel sorunlarımız. Ayrıca tohum üretimi de tekelleşti. Picner ve Sembra tekellerinin verdiği tohumluklar da pahalı. Üstelik dekar başına üretim maliyetleri de arttı. Tüm bunların bedelinin bu kadar yüksek olması hiç gözönüne alınmadan verilen taban fiyatı, geçen yıl üzerinden söylüyorum 350 bin. Ve birçok üretici zarar etti. Bu yıl zarar etmememiz için taban fiyatının 700 bin olarak belirlenmesinden yanayız.

- Bir dekar ayçiçeği üretiminde verim ne kadar?

- Bir dekardan kurak arazide 70-80 kg, sulayınca 200-250 kg. Biz sulu tarım yapamıyoruz. Arazilerimiz genelde kurak. Bizim temel bitkimiz şekerpancarı, ikinci yıl hububat (buğday, nohut vs), üçüncü yıl ayçiçeği olarak dönüşümlü ekim yapıyoruz. Buna münavebe diyoruz. Böyle ekim yapmamızdaki amaç toprağı daha verimli kullanabilmek.

-Yetiştirdiğiniz ürünü nerelere ver-

yorsunuz?

-Ayçiçeğinde hasat eylül ve aralık aylarında yapılır. Ben Karadeniz Birlik'e üyeyim. Ürünlerimi oraya veriyorum. Fabrikası Elazığ'da. Buradan Elazığ'a ayçiçeğinin gitmesi kârlı bir olay değil. Benim orada yer almamın nedeni farklı. Karadeniz Birlik'in yönetimi şu anda faşizan bir yönetim. Fakat bizim gibiler de var. Amacımız orada söz sahibi olabilmek. Fakat burada birçok üretici ürünü tüccara veriyor. Çoğu zaman zararına. Tüccar serbest piyasa uyguluyor. Taban fiyatının da altında fiyat veriyor çoğu zaman. Köylünün maliyet gideri tüccarı ilgilendirmiyor. Örnek vereyim. Geçen yıl hububat ekimi yaptım, nohut yetiştirdim. Tüccar 300 bin lira fiyat verdi. Köylü ürünü elden çıkardıktan sonra fiyatlar birden 400-450 bine çıktı. Buna da serbest piyasa deyip çıkıyorlar.

a

-Bugün herkes IMF ve DB politikalarıyla tarım üzerinde oynanan oyunları biliyor. Esas sorun bizleriz. Neden dersek tarım sektörü kendini ifade edemiyor. Sahipsiz bir kesim. Biraz da kendi sorunlarına duyarsız. Mesela dönem dönem tarım kuruluşları köylerde eğitim seminerleri yapıyor. Bizim köylümüzün tepkisi "biz bunları zaten biliyoruz; ben Asmalı Konak'ı izleyeceğim boş ver" oluyor. Böyle olunca da sırtımıza binen inmiyor. 2 Kasım'da başa gelen hükümet "yoklukla-yolsuzlukla mücadele edeceğim", "tarımda reform yapacağım" vb. dedi. Bir sene oldu birşey görmedik. Bize bizden başka kimsenin faydası olmaz. Bu yüzden artık kahvelerden çıkıp kendimizi eğitmemiz lazım. Hakkımızı aramamız lazım. Yoksa ne köyümüz ne tarlamız kalacak. Şu anda 80 haneli köyümüzde 20 hane kaldı. Buna bizim dur dememiz lazım.

(Turhal)

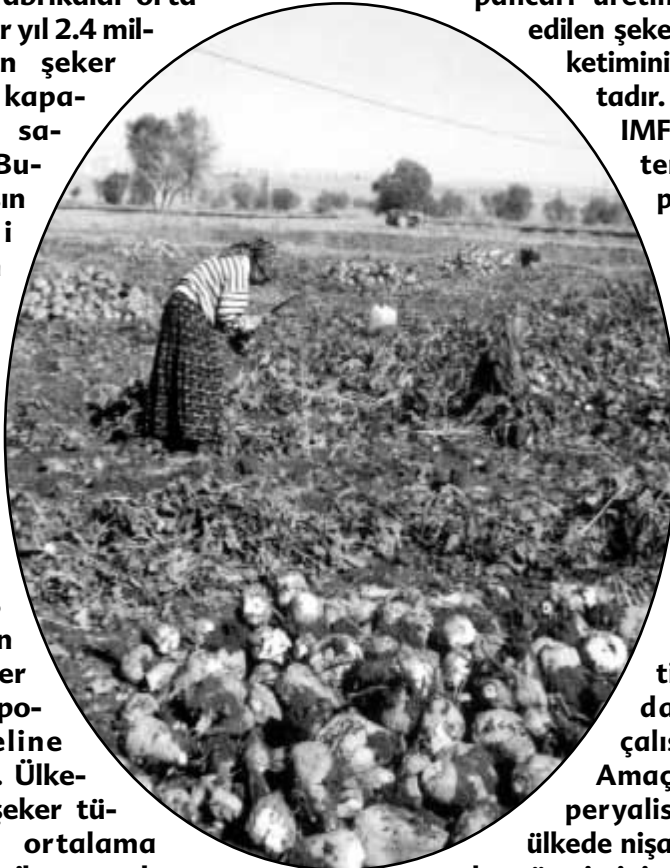
"Şeker pancarı tat vermiyor"

Türk hakim sınıflarının tarımda yıkım politikalarını uygulamasıyla üretimin azalması/azaltılması şeker pancarı üreticilerini de vurdu. Ülkede stok fazlalığı gerekçe gösterilerek kota uygulaması getirilmekle birlikte, mısırın hammadde olarak kullanıldığı nişasta, bazlı şeker üretimine ithalatına yönelik, geniş olanakların sunulduğu yaptırımlar hazırlanmaktadır.

Şekerpancarı; Ege, Akdeniz, Doğu ve Batı Karadeniz'de ve Güneydoğu Anadolu Bölgesi dışında coğrafi koşulları uygun tarım alanlarında 500 bin köylü ailesinin üretimini yaptığı bir bitkidir. Şekerpancarı, geniş arazilerde makinalı ekimin yapıldığı alanlar dışında genelde aile işgücü kullanılarak üretilmektedir. Yılda ettiği 10 dekar araziden elde ettiği ortalama 40 ton üretim ile geçinerek yaşamını köyünde sürdürmeye çalışan üreticiler zorluk içindedir.

Ülkemizde 27'si devlet, 3 adet özel şeker fabrikasında daimi ve mevsimlik 30 bin kişi çalışmakta-

dır. Bu fabrikalar ortalama her yıl 2.4 milyon ton şeker üretim kapasitesine sahiptir. Buna karşın üretim yapılan tarım arazilerimiz miktarına göre, ülkemiz her yıl azami 5 milyon ton şeker üretim potansiyeline sahiptir. Ülkemizde şeker tüketimi ortalama yılda 2 milyon tondur. Verilen bu değerlere göre şeker-

pancarı üretiminden elde edilen şeker, ülke iç tüketimini karşılamaktadır. Egemenlerin IMF ve DB patentli yıkım politikalarının uygulanmasıyla önemli bir tüketim maddesi olan şeker ve buna bağlı olarak şekerpancarına kota uygulanarak üretim alanları daraltılmaya çalışılmaktadır. Amaçlanan, emperyalist tekellerin ülkede nişasta bazlı şeker üretiminin artırılması-

Türkiye'de nişasta bazlı şeker üretiminin büyük bir kısmını elinde bulunduran Amerikan Cargill şirketi; Ülker-Cargill ortaklığında üretim kapasitesini artırarak daha çok kâr sağlaması amacı güdülmektedir.

Nişasta ve nişasta bazlı şeker üretim sektöründe 1995-1998 yılları arasında %150 oranında artış göstermiş. Nişasta bazlı şeker üreten sektör, 2001 yılı sonunda şeker tüketiminde yılda 350 bin ton pazar payına ulaşmış, 2005 yılında ise 430 bin tona çıkarılması hedeflenmiştir. Uygulanan kotayla şekerpancarı ekim alanlarının daraltılması ve şeker fabrikalarının üretim kapasitelerini bu hedeflenen nişasta bazlı şeker üretimine göre azaltılmaya gidilmesi, üreticinin pancar üretiminden vazgeçirilmeye çalışıldığı anlaşılmaktadır. (Samsun)

dır.

“BEYAZ ALTIN” KÖYLÜNÜN YÜZÜNÜ GÜLDÜRMEDİ

Çukurova'nın simgesi olarak bilinen ve “Beyaz Altın” olarak nitelenen pamuğun avans fiyatının geçen yılki fiyatlarla aynı olarak açıklanması, köylülerin tepkisine neden oldu.

ÇUKOBİRLİK tarafından Kütlü Pamuk avans fiyatının geçen yılki gibi 605 bin lira olarak açıklanması pamuk üreticilerinin, Adana Çiftçiler Birliği ve Adana Ziraat Odası'nın tepkisine neden oldu. ÇUKOBİRLİK tarafından 605 bin lira olarak açıklanan Kütlü Pamuk Avans Fiyatı'nın pamuk maliyetinin 200 bin liranın altında olduğuna dikkat çeken Adana Çiftçiler Birliği Başkanı Cumali Doğru, açıklanan fiyatın piyasa koşullarına göre değişmesinin her zaman mümkün olduğunu söyledi. İthal pamukta haksız rekabetin sözkonusu olduğunu belirten Doğru, köylünün pamuğunu, maliyetinin 200 bin lira altında ÇUKOBİRLİK'e satmak için kuyruklar oluşturduğunu, ama Mersin Serbest Ticaret Bölgesi'nin ise Amerika'dan ithal edilen pamuk ile dolu olduğunu kaydetti. Pamuk konusunda Amerika'nın çiftçisine verdiği desteği örnek gösteren Doğru, “Amerika geçen yıl çiftçisine 32 cent ihracatçısına da 3 cent olmak üzere çekirdek pamuğa 35 cent prim verdi.” dedi. Türkiye’de geçen yıl pamuk üreticisine kilo başına 4.5 cent prim verileceğinin söylendiğini hatırlatan Doğru, 2003 yılı pamuk hasadının başlamasına rağmen henüz geçen yıl için söz verilen 4.5 cent pirimin ödenmediğine de dikkat çekti.

‘TÜRKİYE’DE TARIM TASFİYE EDİLMEMEYE ÇALIŞILIYOR’

Türkiye’de haksız rekabetin kurumsallaşmış bir düzene dönüştüğünü ifade eden Doğru, “Biz rekabetten korkuyoruz. Birim ve kalite açısından dünyanın tüm ülkeleriyle rekabet

edebiliriz; fakat maliyetimiz yüksektir. Girdileri rakiplerimize göre çok yüksek fiyatlarda kullanıyoruz. Rekabette bir eşitlik ilkesi vardır, eğer bu eşitlik ilkesi sağlanırsa ve dünyada diğer çiftçilerin girdi fiyatlarına eş değer girdi fiyatı kullanabilirsek bu rekabetten başarı ile çıkabiliriz” diye konuştu. Yanlış destekleme ve dış ticaret fiyatları sonucu Türkiye’nin yılda 500 bin ton lifli pamuk ithal eder duruma geldiğini dile getiren Doğru, “Yılda 500 bin ton pamuk, 300 bin ton pirinç, 1 milyon ton mısır ithal edecektiysek büyük finansman sıkıntıları içerisinde GAP’ı o zaman neden yaptık. Türk tarımı yanlış politikalar sonucu rekabet gücünü kaybetmiştir. Globalleşme adı altında Türk tarımı tasfiye edilmeye çalışılıyor. Bu da ulus aşırı şirketlerin sözcüsü durumdaki IMF ve Dünya Bankası'nın baskı ve dayatmaları sonucu yürütülmektedir” şeklinde konuştu.

‘ADANA’DA PAMUK ÜRETİMİ 450 BİN DEKARA DÜŞTÜ’

Bu yıl pamuk üreticisine 20 centten az olmamak koşulu ile prim verilmesi gerektiğini savunan Doğru, yakın zamana kadar Adana’da 2 milyon dekar alana pamuk ekilirken, tarımda izlenen yanlış politikalar sonucu pamuk ekim alanının geçen yıl 550 bin dekar alana, bu yıl ise 450 bin dekar düştüğünü söyledi. Pamuğu Adana’nın “Çeyiz Sandığı”na benzeten Doğru, “Çeyizin içinde aş vardı, iş vardı, mutluluk vardı. Pamuk Adana’dan gitti bütün bu güzellikler de gitti” dedi.

‘SON 3 YILDIR FİYATLARI AYNI’

Son 3 yıldır pamuk fiyatlarının aynı düzeyde seyrettiğine dikkat çeken Adana Ziraat Odası Başkanı Ayhan

Barut, bu fiyatların pamuk üreticisinin sabrını tükettiğini ifade etti. Çukurova’da üretilen 2003 yılı kütlü pamuğun 1 kg’nın maliyetinin 800 bin lira üreticinin satması gereken fiyatın ise 1 milyon lira olması gerektiğini söyleyen Barut, “Ancak ÇUKOBİRLİK özerkleştikten sonra elbette bu fiyatı vermeyecektir. Ama geçen yılki fiyatın da aynı olmaması gerekmektedir. Pamuğun başlangıç fiyatının en az 750 bin lira olması gerekiyor ve pamuk alım fiyatının 1 milyon lirayı bulması için aradaki farkın devlet tarafından çiftçiye prim olarak verilmelidir” diye konuştu. Pamuk üreticisine yapılan bu haksızlıktan derhal dönülmesini isteyen Barut, “Aksi takdirde, üretici tarlasını, traktörünü ve evindeki eşyasını satmak durumunda kalacaktır. Önümüzdeki yıllarda bölgemizin esas ve ana ürünü ve aynı zamanda simgesi olan pamuk üretimi yapılamayacaktır” dedi.

‘PAMUK FİYATLARI DÜŞÜK GİRDİLER ÇOK YÜKSEK’

Pamuk üreticisi Metin Arpa ise pamuğa verilen fiyatın maliyetinin altında kaldığını, pamukta girdi fiyatların yüzde 150 artarken satışların aynı kaldığına dikkat çekerek, bu girdi ve satış fiyatları ile çiftçinin kazanamayacağını söyledi. Yetiştirdikleri pamuğun veriminin ve kalitesinin iyi olmasının köylünün tümünden kaybetmesini engellediğini dile getiren Arpa, şöyle konuştu: “Temiz ve bir beyaz kalitesinde verdiğimiz pamuklar eksperler tarafından iki beyaz olarak yazılıyor. Ayrıca götürdüğümüz her 7-8 ton pamuktan yaklaşık 250 kilo

fire kırıyorlar.” Üretici birliklerini yeterli olmamakla eleştiren Arpa, “Sadece konuşmak ile yetinmiyorlar. Üreticisinin tepkisi çok ama başvuracağı yer yok. Üreticiler tek başına tepkisini gösterdiği zaman da güvenlik görevlilerini karşılarında buluyor. Çiftçileri sahiplenen yok” dedi.

‘DEVLET ÇUKOBİRLİĞE EL ATMALI’

Kütlü pamuk avans fiyatının 605 bin lira açıklandığını, fakat kendilerinin ÇUKOBİRLİK’e pamuğu en yüksek 570 bin lira olarak satabildiklerini belirten Arpa, pamuğa eskisi gibi rağbet olmadığını söyledi. Pamuğun artık önemini yitirdiği için köylülerin artık başka ürünlere yöneldiğini belirten Arpa, “Devlet ÇUKOBİRLİK’e el atmalı. ÇUKOBİRLİK Başkanı Hamza Öztürk kimsenin sözünü dinlemiyor. ÇUKOBİRLİK Mihmandar Kooperatif Başkanı Candan Kısacık ise çiftçilerle ilgilenmiyor.” dedi.

‘PAMUĞU MECBUREN ÇUKOBİRLİK’E SATIYORUZ’

ÇUKOBİRLİK’in pamuğa rutubetli ve iki beyaz kalite diyerek almadığını kaydeden İbrahim Yücel adlı pamuk üreticisi de, “ÇUKOBİRLİK titizliğini sadece çiftçilere karşı uyguluyor ve uğradığı zarar çiftçilerden çıkartılıyor. Çiftçiler ÇUKOBİRLİK’ten ilaç, gübre ve tohum aldığı için borçlanıyor ve pamuğunu da ucuz fiyata ÇUKOBİRLİK’e satmak zorunda kalıyor” dedi. (DİHA)

TARİŞ Pamuk Alım Fiyatını Açıkladı, KÖYLÜ MEMNUN OLMADI!

İncir, Üzüm, Pamuk, Zeytin ve Zeytinyağı Tarım Satış Kooperatifleri Birliği (TARİŞ) Pamuk Birliği Başkanı Cavit Ancın, 2003-2004 yılı kütlü pamuk alım avans fiyatını 39 randıman baz alınarak 900 bin lira olarak açıkladı. Tarımda yaşanan yapısal sorunların pamuk üretimini etkilediğine işaret eden Ancın, Ege pamuğunun Türk tarımı ve ihracatında önemli sanayi ürünü olduğunu, bu nedenle, daha dikkatli olunması gerektiğini belirterek “geçtiğimiz yıl 99 baz 800 bin lira fiyat vermiştik. 200-250 bin ton pamuk alacak kapasiteye sahibiz. TARİŞ, Ege pamuğunun tümüne taliptir. Üretici rahat olsun, karamsar olmasın. 2003 yılı için Ege’de 670 bin ton rekolte tahmini yapıldı. Ancak bu miktarın gerçekleşmesi zor görünüyor. Üreticiye bu yıl nakdi olarak 130 trilyon liralık girdi

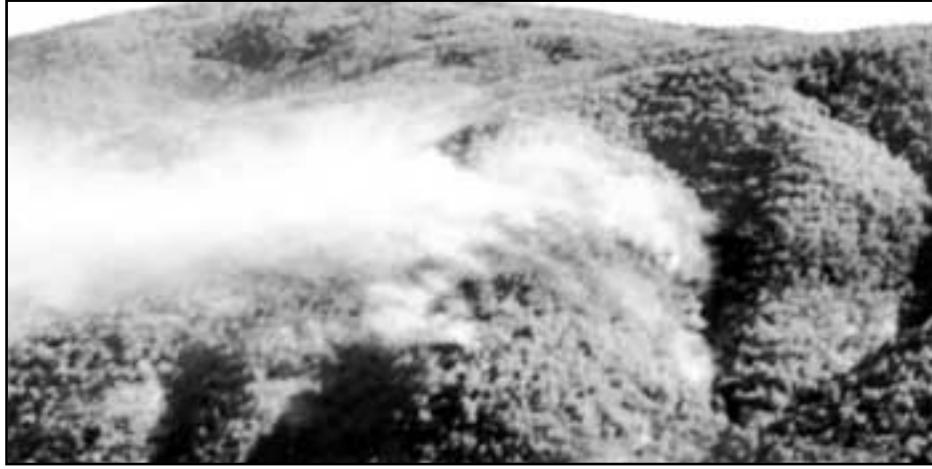
sağlandı. Bu alım döneminde, kilogramda randıman için 20 bin lira, temizlik 10 bin, mıntıka 1 için 12 bin, mıntıka 2 için 10 bin lira dağıtılacak” dedi. Tarış Genel Müdürü Ayhan Özer ise kaynak sıkıntısı bulunmadığını açıklayarak, özerkleşme çalışmalarını sürdüren TARİŞ’in dört birliğine kredi takviyesi yapıldığını anlattı. Bu gelişmeler üzerine bir açıklama yapan Aydın Ziraat Odası Başkanı Arif Gürdal, TARİŞ’in 2003-2004 yılı kütlü pamuk alım avansı olarak açıkladığı fiyatın köylünün beklentilerini karşılamaktan uzak olduğunu söyledi. Pamuk üreticisinin mağdur edildiğini savunan Gürdal, “Bu rakam 1 milyon 100 bin liralık maliyetin de çok altında kalmıştır. Böyle giderse Ege’de ve Aydın’da pamuk üretimi katlanarak azalacaktır” dedi. (H. Merkezi)

Devlet, orman yangınını çıkarttı ve seyretti

Bingöl'ün Genç ilçesine bağlı Doğanlı (Çelaxsi), Şanlıyurt ve Güzeldere (Gaz) köylerinin bulunduğu bölgede 3 Eylül'de başlayan yangına 'güvenlik' gerekçesiyle müdahale edilmedi, müdahale etmek isteyenlere ise Genç ilçesine bağlı Suveren Jandarma Karakolu yetkilileri yine "güvenlik" gerekçesi ile izin vermedi. İHD Bingöl Şube Başkanı Rıdvan Kızgın, yangının söndürülmesi için İçişleri Bakanlığı, Çevre ve Orman Bakanlığı ile Bingöl Valiliği'ne başvurdu. Kızgın, yangın söndürmeyi engelleyenlere de soruşturma açılmasını istedi.

Yangın 10 günden fazla devam ederken, Genç ilçesine bağlı Doğanlı, Dedebağ (Şahismailan), Güzeldere (Gaz), Dikpınar (Çelaxsi) ve Camlıyurt (Xodan) köylerinde yangının yaklaşık 20 km. uzunluk ve 10 km. genişlikteki bir alana yayılmasını seyrederek müdahale edilmemesini eleştiren Kızgın "Irak'ta güvenliği sağlama iddiasında bulunan yönetenlerin Genç'te orman yangınlarını söndürme çalışmalarının güvenliğini sağlayamayacaklarını söylemelerini anlamak mümkün değil" dedi. Kızgın, Genç Orman İşletme Şefliği ve Elazığ Orman Yangınlarını Söndürme Müdürlüğü ile görüştiklerini ancak onların "güvenlik" nedeniyle yangına müdahale edemeyeceklerini kendilerine söylediklerini belirtti.

Yine Yayladere'nin Haktanır ve Ay-

"Bingöl'ün birçok ilçesinde çıkan orman yangınlarına devletin müdahale etmemesini, müdahale etmek isteyenlere de engel olmasını anlamak mümkün değil."

dınlar köylerinde de askerler tarafından "güvenlik" nedeniyle orman yakıldı. Orman yangını burada iki gün sürdükten sonra kendiliğinden söndü. Ülkenin diğer bölgelerinde çıkan yangınlara devlet bütün olanaklarını seferber ederken bölgedeki yangınlara müdahale etmediği gibi müdahale eden hal-ka da engel oluyor.

T. Kürdistanı'nda devletin yaktığı ve söndürme çalışmalarına izin vermediği bu yangın ne ilk ne de son olacak. Devlet daha önceden de kendi elleriyle birçok yerde orman yakmış, bombalamış, birçok köyü yerlebir etmişti. Özellikle gerilla mücadelesinin ivme kazandığı, çıkan çatışmalarda devletin kayıp-

lar verdiği süreçlerde sağa sola pervasızca saldırarak her tarafı yakıp yıkmıştı.

Ulusal hareketin girdiği yönelimle beraber bölgeden çekilmesinden sonra devlet baskı ve zulüm politikalarına son vererek halka şirin gözükme politikalarına yöneldi. "AB'ye giriyoruz", "demokratikleşiyoruz" vb. söylemleriyle birlikte bölgede OHAL'i kaldırdığını iddia etti. Ancak OHAL'in sadece adı kalktı.

OHAL dönemindeki uygulamaların birçoğu devam ediyor. Hatta ulusal hareketin bölgeden çekilmesinin ardından askerler daha stratejik bölgelere konumlanmışlardır. Asker ve polis böl-

gede istediği gibi at koşturmaktadır.

Son süreçte bölgede tekrar gerillaların görülmesi, devletin taktığı maskeyi indirip gerçek yüzünü ortaya koymaya yetti. Ki ulusal hareket gerilla savaşını başlatmış da değil. Ancak devlet gerillanın tekrar bölgeye girmesini önlemek amaçlı operasyonlara ağırlık vermiş durumda. Özellikle Bingöl ve Dersim'de uzun süredir yoğun bir şekilde operasyonlar devam ediyor. Operasyonlara askerlerin yanısıra Özel Tim de katılıyor. Yerel kaynaklardan edindiğimiz bilgilere göre Dersim'de özel timler gerilla kılıfına girerek köyleri dolaşıyorlar. Hangi köyün, kimlerin gerillaya yardım ettiğini bulmaya çalışıyorlar. Ancak birçok köylünün, hareket ve konuşmalarından özel timleri tanıdığı ve buna göre hareket ettikleri bildiriliyor.

Yine yerel kaynaklardan edindiğimiz bilgilere göre Yeşil kod adlı Mahmut Yıldırım ile Bozo (Yusuf Geyik) da Dersim'de dolaşıyor. Ulusal hareket açısından pratikte henüz ortada birşey yokken, devletin kolluk güçleri bölgeye yoğunlaşarak ormanı yakıyor, köylülere her türlü baskıyı uyguluyor. Burada tüm devrimci ve demokrat kurumlara düşen görev de devletin bölgede uyguladığı politikalarını bulunduğu her alanda halka anlatmak, bölgede uygulanan politikaların teşhirini iyi yapmaktır. (Malatya)

Emekçilere para yok, koruculara her ay 15 trilyon!

T. Kürdistanı'nda devletin koruculuk dayatmasına karşı çıkararak koruculuğu kabul etmeyen köylülerin köylerini terk etmesi/ettirilmesi sonucunda, göç ettirilenlerin tarla, arazi ve evlerine el koyan korucular, devletin desteğini de yanlarına alarak pervasızlıkta sınır tanımıyor.

Araştırmalara göre halen görevde bulunan 58 bin 511 korucu var ve 2 bin 376'sı hakkında suç duyurusu yapılmış bulunuyor. T. Kürdistanı'nda "devletin bekaasını" sağlama görevini üstlenen korucular, tüm değerlerini satmanın karşılığı olarak devletten 253 milyon lira maaş alıyorlar! İşçiye, köylüye, emekçilere, eğitime, sağlığa sıra gelince "para yok" diyen TC devleti "bekaasını sağlayan" koruculara her ay 15 trilyonluk ödeme yapıyor.

Yıllardır cinayet, gasp, tecavüz, adam kaçırmaya ve arazilere el koymaya gibi pek çok "meziyeti" bulunan korucular, köylerine geri dönmek isteyen köylülere ait gasp ettikleri arazileri de geri vermiyor.

Siirt'in Pervari ilçesine bağlı Köprüçay köyünden İzzettin Elinç'in 5 dönümlük tapulu ara-

zisi 8 yıldır korucular tarafından kullanılıyor. Korucu olmamak için göç eden Elinç, kendisine ait araziye korucuların ev yaptığını belirtiyor. Yaptığı bütün girişimlere rağmen korucuların zorbalık yaparak tarlayı vermediklerini söylüyor.

Korucu olmamak için 160 aileden 80 ailenin göç ettiği Diyarbakır'ın Hazro ilçesine bağlı Sarierik köyünde de aynı "korucu belası" var. Köydeki korucular ve köy muhtarı, köylülere baskı ve şiddet uygulayarak tarım destekleme primleri için yapılan arazi ölçümlerinde köylülere ait arazilerin korucuların üzerine yazıldığı belirtiliyor. Köydeki su deposundan korucular dışında kimsenin yararlanmasına izin verilmediği de belirtilirken, korucu olmayan 10 aile ise su ihtiyacını başka yerlerden taşıyarak karşılıyor.

İçişleri Bakanı Abdülkadir Aksoy'un verdiği bilgilere göre en fazla korucu Hakkari'de yer alırken, en az korucu Kilis'te bulunuyor, ancak bakanın Karadeniz'de de koruculuk sistemi olmasına rağmen bu illeri saymayışı dikkat çekti. (H. Merkezi)

Korucular tüm değerlerini satmanın karşılığı olarak devletten 253 milyon lira maaş alıyorlar! İşçiye, köylüye, emekçilere, eğitime, sağlığa sıra gelince "para yok" diyen TC devleti "bekaasını sağlayan" koruculara her ay 15 trilyonluk ödeme yapıyor.

Devletin zulmü köylüleri göç ettirdi

Kaçak eşya bulundurdukları gerekçesi ile askerler tarafından sürekli baskı gören köylüler Irak'a göç etti.

Hakkari'nin Çiğli köyünde yaşayan köylülerin yaşamı devletin baskısı ile çekilmez hale geldi. Evlerine sürekli baskın yapılan köylüler, çareyi sınırı geçerek Irak topraklarına ait olan Kanamasi'ye yerleşmekte buldu.

Çukurca, Şemdinli ve Yüksekova olmak üzere 3 tane sınır kapısı olan Hakkari'de bu üç sınır kapısından da ticaret yapmak yasak. Irak ile Çiğli köyü arasındaki mesafe ise 3 kilometre. Devlet sınır ticaretine yasak koyarak bölgede yaşayan köylülerin ekmek parasını kazanmasını engellemekle kalmıyor, aynı zamanda sürekli evlere baskın düzenliyor.

Sorunlarını aktarmak amacıyla heyet oluşturan köylüler, İHD Hakkari Şubesi'ne başvuruda bulundu. Şube Başkanı Naif Kayacan bölgede çalışmalara başladıklarını ve inceleme yapacaklarını belirtti. (Ankara)

Gerilla mezarlarına saldırı devam ediyor

Devletin Dersim'de son dönemde tekrar başlayan mezar saldırısına Pertek'te bir yenisi daha eklendi. 1993 yılının 23 Nisan'ında Dersim'in Pertek ilçesine bağlı Sağman Dersim köyü Çalxane mezarında devletin kolluk güçleri ile Devrimci Sol gerillaları arasında çıkan çatışmada 7 gerilla şehit düşmüş, 5 gerilla ise sağ yakalandıktan sonra askerler tarafından köylülerin gözleri önünde katledilmişlerdi. Ali Özbakır da şehit düşen 12 gerilladan biriydi.

Ali Özbakır'ın ailesi ağustos ayında Pertek Belediyesi'ne sözlü olarak başvurduktan sonra çocuklarının mezarını yaptırarak mezar taşının üstüne "Öldüler yenilmediler" yazısını yazdırdı. Çemişgezek'te de 'Öldüler yenilmediler' yazısını yazdıran iki şehit ailesi ve yanlarında bulunan bir kişinin mezar taşındaki yazıdan dolayı tutuklanmasının ardından Pertek Savcılığı da Pertek Belediyesi'ne yazılı emir vererek belediye işçilerine mezar taşını söktürdü. Bu arada Belediye Başkanı da me-

zar taşı yapımında gerekli işlemleri yapmadığı gerekçesiyle gözaltına alındı. Belediye Başkanı serbest bırakıldıktan sonra bazı esnaf ve vatandaşlar da mezar yapımına yardımcı olduğu, mezarı ziyarete gittikleri gerekçesiyle gözaltına alındı. Gözaltına alınanlar, ifadeleri alındıktan sonra gerek görülürse tekrar çağrılmak üzere serbest bırakıldılar. Savcılık yazılı emriyle mezar taşını belediye işçilerine söktürmekle Belediye ve halkın arasını açmaya çalışırken, kendilerinin yapılan işlemle alakalarının olmadığını göstermeye çalışıyorlar. Ancak bölge halkı mezar taşının sökülmesini, kırılmasını ilk defa görmüyor. Daha önce de Pertek'te bir yüzbaşının emriyle, bir gerilla mezar taşının kırıldığını, resminin yırtıldığını henüz kimse unutmadı. Devrimcilerin ölüsünden bile korkanlar kendilerini devrimcilerin ölülerine saldırmakla, mezarlarını kırmakla teselli etmeye çalışıyorlar. Bunlar devrimcilerin ölülerinden de diğerlerinden de korkmakta haklılar.

Mezar taşına yapılan saldırıları ve tutuklama olayını incelemek üzere TAYAD, Temel Haklar ve Özgürlükler Derneği ile Halkın Hukuk Bürosu'ndan oluşan bir heyet 15 Eylül Pazar günü Pertek Belediye Mezarlığı'na gelerek burada inceleme yapmak istedi. Çevrede yoğun önlem alan polis, incelemeye izin vermemekle heyete müdahale etti. Müdahale sırasında Av. Özgür Gider'in kolu incinirken geri kalan 13 kişi de gözaltına alındı. Gözaltına alınanlardan 6

kişi aynı gün serbest bırakılırken geri kalan 7 kişiden 3'ü ikinci gün serbest bırakıldı. TAYAD üyesi Sakine Aba, İsmail Gider ile Elazığ Temel Haklar ve Özgürlükler çalışanları Mehmet Delas ve Mehmet Doğan ise polise mukavemet ve adliyenin manevi şahsına hakaret ettikleri gerekçesiyle tutuklanarak Elazığ E Tipi Hapishanesine götürüldüler. (Malatya)

KARADENİZ'DE OPERASYONLAR SÜRÜYOR

Yerel kaynaklardan edindiğimiz bilgilere göre; Giresun'un Doğankent ilçesinin yaklaşık 8 km. uzaklığında bulunan Sütlaç Mahallesi'nin Deregöz mevkiine gerillalar gelerek propaganda yaptılar. Fındık işçileri ve köylülere yönelik yapılan propagandada "Bizler devrimciyiz, düzene karşıyız, sizin içinizden biriyiz. Kimseye zarar vermeyeceğiz. Bu ülkenin %90'ı fakirlik çekiyor. %10'u ise bu kesimin üzerinden rant sağlıyor. İşte biz bu kesime karşı mücadele ediyoruz" denildi. Olayın duyulmasının ardından ilçenin giriş çıkışlarını kapatan Jandarma, Emniyet ve Özel

Tim ekiplerinin bölgede geniş çaplı operasyon yaptıkları belirtildi.

Aynı şekilde yine yerel gazetelerden edindiğimiz bilgilere göre; Giresun'un Tirebolu ilçesi kırsal kesiminde Özel Harekat Timleri tarafından yürütülen operasyon sonucu TKP/ML TİKKO kuryesi olduğu iddiasıyla gözaltına alınan Tunceli nüfusuna kayıtlı Bakış kod adlı Haydar Sönmez (33) ile birlikte kendisine yardım ve yataklık ettiği iddiasıyla Akın Kılıç tutuklandı. Bölgede operasyonların sürdürüldüğü bildirildi. (H. Merkezi)

DEVLET DEPREMZEDELERİN SESİNİ DUYMUYOR

2 Eylül'den beri Abdi İpekçi Parkı'nda eylemlerine devam eden depremzedeler taleplerinde ısrarlılar.

Depremde evlerini kaybeden depremzedeler şu anda barındıkları prefabriklerden de "şehrin görüntüsü bozuluyor" gerekçesi ile çıkarılmak isteniyorlar. Amaçları başlarını sokacak bir ev sahibi olmak olan depremzedeler, kurdukları Dep-Der (Depremzedeler Derneği) ile 2 Eylül'den beri mücadele sürdürüyor. Soğuğa, yağmura, rüzgara rağmen naylondan yaptıkları çadırlarda yatan depremzedeler, sorunlarının çözülmesi amacıyla başbakan yardımcısından randevu istediler. Ancak "görüşmek istemiyorum" cevabı aldılar.

Devlet duyarsızlığı, geçen zaman içerisinde saldırganlığa dönüştü. Ankara polisi 11 Eylül'de "çadırlarınızı kaldırın" tehditlerinde bulunmaya başladı. Çadırların bir hafta içinde kaldırılmasını isteyen polis, aksi durumda zorla kaldıracağını da ekledi. Düzce Dep-Der Başkanı Ayşegül Şenol, Abdüllatif Şener ile görüştiklerini ancak hiçbir yanıt alamadıklarını belirtti. Şenol; AKP hükümetinin çoğunluk olmasına güvenerek rahat davrandığını söyleyerek yetkili-

lerle görüşmeden Ankara'dan ayrılmayacaklarını ifade etti. 16 Eylül günü sabah saatlerinde depremzedelere baskı uygulayan polis Abdi İpekçi Parkı'nı boşaltmalarını istedi.

Üstlerindeki naylonları, battaniyeleri çekekerek uyumalarına izin vermedi, tüplerini alarak çay yapmalarına engel oldu. Öte yandan dışarıdan yapılan yemek vb. yardımların da ulaşmasını engelledi.

Polisin baskısına ve devletin ilgisizliğine rağmen evlerini kazanana kadar mücadele edeceklerini belirten daha önce de görüşlerine başvurduğumuz Emine Satılmış, basın ilgisizliğinden şikayetçi. Basının herhangi bir milletvekili geldiğinde onlarla beraber hareket ettiğini söyleyen Satılmış, birkaç yayın organı dışında televizyon ve gazetelerin gelmediğini dile getirdi.

Yağmurun altında, soğuğa rağmen bekleyeceklerini de ekleyen Satılmış, Demokratik Kitle Örgütlerine giderek destek istediklerini, halkın da zaman içinde kendilerini sahiplenmeye başladığını söyledi. (Ankara)

Diyarbakır İHD: Ciddi adımlar atılmadı

Ağustos ayı İnsan Hakları İhlalleri Raporu'nu açıklayan İHD Diyarbakır Şubesi; bu ayda yaşanan hak ihlallerinin 2002 yılı toplamından daha fazla olduğunu belirtti.

İHD Diyarbakır Şube Başkanı Av. Selahattin Demirtaş tarafından açıklanan rapora göre; 2002 yılında toplam 14 kişi yaşamını yitirirken, 2003 yılının sadece Ağustos ayında 17 kişi hayatını kaybetti, 211 hak ihlali gerçekleşti.

Demirtaş, KADEK'in tek taraflı ateşkesi 1 Eylül itibarıyla sona erdirdiğini açıklamasıyla bölgede devletin operasyonlarını yoğunlaştırdığını, bununla birlikte hak ihlallerinin de artabileceği uyarısında bulundu.

"Şiddet ortamında hakların ve özgürlüklerin korunması, geliştirilmesi imkansız hale gele-

cektir" şeklinde konuşan Demirtaş, devletin KADEK'e yönelik askeri operasyonlar yapmak yerine ateşkesi karşılıklı hale getirerek sorunun tartışılmasını istedi.

İnsan hakları alanında hükümetin uygulamalara başlamadığını dile getiren Demirtaş, yasaları uygulamayan yetkililerin suç işlediğini, 2004 yılının beklenmesinin yanlış olduğunu söyledi.

Ağustos ayının bilançosunu da açıklayan Demirtaş çatışmalarda 17, faili meçhul cinayetlerde 9 ölü, 58 gözaltı, 9 işkence ve kötü muamele, 1 arazi yakma, 1 etkinliğin yasaklanması, yasaklanan yayın adedinin de 1 olduğunu belirtti.

İHD olarak; devletin bölgede hak ihlallerine son vermek için ciddi adımlar atmadığını düşündüklerini belirten Demirtaş, İHD'nin somut pratik adımlar beklediğini ifade etti. (Ankara)

2002 yılında toplam 14 kişi yaşamını yitirirken, 2003 yılının sadece Ağustos ayında 17 kişi yaşamını kaybetti, 211 hak ihlali gerçekleşti.

CHANDRA GAJURAL'E ÖZGÜRLÜK

20 Ağustos 2003 tarihinde Avrupa'ya geçmek isterken Hindistan hükümeti tarafından tutuklanan Nepal Komünist Partisi (Maoist)'in Polit büro üyesi Chandra Prakash Garujel için uluslararası kamuoyu harekete geçti.

doğrultusunda "Chandra Prakash Gajurel'e Özgürlük Komitesi" Gajurel'in mahkemeye çıkarılacağı gün olan 18 Eylül tarihinde Hindistan'ın İstanbul Konsoloslugu önünde basın açıklaması düzenledi. Nepal'deki demokratik halk devrimine sahip çıkan Türkiyelilerin bir araya geldiği eylemde, "Gajurel'e Özgürlük" yazılı pankartın yanısıra çok sayıda döviz açıldı. Komite tarafından oluşturulan heyet konsolosluga girerek, Gajurel'in serbest bırakılmasına yönelik dilekçeleri verdiler. Konsolosluk'ta yapılan görüşme sırasında kitle ise dışarıda, "Gajurel'e özgürlük", "Yaşasın Enternasyonal Dayanışma", "Yaşasın Halkların Kardeşliği", "Nepal Halkı Yalnız Değildir" vb. sloganlar attılar. Heyetin dönmelerinin ardından komite adına Selma Kaan basın açıklaması metnini okudu. Hindistan iç hukukuna göre üç günde sonuçlanması gereken hukuksal sürenin uzatılmasını kaygı verici olarak değerlendi-

ren Kaan, "sürekli olarak Hindistan yayılmacılığına dikkat çeken Nepalli komünistlerin, bugün karşı karşıya kaldığı durum emperyalizm, Hindistan hükümeti ve Nepal gericiliği arasındaki ilişkiyi anlatır niteliktedir. Zira Nepalli komünistlerin ileri şahsiyetlerinden Chandra Prakash Gajurel, 20 Ağustos'tan bu yana Hindistan'ın kendi hukukuna rağmen alıkonulmaktadır. Üç günde sonuçlanması gereken hukuksal sürecin bugüne kadar uzamış olması bu gerici üçlü tarafından olgunlaştırılan siyasi planların dışı vurumudur. Ve Nepal iç savaşının gayri hukuki bir zemine sürüklenmesidir" dedi. Açıklama alkış ve sloganlarla son buldu.

Gajurel'in Hindistan'da çıkarıldığı mahkemesinin sonucu konusunda, gazetemiz yayına hazırlandığı süreye kadar bir açıklama yapılmadı.

(İstanbul)

Nepal Komünist Partisi (Maoist)'in Polit büro üyelerinden Chandra Prakash Gajurel, Nepal'de gelişen halk iktidarını ileriye taşıyabilmek ve halk iktidarına yönelik emperyalistlerin saldırılarına karşı enternasyonal destek toplamak amacıyla Avrupa'ya geçmek isterken Hindistan hükümeti tarafından 20 Ağustos tarihinde tutuklandı. Bu durumun dünya kamuoyu tarafından duyulmasının ardından, Hindistan yönetimi tarafından Nepal Mo-

narşisine teslim edilme ihtimaline karşı Gajurel'in hayatının korunması ve serbest bırakılması için dünyanın birçok ülkesinde kampanyalar başlatıldı.

Ülkemizde de Gajurel'in serbest bırakılması için Halkların Uluslararası Mücadele Ligi (ILPS) Türkiye Seksiyonu ve Devrimci Demokrasi gazetesi tarafından yapılan acil eylem çağrısı ile 16 Eylül'de İHD İstanbul Şubesi'nde bir toplantı düzenlendi. Toplantıda çıkan sonuçlar

"İnsan Hakları Utanç Belgesi" sahiplerine postalandı

İnsan Hakları Derneği İstanbul Şubesi, insan haklarını ihlal eden kişi ya da kurumlara her yıl vermeyi düşündüğü "İnsan Hakları Utanç Belgesi"ni bu yıl ilk kez Kenan Evren, Mehmet Ağar ve Ali Suat Ertosun'a verdi.

19 Eylül 2003 tarihinde saat 13:00'de Galatasaray Postanesi önünde yapılan basın açıklamasının ardından "İnsan Hakları Utanç Belgeleri" Kenan Evren, Mehmet Ağar ve Ali Suat Ertosun'a postalandı.

Açıklamada; "Kenan Evren 12 Eylül askeri darbesiyle birlikte demokratikleşmeye, sivilleşmeye verdiği ciddi zararlar, idam, işkence, yargısız infaz, gözaltında kayıp, işkencede ölüm, demokratik kurum ve kuruluşları, siyasi partileri kapatma gibi ağır insan hakları ihlalleri, dayattığı ve hala geçerliliğini sürdüren 12 Eylül Anayasasıyla toplumun demokratik geleceğini vesayet altına alması nedeniyle; Mehmet Ağar, Emniyet Müdürlüğü'nde görev yaptığı 14 yıl boyunca meydana

gelen yargısız infaz, işkence, gözaltında kayıplarla ve 16 yıl süren savaşta sorumlulukları ve Susurluk kazasıyla ortaya dökülen devlet-mafya-aşiret ilişkilerindeki kilit rolü nedeniyle; Ali Suat Ertosun ise Ceza ve Tevkifevleri Genel Müdürlüğü'ne atandığından bu yana hanelerde yaşanan ağır insan hakları ihlalleri, F Tipi Cezaevleri'nin uygulamaya geçirilmesindeki ısrarı ve 107 insanın ölümüne neden olan 'Hayata Dönüş Operasyonu'ndaki sorumlulukları nedeniyle,

İnsan Hakları Utanç Belgesi'ni alıyorlar" denildi. Kitle utanç belgelerini adreslerine postaladıktan sonra dağıldı. (İstanbul)

1956 yılının Eylül ayında Erzinan'ın Refahiye ilçesinde doğan ve daha yirmili yaşlardayken 1978 yılının Eylül ayında MHP'li faşistlerle Partizanların girdiği bir çatışmada

şehit düşen Sırma Boyoğlu, mezarı başında ailesi ve yoldaşları tarafından yapılan etkinlikle anıldı.

13 Eylül 2003 tarihinde Sırma'nın Tuzla Mezarlığı'ndaki me-

Sırma Boyoğlu mezarı başında anıldı

zarı başında bir araya gelen ailesi ve yoldaşları anmayı saat 14.00'de başlattılar. Sırma ve amcası Ali Rıza Boyoğlu şahsında komünizm ve devrim şehitleri anısına bir dakikalık saygı duruşu yapıldı. Vartinek şiiirinin okunduğu saygı duruşunun ardından bir yoldaş Sırma'yı anlattı. Yapılan konuşmada "Sırma yoldaş Partizanlarla faşistlerin girdiği bir çatışmada şehit düşmüştür. Şehit düşüşünün 25. yılında biliyoruz ki; O fedakarlığın, cesaretin, Partili duruşun adıdır. Yoldaşımız halkının acısını yüreğinde hissetmiş ve onların kurtuluşu için mücadele etmiştir. Tüm şehitlerimizi Partimizi örgütleyip, cesaretle ilerleyerek halk savaşı mücadelemizde yaşatacağız" denildi. Ardından Sırma Boyoğ-

lu'nun ailesine ve analara söz verildi. Güzel Ana "şehitlerimizin anısına sahip çıkıp, onları mücadelemizde yaşatacağız" derken Gülmez Ana da Sırma için ağıtlar yaktı. Bir arkadaşın Proletarya Partisi şehidi Hasan Hakkı Erdoğan'ın "Nedir Partizan" isimli şiirini okumasıyla devam eden anma, "Sırma Yoldaş", "İbrahim" ve Proletarya Partisi'nin son üç şehidi için söylenen "Karadeniz Çocukları" marşlarıyla sürdürüldü. Yarım saat süren anma "Sırma Yoldaş ölümsüzdür", "Ali Rıza Yoldaş ölümsüzdür" ve "Partiyi örgütleyip, cesaretle ilerle" sloganlarıyla bitirildi. Anmada Sırma ve Ali Rıza Boyoğlu'nun resimleri de açılırken Sırma'nın mezarına çiçekler bırakıldı. (Kartal)

Gördüğü işkence nedeniyle vatandaşlıktan çıkmak istedi

Son günlerde işkence iddialarının arttığı İzmir'de bir işkence vakası da Menemen'de yaşandı. Polislerin trafik kazası yapan bir adama küfür etmelerini engellemeye çalıştığı için gözaltına alındığını ve işkence gördüğünü iddia eden İsmail Çadırılı, "Böyle adaletsiz bir devletin kimliğini taşıyamam. Türk vatandaşlığından çıkmak istiyorum" dedi. DİHA muhabirine yaşadıklarını anlatan İsmail Çadırılı: "23 Ağustos'ta 2 arkada-

şım ile birlikte Menemen Askeri Atış Alanı'nda içiyorduk. O sırada yolda bir kaza meydana geldi. Ben kaza yerine koştum yaralı yoktu; ancak araba hasarlıydı. Kazayı yapan Ozan isimli bir gençti. Polis olay yerine geldi. Ozan'ın 'Zarar ne ise öderim' demesine rağmen polis, Ozan'a saldırarak küfretmeye başladı. Ben de müdahale ettim. Olayın ardından, bir süre sonra arkadaşlarımla Yüksel Birahanesi'ne gittik. Polisler burayı bastı ve beni 4 arkadaşım ile birlikte gözaltına aldı."

Polisler tarafından Menemen Emniyet Müdürlüğü'nün bodrum katına götürülerek, işkenceye uğradığını söyleyen Çadırılı, şöyle devam etti:

"Emniyetin bodrum katında, kollarım arkadan kelepçeli bir şekilde işkenceye maruz kaldım. Gözlerim bağlıydı; ama onları seslerinden dahi tanırım; çünkü sürekli küfür ediyorlardı. Bütün gece elim arkadan kelepçeli şekilde bırakıldım. Sırayla gelip beni üzerime su döküp dövüyorlardı; ana avrat küfretmeleri de cabası. Tuvalet ihtiyacım olduğunu söyledim. Bana birkaç tekme sallayıp 'altına yap' dediler. Çok sıkışmış-

tım, polisin dediğini yapmak zorunda kaldım. Sonra da beni zorla pisliğin üzerine oturtular."

Gözaltı süresince neden dövüldüğünü anlamaya çalıştığını ifade eden Çadırılı, hiçbir suç yokken bir insanın bu şekilde dövülmesine anlam veremediğini belirterek, "Allah emniyete kimseyi düşürmesin. Hırsızlık yapmadım, kimseyi dolandırmadım, tecavüze kalkışmadım. Sadece polise yanlış yaptığını hatırlattım diye bu kadar dayak atılır mı bir insana?" diye sordu.

Savcılığın kendisini serbest bırakmasından sonra eve güçlükle gidebildiğini vurgulayan Çadırılı, 4 gün boyunca yataktan çıkamadığını ve eşinin yardımı olmadan tuvalet ihtiyacını dahi gideremediğini söyledi. Gördüğü işkenceden sonra devlete karşı "öfke" duyduğunu ifade eden Çadırılı, "Ben Türkiye vatandaşlığından çıkmak istiyorum. Böyle adaletsiz bir devletin kimliğini taşıyamam. Onca yolsuzluk yapan insanların haklarını gasp eden insan varken bana bunun yapılması devlete karşı güvenimi sarstı" diye konuştu. (H.Merkezi)

AYŞE YUMLİ YETER TUTUKLANDI

5 Mart 1999 tarihinde İstanbul siyasi şube polislerince gözaltına alınarak 7 Mart'ta işkencede katledilen Limter-İş Sendikası Eğitim Uzmanı Süleyman Yeter'in eşi Ayşe Yumlu Yeter, keyfi bir gerekçeyle tutuklandı. Kendisi de uzun bir süre sendikacılık yapan ve ESP milletvekili adayı olan Ayşe Yumlu Yeter, yeni bir sendikanın kurucu üyeliği için hazırladığı evrakları Emniyet Müdürlüğü'ne veremeye gittiğinde, hazırladıkları evrakların "gizli örgüte üyelik başvurusu" olduğu şeklinde "komik" bir iddiayla 15 Eylül'de gözaltına alınarak bir gün sonra keyfi bir şekilde tutuklandı. Konuyla ilgili Limter-İş Sendikası Genel Yönetim Kurulu, Ezilenlerin Sosyalist Platformu (ESP), Süleyman Yeter Katliamını İzleme Komitesi, birer yazılı açıklama yaparak tutuklama kararını devrimci sosyalist gazetecilere yönelik yapılan komplonun bir devamı olarak değerlendirdiler. (H.Merkezi)

Ayşe Yumlu Yeter

İHD MALATYA ŞUBESİ TEKRAR AÇILDI

19 Aralık katliamından kısa bir süre önce hapishanelerle ilgili yapılan bir basın açıklamasından sonra İHD Malatya Şubesi, dernekler masası tarafından basılarak, basın açıklamasının izinsiz olduğu ve yasak yayın bulundurmaya suçlamalarıyla mühürlenmişti. Yaklaşık 2,5 yıl kapalı kalan şube, hukuksal olarak davaları kazandıktan sonra Olağanüstü Kongreye giderek yeni yönetimini oluşturup İnsan Hakları Mücadelesine kaldıkları yerden devam edeceklerini belirttiler. Olağanüstü Kongre 14 Eylül Pazar günü Tek-Gıda İş Sendikası'nda yapıldı.

Kongreye İHD Bölge Temsilcisi Hanifi Işık, İHD Diyarbakır Şube Başkanı Selahattin Demirtaş, İHD

Elazığ Şube Başkanı Cafer Demir ile Malatya'da bulunan siyasi parti ve sendika temsilcileri de katıldı. Olağanüstü Kongre'de açılış konuşmasını yapan İHD Malatya Şube Başkanı Doğan Karaoğlan 86 yılından itibaren günümüze kadar gelen sürece değinirken, İHD Malatya Şubesi'nin kapatılma sürecini de aktardı. Karaoğlan konuşmasının devamında hak ihlallerine, yapılan baskılara ve bu saldırılara karşı verilen mücadelelere değindi. Tek listeye gidilen kongrede yeni yönetim şu isimlerden oluştu: Doğan Karaoğlan, Nihal Pekaslan, Hasan Buran, Mehmet Uzun, İbrahim Göçmen, Enver Bakır ile Deniz Kayıkçı.

(Malatya)

ATILIM MUHABİRİ VE OKURLARINA SALDIRI

11 Eylül 2003 tarihinde Tuzla Selah Tersanesi'ne habere giden Yeni Atılım Gazetesi Kartal Büro çalışanı Burcu Gümüş içinde bir sivil polisin, patronların ve sivil faşistlerin bulunduğu bir grubun saldırısına uğradı. Olay yerine toplanan işçiler ise saldırgan grup tarafından tehditlerle uzaklaştırılmıştır.

Olayı kınamak için Atılım Gazetesi çalışanları ve okurları 15 Eylül 2003 tarihinde Selah Tersanesi önünde bir basın açıklaması yaptı. Açıklamanın ardından Gümüş, Tuzla Cumhuriyet Savcılığı'na suç duyurusunda bulundu.

Öte yandan ESP'nin "Asker göndermeye hayır, Irak'ta direniş kazanacak" yazılı afişlerini asan Atı-

lım çalışanı Burcu Gümüş, ESP'li Yeşim Sönmez 17 Eylül'de Siyasi Şube polisleri tarafından Göztepe Köprüsü'nde gözaltına alındılar. Gözaltındakiler aynı gün bırakılırken, 19 Eylül'de de aynı afişten Karayolları Alt Geçidi'nde gözaltına alınan Atılım çalışanı Burcu Gümüş, ESP'li Yeşim Sönmez ve Zelal Armutlu bir gün sonra Kartal Cumhuriyet Savcılığı tarafından serbest bırakıldılar. Yine Güngören'de de aynı içerikli afişleri asan ESP'liler, Nurdan Vayış, Sadık Akçöz, Neziha Yaman, Tuna Altan hiçbir gerekçe gösterilmeden gözaltına alınarak Güngören İlçe Emniyet Müdürlüğü'ne götürüldüler. Gözaltına alınanlar daha sonra serbest bırakıldı. (Kartal)

Tekirdağ F Tipi Hapishanesi'nde intihar

aF Tipi Hapishanelerde tecritin sonuçları çok ağır bir şekilde kendini göstermeye devam ediyor. Daha önce de intihar olaylarının yaşandığı F Tipi hapishanelerde bir intihar haberi de Tekirdağ Hapishanesi'nden geldi. Adli bir davadan tutuklu bulunan Selamettin Yılmaz adlı tutuklu uzun süre kaldığı tecrit uygulaması sonucu yaşamına son verdi. İnsan Hakları Derneği İstanbul Şubesi konuyla il-

gili Adalet Bakanı Cemil Çiçek'e mektup göndererek, tecritin sona erdirilmesini istedi.

Galatasaray Postanesi önünde bir araya gelen insan hakları savunucuları burada bir açıklama yaparak F Tiplerinde uygulanan tecriti protesto ettiler. İHD İstanbul Şubesi Cezaevleri Komisyonu üyesi Ümit Efe, yaptığı açıklamada tutuklu ve hükümlülere yönelik şiddet ve dayak olaylarının arttığı yö-

nündeki şikayetler üzerine İHD olarak Tekirdağ F Tipi Hapishanesi'ne giderek incelemede bulduklarını belirtti. Yaptıkları inceleme sonucunda tecrit nedeniyle hapishanelerdeki intihar olaylarının giderek arttığının ortaya çıktığını ifade eden Efe, Adalet Bakanlığı'nı bu durum karşısında ilgisiz kalmakla suçladı. Ümit Efe yaptığı açıklamada şunları söyledi:

"Şikayetler üzerine yaptığımız inceleme sonucunda 4 Ağustos 2003 tarihinde söz konusu cezaevinde intihar ederek öldüğü belirtilen Selamettin Yılmaz adlı adli tutuklunun uzun süre tecrite maruz kaldığını öğrendik. Tecrit uygu-

laması bir işkence uygulamasıdır ve kişilerin yaşam sevinçlerini yitirmelerine neden olmaktadır. Bu açık gerçek karşısında Selamettin Yılmaz'ın ölümünün tecrit işkencesinden meydana gelmiş olma olasılığı biz insan hakları savunucuları için ciddi bir şüphe konusudur. Bu yüzden Adalet Bakanlığı'nı bu ve diğer intihar olaylarının nedenlerini, Tekirdağ F tipi Cezaevi'ndeki işkence iddialarını araştırmaya, aydınlatmaya ve önlemeye, üç yıla yakındır cezaevlerinde süren tecriti sona erdirmeye ve ölümlerin durdurulması için çaba göstermeye çağırıyoruz."

(H.Merkezi)

12 Eylül, protestolarla lanetlendi

12 Eylül Askeri Faşist Darbesi'nin 23. yıldönümünde ülkenin birçok yerinde sokaklara çıkan protestocular 12 Eylül faşizmini, bugüne kadar gelen uygulamalarını ve süreçle bağlantılı olarak asker göndermeyi lanetlediler.

12 Eylül AFC'sinin 23. yıldönümünde çeşitli devrimci, demokratik, ilerici kurumlar 12 Eylül faşizmini ve bugüne kadar gelen uygulamalarını protesto ettiler. Irak'a asker göndermenin gündemde olduğu süreçte yapılan eylemlerde bu konuya da yer verildi.

İSTANBUL

*Irak'a asker gönderilmemesi yönündeki taleplerini içeren mektubu vermek için Beyoğlu'ndaki TÜSİAD binasına giden Irak'ta Savaş Hayır Koordinasyonu üyeleri içeri alınmadı.

Irak'ta Savaş Hayır Koordinasyonu üyesi bir grup, Odakule önünde toplandı. "Irak'a Asker Göndermeye Hayır, Irak'ta Direniş Kazanacak", "Asker Göndermeye Hayır" yazılı pankart ve "12 Eylül'ü Unutma Hesap Sor" ve "12 Eylül Faşizmdir, MGK'dır, Özelleştirilmez" yazılı dövizler açan grup, eski TÜYAP önüne doğru yürüyüşe geçti. Grup, sık sık "Katil ABD işbirlikçi AKP", "Yaşasın halkların kardeşliği", "ABD Ortadoğu'dan defol", "Gün gelecek devran dönecek, cunta hesap verecek", "Çıkarsa tezkere Bilal gitsin askere" sloganları attı. Grup adına açıklama yapan Gıda-İş Sendikası Genel Başkanı Seyit Aslan, "MGK, gizli genelgeler, DGM, YÖK, Kriz Yönetim Merkezi, RTÜK halen ayakta duruyor. 12 Eylül cuntasının yarattığı tüm kurumlar, başta anayasa olmak üzere kaldırılmalıdır. 12 Eylül darbesini arkasına alarak suç işleyenler cezalandırılmalıdır" dedi.

*Yine İstanbul'da aynı gün bir araya gelen Temel Haklar ve Özgürlükler Derneği üyesi bir grup, MGK üyeleri hakkında suç duyurusunda bulunarak, 12 Eylül zihniyetinin yargılanmasını istedi.

Temel Haklar ve Özgürlükler Derneği üyesi bir grup, taşıdıkları "Yasadışı Yönetmeliğe Sahip Olan MGK de Yasadışıdır" yazılı pankart ile "19 Aralık'ın Sorumlusu MGK'dır", "Köy Yakmaların, İşkencelerin Sorumlusu MGK'dır" yazılı dövizlerle Sultanahmet Adliyesi önünde bir araya geldi. Adliye'ye girerek, MGK üyeleri hakkında suç duyurusunda bulunan grup, daha sonra yürüyerek Sultanahmet Parkı'na geldi. Burada grup adına açıklama yapan Dernek Başkanı Erol Ekinci, "Tüm bu uygulamaların sorumluları, başta genelkurmay generalleri olmak üzere 12 Eylül sonrası cumhurbaşkanları, bu süreçte iktidarda olup bu yasaları uygulayan bütün partiler ve milletvekilleri, bürokratlar, polis şefleri, MGK'cı gaze-

İstanbul

teler, yazarlar, televizyonlar ve bu politikalar çerçevesinde hareket eden sivil toplum örgütleridir" şeklinde konuştu.

*78'liler Vakfı tarafından düzenlenen panele katılan aydın ve siyasetçiler, 12 Eylül 1980 Askeri Darbesi'nin bugüne yansımalarını tartıştı.

13 Eylül'de 78'liler Vakfı tarafından Taksim Hill Otel'de düzenlenen "12 Eylül ve hala süren yasaklar" konulu panele, TBMM Adalet Komisyonu Üyesi CHP Milletvekili Orhan Eraslan, İstanbul Tabip Odası Başkanı Prof. Gencay Gürsoy, Hak İş Genel Başkanı Salim Uslu, TİHV Yönetim Kurulu Üyesi Gül Erdost, İHD Genel Başkanı Hüsnü Öndül, DİSK Genel Başkanı Süleyman Çelebi, 78'liler Vakfı Sözcüsü Celalettin Can, avukat-yazar Eşber Yağmurdereli, sanatçı Ahmet Kaya'nın eşi Gülten Kaya ve 12 Eylül mağduru Cemile Yalçın katıldı. 12 Eylül Askeri Darbesi'nde yaşamlarını yitirenler için bir dakikalık saygı duruşuyla başlayan panelde, ilk sözü alan İHD Genel başkanı Hüsnü Öndül, 12 Eylül travmasının hala çeşitli biçimlerde devam ettiğini belirtti. Öndül, "Türkiye'nin 12 Eylül'ün izlerini sildiğini düşünmüyorum ama demokratikleşmeye doğru ilerlediğini söyleyebilirim" dedi.

Öndül'ün ardından söz alan Prof. Gencay Gürsoy ise darbe sırasında ve sonrasında yaşanan hak ihlallerine ilişkin istatistiki bilgiler vererek o dönemde yaşananları şöyle aktardı: "Yaklaşık bir milyon kişi göz altına alındı. 50 kişi idam edildi. 17 yaşındaki Erdal Eren'in yaşı mahkeme kararıyla büyütüldü ve idam edildi. 171 kişi işkenceden öldü. 98 bin 404 kişi örgüt üyeliğinden yargılandı.

Yaklaşık 2 milyon kişi fişlendi. 120 öğretim görevlisi 1402 Sıkı Yönetim Yasası'ndan yargılandı ve görevlerine son verildi."

Panelde konuşan 12 Eylül Askeri Darbesi'nin mağdurlarından Cemile Yalçın'ın yaşadıklarını anlatmasının ardından, söz alan Eşber Yağmurdereli, 12 Eylül'le birlikte en temel hak olan yaşam haklarının ellerinden aldığını ifade etti. Yağmurdereli, "12 Eylül kurumlar, kurallar ve düşünce biçimiyle halen devam ediyor" dedi. 1982 Anayasa'sını eleştiren İstanbul Barosu eski Başkanı Yücel Sayman ise, "1982 Anayasa'sının değiştirilmesiyle hiçbir şey değişmeyecektir. Önemli olan yasayı uygulayan zihniyetin değişmesidir" dedi.

Daha sonra söz alan 78'liler Vakfı Sözcüsü Celalettin Can da, "Darbeciler sorgulanmadan, tarihle yüzleşilmeden demokrasiye geçilemez" dedi.

İZMİR

12 Eylül Cuma günü saat 12:30'da İHD İzmir Şube önünde çeşitli kurum ve İHD üyesi bir grup 1980 AFC'sini bir basın açıklaması ile protesto etti. Basın metnini okuyan İHD GYK Üyesi Ahmet Dağlı "Bundan tam 23 yıl önce bir sabah ülke insanı sokakta dolaşan tank sesleriyle uyanmıştı. Devrimci, demokrat, yurtsever, emekçi avı başlamıştı. İnsanlar gözaltına alınıyor, işkence görüyor, öldürülüyordu. Aralarında 17 yaşındaki çocukların da bulunduğu 52 kişi idam edildi. Buna karşın 11 Eylül New York'ta ikiz kulelere yapılan saldırıya bahane ederek Afganistan'ı, Irak'ı işgal eden, dünya halklarını tehdit eden

ABD emperyalizminin doğrultusunda Irak'a asker gönderme talebi pazarlığı yapılıyor.

Bütün bu olumsuzluklar 12 Eylül zihniyetinin hala devam ettiğini gösteriyor" dedi. Eylem "Kahrolsun faşist diktatörlük", "Faşizme karşı omuz omuza" vb. sloganların atılmasının ardından sona erdi.

BURSA

12 Eylül günü saat 13:30'da Bursa Adliyesi önünde DEHAP, Direniş, SDP, ESP 12 Eylül darbesi generalleri yargılanması için Bursa Cumhuriyet Savcısı'na dilekçe verdiler. Dilekçe sonrası SDP İl Başkanı Bülent Çalık basın açıklaması yaptı.

Çalık yüzbinlerce insanın fişlendiği, binlerce insanın kamusal haklarından men edildiği ve işkence tezgahlarından geçirildiği, yüzlerce insanın sakat kaldığı, katledildiği ve yaşı büyütülerek idam edildiği 12 Eylül Askeri Darbesi'nin üzerinden 23 yıl geçtiği vurgusunu yaparak "ABD'nin bizim çocuklar dediği darbeciler hakkında bugün dahi hiçbir hukuksal işlemin yapılmamış olması, demokrasinin yukarıdan şekillenendirme anlayışının ve ordunun hala siyaset üzerinde etkili olduğunun göstergesidir" dedi.

SAMSUN

Samsun Barış ve Demokrasi Platformu üyeleri 12 Eylül akşamı saat 18:00'de Samsun Konak Sineması önünde bir basın açıklaması yaptı. Platform adına konuşan Sait Kocaman, 12 Eylül'ün üzerinden 23 yıl geçmesine rağmen darbe ürünü Anayasa'nın halen yürürlükte olduğuna dikkat çekerek, 12 Eylül darbesinin emeğe, emekçiye, bağımsızlık ve özgürlük isteyenlere eşitlik ve adaletten yana olanlara yapıldığını belirtti.

Kocaman, Türkiye'nin darbe öncesi tarımı ve hayvancılığı kendine yeten yedi ülkeden birisi olduğunu hatırlatarak "bugün herşeyimizi dışardan alıyoruz, tarım ve hayvancılık bitme noktasına geldi" dedi. Eylemde sık sık "Amerikanlılar halka hesap verecek", "Irak'a gitme kardeş kanı dökme", "Yaşasın halkların kardeşliği" vb. sloganlar atıldı. Yağan yağmurun etkisiyle katılım düşük olurken eylem alkışlarla son buldu.

KESK eyleme hazırlanıyor

Toplu görüşmelerin ikinci raundundan da hükümetin IMF programındaki ısrarı nedeniyle uzlaşma çık-

madı. Hükümet Uzlaştırma Kurulu'nun önerisini dikkate almayacağını açıklarken, kamu emekçileri bütçe ve

saldırı yasalarına alana çıkararak müdahale edecekler.

Hükümet, KESK ve Kamu-Sen'le yaptığı son görüşmede de IMF programından geri adım atmadı. Görüşmede yeni bir teklif sunmayan Hükümet uzlaştırma kurulunun Kurulu kararlarını kesinlikle reddetti. Toplantı sonrası açıklama yapan KESK Başkanı Sami Evren, Hükümetin bu tavrına karşı 2004 bütçesinde taraf olacaklarını ve ilk uyarı eylemlerini Meclis'in açtığı 1 Ekim günü yapacaklarını bildirdi.

Görüşmenin ardından açıklama yapan KESK Başkanı Evren, Bakan Şahin'in mevcut istikrar programının bozulacağını söyleyerek yeni bir öneri sunmadığı gibi Uzlaştırma Kurulu kararlarını da reddettiğini belirtti. Bu tavrın görüşmelerin reddi anlamına geldiğini ifade eden Evren, "1 Ekim'de meclis açılıyor. Kamu çalışanları olarak Meclis'in kapısında olacağız" diye

konuştu. 2004 bütçesinin yanısıra, demokratik taleplerin kabulünü, Irak'ın işgali teskeresinin reddedilmesini ve Kamu Reformu adı altında esnek üretim ve performansla göre ücretlendirme gibi kamu alanını tasfiyesini hedefleyen yasaların geri çekilmesini istediklerini ve bu taleplerinin Bakanlar Kurulu'na iletileceğini söyledi.

KESK'e bağlı kamu emekçileri dün Mecidiyeköy'de yaptıkları oturma eylemi ile AKP hükümetini uzlaşmaya çağırdılar. "Sadaka değil toplu sözleşme", "Gün gelecek devran dönecek AKP halka hesap verecek", "IMF defol bu memleket bizim" sloganlarını atan emekçiler adına KESK İstanbul Şubeler Platformu Dönem Sözcüsü Nejdet Uygun konuştu. Uygun taleplerinin kabul edilmemesi durumunda her türlü demokratik eylemi yapacaklarını söyledi. (Kartal)

Kartal'da emperyalist işgal karşıtı eylemler

20 Eylül 2003 tarihinde saat 12.30'da Kartal Meydanı'nda bir araya gelen bir grup EKB'li kadın Irak'taki emperyalist işgali ve asker gönderme hazırlıklarını, yaptıkları basın açıklamasıyla protesto etti.

Eylemde basın metnini okuyan EKB üyesi Nahide Kılıç "Irak'ta işgal ortamında açıklıkla, yoksullukla, tecavüzle, kaçırılmalarla mücadele eden Iraklı kız kardeşlerimizin yanındayız. ABD'nin işgale ortak olmamak için, kardeş halkın kanını dökmek için 'bu işgale verecek "askerim" yok' şiarıyla sesimizi yükseltelim" dedi. Çeşitli dövizlerin de açıldığı eylem "Iraklı kadınlar yalnız değildir", "Tecavüzcü işgalciler defolsun" vb. sloganlarla bitirildi.

ESP, AKP KARTAL
BİNASI ÖNÜNDEYDİ

Aynı gün saat 13.00'de bir araya gelen ESP'liler ise Kartal AKP binası önünde açtıkları dövizlerle toplanmak istediler. Sokak girişini tutan polis ESP'lileri buraya sokmazken binaya 30 metre uzaklıkta basın açıklaması yapıldı. Basın metnini okuyan ESP temsilcisi Gonca Gül Telek, ABD'nin Irak'ta ki vahşetine değinerek "biz Filistin'de intifadadan, Irak ve Afganistan'da direnişten yanayız. Bu yüzden 'diz çökerek yaşamaktansa ayakta ölmek yeğdir' diyoruz" diyerek işgalcilere karşı direnilmesi gerektiğini vurguladı. Oğlu askerde yaşamını yitiren bir ana da söz alarak "ben oğlumu çobanlık yaparak, yoksulluk içinde büyüttüm. Askerde oğlumu vurdu-

lar, sonra da intihar etti dediler. Oğlumu öldürdüler" diyerek ağıt yakarken polisler devletin teşhirini önlemek için ESP'lileri dağıtmaya çalıştı. Eylem boyunca sık sık "ABD

askeri olmayacağız", "Irak halkı yalnız değildir", "Çıkarsa tezkere Tayyip gitsin askere" vb. sloganlar atan ESP'liler sloganlarla eylemlerini bitirdiler. (Kartal)

Ortadoğu'da barış için Ankara yürüyüşü tamamlandı

12 Eylül'de İnsan Hakları Derneği İstanbul Şubesi'nin İstanbul'dan başlattığı "Irak'a Asker Gönderilmesin, Ortadoğu'da Barış İçin Ankara Yürüyüşü" son buldu.

15 Eylül'de Ankara'ya ulaşan insan hakları savunucuları Ulus'ta toplanarak buradan Yüksel Caddesi'ne doğru yürüdüler. Üzerlerinde "İşgale ortak olma", "Irak'a asker gönderme" yazılı tişörtler giyen grubu Ankara Savaş Karşıtı Platform üyeleri "ABD askeri olmaya çağız", "Yaşasın halkların kardeşli-

ği" vb. sloganlar ile karşıladı.

Burada İHD Genel Başkanı Hüsni Öndül bir konuşma yaparak Irak'a asker gönderilmesini protesto ettiklerini belirtti.

"Komşu halkın yeraltı ve yerüstü zenginliklerinin yağmalanmasına karşı çıkacağız" diyerek düşüncelerini ifade eden Öndül, asker gönderilmesine karşı kamuoyu oluşturmaya çalıştıklarını dile getirdi.

(Ankara)

"İşgale ortak olma, kardeş kanı dökme"

ABD ve İngiltere'nin Irak'ı işgali, ardından gelişen Irak halkının direnişi ve ABD'nin direniş karşısındaki kayıplarını önlemek için 90 ülkeden Irak'a asker gönderme çağrısı, bu çağrıya Türk hakim sınıflarının uşaklık görevini yerine getirmek için asker gönderme çalışmalarını hızlandırması ve ABD önderliğinde İsrail'in Filistin'i işgalini, katliamın tekrar hız kazanmasını protesto etmek amacıyla Emek Barış Demokrasi Bloğu bileşenlerinin düzenlediği ve Gazetemiz İşçi-köylü Bursa Tem-

silciliğinin de destek verdiği eylem 15 Eylül Pazartesi günü saat 12:30'da AKP Bursa İl Binası önünde yapıldı. Eylem sırasında kurumlar adına açıklama yapan DEHAP Bursa İl Başkanı Nizam Kapan, hükümetin ABD destekçisi politikalarından vazgeçmesini istedi. Kapan "Irak'a asker göndermek işgale ortak olmak ve kardeş kanı dökmek demektir. Bu nedenle Türkiye'nin Irak'a asker göndermesini istemiyoruz" dedi. (Bursa)

Yol Haritası güçlü İsrail'in adıdır

27 Eylül 2000 tarihinde şu anda İsrail'in Başbakan'ı olan Ariel Şaron'un Filistinliler için kutsal sayılan El Aksa'yı ziyaret etmesi ile başlayan 2. İntifadanın yıldönümündeyiz. Geçen süre boyunca İsrail'in Filistinlilere yönelik her türlü saldırılarına karşı Filistinliler tüm güçleri ile direnerek teslimiyeti kabul etmemekteler. ABD ve İngiliz emperyalistlerinin Irak'ı işgali ile birlikte Filistinli direnişçilere ve bu direnişin önderlerine yönelik İsrail'in nokta operasyonları daha da hız kazanırken Arafat'a yönelik sürgün ve ölüm tehditleri gelmektedir. Filistin'de yaşanan son gelişmeler ve intifadanın üçüncü yıldönümünde Ortadoğu ile ilgili araştırmalar yapan ve bu konu üzerine kitapları olan yazar Suat Parlar ile yaptığımız röportajı yayınlıyoruz.

-2. İntifadanın 3. Yıldönümüne girmekteyiz. 2. İntifada'nın başlamasına neden olan Ariel Şaron'un El Aksa'ya yaptığı ziyaretin siyasi nedenlerini kısaca özetleyebilir misiniz?

-Şaron'un El Aksa'yı ziyaretiyle başlamadı. Daha öncesi de var. İsrail'in o noktadaki politikaları, genel devlet politikası mahiyetindedir. Bu politikalara Şaron bir kıskırtıcı şekilde yaklaşmıştır. Şaron, o politikaların dışındadır. Daha radikaldir demek yanlış olur. Şaron'un politikası Perez'in politikası, Robin'in politikası, Moje Dayen politikası yok. İsrail siyonizminin politikaları var. Bunu net olarak görmek lazım. Aksi takdirde şöyle yanlışlıklara düşeriz; Şaron'un politikası barış düşmanı, savaştan, katliamdan yana bir politikadır. Ama Robin barışçıldır diyebiliriz. Böyle bir şey asla yok. İsrail'de değişik dönemlerde yönetime gelen, ağırlıklı olarak da asker kökenli politikacıların hepsi, siyonizmin genel prensiplerine bağlıdır. Siyonizmin en genel prensibi de Filistin halkının varlığını inkardır. Filistin halkının meşru haklarını, Filistin halkının kendi kaderini tayin hakkı ilkesinin inkarındır. Giderek bir bütün olarak Arap dünyasının iktisadi açıdan sömürülmesinin, sosyal açıdan çürütülmesinin, kültürel açıdan imha edilmesinin, bölgede en önemli planlayıcısı, bunun uygulayıcısı İsrail'dir. Ama İsrail bu politikayı kapitalist-emperyalizmin genel çıkarları çerçevesinde, bu genel çıkarların Ortadoğu ekseninde yürütür. Bu değerlendirme çerçevesinde meseleyi ele alırsak Şaron'un bu kutsal mekanları ziyareti sonucu patlak veren intifadayı da bağlamından kopuk değerlendirmemiş oluruz. Yani o intifada bir anda ortaya çıkmadı. O intifada zaten özellikle Oslo sürecinden itibaren Filistin'in daha katı koşullar içerisinde sömürgeleştirilmesine yönelik biriken tepkilerin ve direnişin bir sonucudur. Tabi Şaron'un kutsal mekanları kirletmesi bu anlamda bir dönüm noktası teşkil etti.

-Emperyalist-kapitalist sistemin genel çıkarlarından bahsettiniz. Bunu biraz açar mısınız?

-Emperyalist-kapitalist sistemin genel çıkarları bizim bugüne kadar çok fazla alıştığı-

mız söylemin dışında. Biz hep Avrupa ile Amerika'yı Ortadoğu söz konusu olduğunda birbirine karşıtmış gibi algılıyoruz. Bu da çok doğru bir yaklaşım değil. Filistin halkının ezilmesi, baskı altında tutulması, Arap devrimci güçlerin tasfiye edilmesi, o bölgedeki devrimci potansiyelin eritilmesi ve bölgenin iktisadi olarak köleleştirilmesi kültürel açıdan da tektipleştirilmesi söz konusu olduğunda Avrupa emperyalizmi ile Anglo-Sakson emperyalizmi arasında farklı politikalar yoktur. İsrail varlığını hem Amerikan emperyalizmine hem de Euro emperyalizminin anlaşmış olmasına borçludur bu konuda. Yani emperyalizmin genel çıkarları dediğimiz zaman biz sadece Amerikan emperyalizmini anlamamalıyız. Bu konuda çok daha geniş bir bakış açımız olmalı. Çünkü son zamanlarda böyle yanılsamalar revaçta. Yani; "insan yüzlü bir emperyalizmi var Avrupa'nın. Dolayısıyla Avrupa oralarda barıştan yana, Avrupa Amerika'dan farklı, özellikle Euro'yu kabul ettirme adına daha değişik politikalar izleyebilir, petrol kaynakları konusunda da bölge ülkeleriyle daha farklı politikalar geliştirerek veyahut oradaki barıştan yararlanma adına ABD'den farklı politikalar izleyebilir." Bu kocaman bir yalandır. Amerikan emperyalizmi ile Avrupa ülkelerinin temsil ettiği emperyalizm arasında nitel bir fark görmek mümkün değildir. Onların şu anda bölgede büyük bir askeri operasyonu olmaması da kimseyi yanıltmamalıdır. Milyonlarca Cezayirinin kanını döktüler. Bölgeyi sömürgeleştirdiler. Ve en önemlisi de İsrail'in o bölgedeki varlığının oluşmasında hepsinin elleri kirlidir. Alman emperyalizmi bu konuda ta 2. Wilhelm'den itibaren bir kolonizasyon politikası izlemiştir. Fransa'nın tutumu ortada, orda bir Yahudi yurdunun kurulmasında İngiltere'nin yaptıkları ortada. Dolayısıyla bu konuda hiçbirini diğerinden daha temiz değildir. Emperyalizmin genel çıkarları dediğimiz zaman Ortadoğu ekseninde böyle bir yapıyı kastediyorum.

-Bu noktada da bir Yol Haritası ortaya atıldı. Yol Haritası çözüm müdür?

-O Yol Haritasını zaten İsrail, ilginç bir biçimde çizdi. Dünyanın en pahalı yol sistemini ortaya koydu. Filistin halkını birbirinden ayırma ve ayırma adına, köyleri kentlerden ayırma adına milyarlarca dolar harcayarak muazzam bir duvar ve yol sistemi inşa ettiler. Yol Haritasından ben bunu anlıyorum. Yol Haritasından ben barışı anlamıyorum. Hakikaten orada bir Yol Haritası var. Ve bu Yol Haritası öyle bir hale getirdi ki Filistin'i inanmıyorsunuz; Gazye, Batı Şeria'dan, Batı Şeria, Gazye'den kız alıp vermiyor; birbirlerini bir daha görme ihtimali olmaz diye. Aileler parçalanıyor, köyler parçalanıyor, Filistinliler ulus olarak bir arada bulunmasınlar diye muazzam ölçüklere varan bir baskı mekanizmasının yanısıra hakikaten de bir Yol Haritası kuruluyor. Bu Yol Haritasını inanılmaz ölçüde baskı altına alınmış, sömürgeleştirilmiş bir ülkeye uy-

gulanan faşizmin en katı örneklerden biri olarak değerlendirmek mümkün. Hatta şöyle değerlendirmek de mümkün, bu Amerikan faşizmi ile siyonist faşizmin sentezi gibi bir uygulamadır. Çünkü bugüne kadar gettolaşma, faşizminin uygulamaları arasındaydı. Ama gettolaşma, bir ulusun bu ölçüklere içerisindedir imhasını bile planlayamamıştır. Dolayısıyla Yol Haritası asla barışla ilgili değil. Yol Haritasını bu mecaz çerçevesinde algılamak gerekiyor. Bunun en büyük destekçisi de tabii ki Amerikan faşizmi. Bunu net olarak görmek gerekiyor. Bu Yol Haritasında Avrupa'nın da istekli ve ısrarcı olduğunu görüyoruz. Çünkü ekonomik varlık olarak haydut devletin, yani İsrail'in varlığını sürdürebilmesi için Avrupa, üstüne düşenleri yapmaya devam ediyor. Dolayısıyla Filistin halkının sömürgeleştirilmesi ve bu baskı mekanizmasının ağırlığı altında ezilmesi bir noktada ABD ve AB emperyalizmini desteğiyle yürütülüyor. Bu Yol Haritasının anlamını kavramak açısından Oslo sürecine de bakmak yeterli. 1993 yılında Oslo'da ekonomik, ticari, finansal boyutlarıyla çok geniş çaplı bir anlaşma imzalandı. Sonuç Filistin halkının inanılmaz ölçüklere içerisindedir iktisadi baskı altına alınması, kültürel birikiminin mahvedilmesi, sosyal dokusunun parçalanması oldu. Üstelik bunu Filistin'in kendi içerisinden çıkan kadroları ile yapmaya çalıştılar. Eğer Yol Haritası Hamas'ın, Filistin Halk Kurtuluş Cephesinin ezilmesi, iç savaş anlamına gelecekse -ki o anlama geliyor- bu Yol Haritasını yırtıp atmak gerekiyor. Bu anlamda FKÖ içerisinde de bu Yol Haritasını destekleyenler var. Yani Filistin'i de sınıfsal yapıdan, sınıfsal dinamiklerden soyut ele almamak lazım. Filistin burjuvazisi bir yapıyla İsrail ile uzlaşmaktan yana. Bir yapıyla işbirlikçi ama diğer yapıyla da gene Filistin burjuvazisi içerisinde Filistin ulusal kurtuluş mücadelesiyle bütünleşmiş unsurlar var. Şimdi bu tip bir tanım yanlıcı gelebilir ama bir Filistin burjuvazisinden bahsetmek elbette ki mümkün. Ve bunlar Yol Haritası adına böyle bir barışı, İsrail barışını, bir Amerikan barışını kabullenmek yanlısı. Yol Haritasının bir başka önemli noktası da dediğim gibi Filistinli radikal diye tabir edilen İslami ve sol örgütlerin yok edilmesine yönelik. Yol Haritasının en esaslı unsurlarından biri Yaser Arafat'ın önderliğinde FKÖ'nün bu güçleri ezmesine veyahut bir ateşkes zorlamasına yönelik. Ama orada ateşkes nasıl olacak ki, ateşkes diye bir şey yok. Olsa olsa taşkes olacak; çünkü Filistinliler taş atıyorlar. Filistinlilerin şu anda ellerinde dünyanın teknolojik açıdan güçlü ordularından biriyle savaşılabilecek araçları yok. Zaten hafif silahları var. Dolayısıyla hangi ateşkestense söz ediliyor. Bu Yol Haritası İsrail açısından da bir ateşkesi gündeme getirmiyor. İsrail ordusu dışından trnağına kadar en güçlü silahlarla donatılmış, üstelik de nükleer kapasitesi olan bir ordu. İsrail ordusu eğer bu Yol Haritası anlamında sonuç alır ise yani Filistin halkını köle-

leştirme doğrultusunda bir adım atar ise o zaman gözünü Ortadoğu'nun başka yerlerine çevirecektir. Esas ona bakmak lazım. Gözünü Suriye'ye dikecek. Gözünü giderek Türkiye'ye dikecek. Gözünü Kuzey Irak'a dikecek. İsrail yayılmacı bir devlet, haydut bir devlet. Sınırları halen daha çizilmiş bir devlet değil. Dolayısıyla bu Yol Haritası İsrail'in o bölgedeki varlığını pekiştirmeye yöneliktir. Özellikle buna Amerikan emperyalizminin ihtiyacı var. Bölgeden bir müddet sonra çekilmek mecburiyetinde kalacak; çekildiğinde burada arkasında güçlü bir İsrail bırakmak istiyor. Bu Yol Haritası çok güçlü bir İsrail'in adı.

-Bu noktada Irak'ın işgali tüm politikaları nasıl etkileyecektir?

-İsrail yayılmacı bir devlettir ve daha da yayılmaya çalışacak, İsrail'in yayılması şu şekilde cereyan edecek. İsrail, ağırlıklı olarak Kuzey Irak'taki Kürt Yahudilerle de işbirliği içerisinde. Bir kere bunu hesaba katmak lazım. Onun yanısıra ABD'nin zaten bu bölgeye yönelik olarak üç İsrail planı var. Yani Ermenistan bir müddet sonra bu yapının içinde yer alacak. Kuzey Irak'ta artık bir devlet oluşumuna giriyor ki bu devletin çekirdeğini ağırlıklı olarak Kürt Yahudiler ve İsrail'in desteklediği gruplar oluşturacaktır. Durum bunu gösteriyor. Suriye'ye ilişkin olarak İsrail'in Suriye'yi yine etnik temelde parçalamaya yönelik bir takım planlarının olduğunu 1960'lardan itibaren biliyoruz. Hatta İsrail'in bu anlamdaki geleceğe yönelik stratejileri Doğu Akdeniz ve Kıbrıs'ı da kapsar mahiyette. Türkiye'yle ilgili yanları var. Mesele böyle değerlendirildiğinde özellikle Irak'taki işgalde İsrail, görünmeyen taraftır. Ve Amerikan ordusunun o bölgedeki istihbaratını sağlayan, ağırlıklı olarak o bölgedeki kirli operasyonlarını yürüten güç İsrail'dir. İsrail'in kurumlarıdır. Şimbet'tir, Mossad'dır, İsrail ordusudur. İsrail istihbaratıdır. Bunu net olarak görmek lazım. İsrail bu bölgede bugüne kadar aktif olmadığı kadar aktiftir. Fakat bu örtülü bir aktivitedir. İsrail'in şu anda sadece Filistinlilerle dövüşüyor olduğu zannedilmesin. Onun daha ötesi var. Bölgede şu anda istihbarat anlamında operasyonel kapasitesi olan neredeyse tek ülkedir. CIA'nin bile operasyon kapasitesi İsraili örgütlerin çapında değildir. İsrail'in bölgede Arap dünyasının parçalanmasına dönük giderek bu parçalanmadan ekonomik açıdan, siyasi açıdan, askeri açıdan avantajlar elde etmeye dönük bir stratejisi var. En önemlisi de şu; İsrail giderek ekonomik şiddeti de gündemine alıyor. Yani bugüne kadar hep İsrail'i kaba güç, askeri şiddet ve devlet terörü olarak algıladık.

Önümüzdeki süreçte İsrail'in çok büyük bir ekonomik şiddeti gündemine aldığına göreceğiz. Bu da Amerika'nın desteğiyle önemli. Bu anlamda Türkiye'yi de yanına çekmiş vaziyette. Yani İsrail Ortadoğu'nun şu anda askeri açıdan süper gücü ama ekonomik açıdan da süper gücü haline gelmeye çalışıyor. Bu anlamda da önümüzdeki orta vadede sadece İsrail saldırganlığı, İsrail militarizmi veya İsrail katliamcılığı ile karşı karşıya kalmayacağız. Başka ölçekler içerisinde bir altyapının da oluştuğunu göreceğiz. Filistin iktisadi açıdan sömürgeleştirilmesinin tamamlanması, Arap dünyasının ekonomik kaynaklarının İsrail'e akıtılması noktasında Avrupa ve Amerika işbirliğiyle bazı kurumsal imkanların oluşturulması. Belki AB'ye İsrail'i üye yapacaklar şimdi üyelik bir hayal gibi gözüküyor İsrail açısından, ama bu tarz girişimleri de var. Dolayısıyla İsrail'i sadece Irak'ta yaşananlar açısından değil, bölgede yaşananlar açısından da doğru yere oturtmak gerekiyor. Ama İsrail bağlantısını emperyalizmden kopuk olarak değerlendirsek o zaman bazı şablonlara düşeriz. Yahudi sermayesinin komplosu. Siyonizmin komplosu, mesele bu kadar basit değildir.

-Mahmud Abbas'ın istifasıyla ortaya çıkan ve Yaser Arafat'a yönelik saldırı tehditleri intifadayı nasıl etkileyecektir?

-Filistin direnişi Arafat'ı aşan ölçülere sahiptir. Arafat pragmatist bir lider. Arafat ulusal kurtuluşun sembol isimlerinden biri ama Arafat'ın çok büyük hataları da var. Arafat sürekli diplomasiyi ön plana aldı. Amerika'ya çok fazla güvendi. Oslo da bir siyasi intihar girişiminde bulundu. Bu siyasi intihar girişimi kendi kişiliğiyle de bağlantılı değildi. Filistin hareketini de beraberinde sürükledi. Oslo anlaşması Filistin açısından Filistin'i kuşatan, çürüten, Filistin'in potansiyellerini yok etmeye dönük bir anlaşmadı. Arafat bile bile bu anlaşmanın altına imza attı. Arafat'ın durumu aslında ulusal kurtuluşçuluğun sınırlarını da gösterdi. Sosyalizmden kopuk ulusal kurtuluşçuluk, Arafat tipinde liderler yaratır. Sonuçta dünyanın büyük güçleriyle uzlaşmak mecburiyetinde kalırsınız ve o uzlaşmayı da başarı olarak halkımıza yutturmaya kalkarsınız. Arafat'ın böyle bir niteliği var. Ve Oslo anlaşması imzalandıktan sonra Filistin'deki örgütler -İslami ve Marksist olanlar da dahil- Arafat'la ilgili ölüm emri verdiler. Tüm bunlara rağmen tüm bu örgütler ve Filistin halkı, Arafat'a ulusal kurtuluşun simgesi olarak sahip çıktılar. Doğru da yapıldı. Ama oradaki mücadelenin yükselmesinde veya alçalmasında Arafat'ın bir katkısı olamaz. Arafat bir simgedir ve O'nu koruyacaklardır. Arafat'a yakışan da onurlu bir mücadele vermektir, sürgüne gitmemektir ve ölümüne direnmektir. Bunu yapabilir mi bilemeyiz. Çünkü Arafat'ın çok şaşkıncı tavırları olabiliyor. Sürgüne de gidebilir. Amerika'nın güvencelerini çok önemsiyor. Dünyadan çok Amerika'ya bakıyor. Halkından fazla da Amerika'ya güvendiğini düşünüyorum. Arafat belli güvenceler alırsa belki sürgüne de gidebilir ama şimdiye kadarki söylemi düzgün bir söylemdi. Ölümüne direneceğini ve şehit olacağını dile getirdi. Bu önemlidir. Filistin halkı büyük bir kadir şinas örneği göstererek Arafat'ı destekliyor, başına basıyor. Bu İsrail'in işini zorlaştırır ama İsrail şunu yaptı; Bölgede mücadelenin sembollerine vurmaya başladı. Yani nokta operasyonların yanısıra, Hamas'ın

ruhani lideri Ahmet Yasin'in vurulması önemlidir. Bakın bunu Amerika'nın Necef'teki (Şii Önder Muhammed Sadır El Hakim'in öldüğü) saldırısıyla birlikte değerlendirmek lazım. Ben Necef'teki saldırının bir Amerikan saldırısı olduğunu düşünüyorum. Yani kutsal sayılan bir mekanda Şiilerin önemli bir liderinin öldürülmesi, bu bölgede kutsallara yönelik bir saldırdır. Ve bu bir dizi şeklinde askeri bir doktrine dayanıyor. Aynı hafta içerisinde Ahmet Yasin'e saldırılması önemlidir. Bunu Arafat'ı sürgüne gönderilmesi kararının takip etmesi önemlidir. Ortadoğu'ya verilen mesaj nettir; Ortadoğu'da mücadele birikimi anlamında ulusal kurtuluş değerleri, devrimci değerler ve semboller saldırı altındadır. Bunları yıkmadan, bunların üstesinden gelmeden, bu birikimi eritemeyecekleri ve kontrol altına alamayacaklarının inancındalar. Çünkü bir yanıyla her şeyin sahtesini yaratıyorlar. Bir yanıyla iyi önderlerin de sahtesini yaratıyorlar. Bir yanıyla dini modelin de sahtesini yaratıyorlar ve bu konuda Türkiye'yi örnek gösteriyorlar. Giderek bu anlamda sahte ulusal kurtuluş önderleri de yaratıyorlar. Rüşvetle cepleri doldurulmuş, kendi davasına ihanet etmiş bazı Filistinliler, işbirlikçiler var. Bunlardan önder çıkarmaya çalışıyorlar. Bu konuda Filistin halkı zaten dik-katlidir. Yani kendi muhataplarını kendileri

✓ **Filistin'de ateşkes nasıl olacak ki, ateşkes diye bir şey yok. Olsa olsa taşkes olacak; çünkü Filistinliler taş atıyorlar. Filistinlilerin şu anda ellerinde dünyanın teknolojik açıdan güçlü ordularından biriyle savaşacak araçları yok. Zaten hafif silahları var. Dolayısıyla hangi ateşkestense söz ediliyor. Bu Yol Haritası İsrail açısından da bir ateşkesi gündeme getirmiyor.**

seçmek istiyorlar. Bir yandan bu sembollerin yıkılması ve ağırlıklı olarak da Filistin'deki merkezi önderlik iradesinin dağıtılmasından yanalar. En önemlisi de Arafat'ı bir iç savaşa zorluyorlar. Arafat'a kurtuluş reçetesi olarak sunulan Hamas ve diğer Marksist örgütlerin üzerine gitmesi ve onları tasfiye etmesidir. Bunu pazarlık konusu yapıyorlar. Benim kaygım bu noktadır. Arafat çünkü geçen hafta çok kritik bir açıklama yaptı: "Ateşkes konusunda güvence vermemi istiyorsanız beni rahat bırakın" dedi. Ateşkes konusundaki güvencesi bu örgütlerle mücadele mi anlamına geliyor? Filistin'de bir iç savaşı Arafat şu anda göze alamaz. Bu mümkün değildir. Hamas olsun diğerleri olsun, mücadele ediyorlar ve güçlerinin doruğundalar. Ama şöyle bir durum var, eğer Arafat güvence ve askeri destek alırsa ne yapacağı da belli olmaz. Çünkü

dana önce Hamas'a yönelik tutuklama kampanyaları vardı FHKC'nin. İsrail'in Turizm Bakanını cezalandıran önderlerini kendi eliyle teslim etti. Bunlar önemlidir. Arafat kendi önderlik kariyerini tehlikede gördüğü zaman bu tip gelişmeler ortaya çıkabiliyor. Ama tüm bu karmaşaya rağmen Arafat'ı desteklemek gerekiyor. Arafat'ı Türkiye'den de desteklemek gerekiyor. Filistin halkının bir iç savaşa sürüklenmesini önlediği sürece, İsrail'e ve Amerika'ya ödün vermediği sürece Arafat'ı desteklemek bizim boynumuzun borcudur. Ama dediğim gibi bazı çekinceleri akılda tutmakta yarar vardır.

-Türkiye'nin İsrail ile olan ilişkileri ve Türkiye'nin Ortadoğu politikasını nasıl değerlendiriyorsunuz?

-Türkiye'nin İsrail'e olan ilişkileri artık öyle bir noktaya geldi ki neredeyse bir Türkiye-İsrail Birleşik Devletleri yapısından bahsetmek bile mümkün. İsrail'in, Türkiye üzerine planları olduğu bilinen bir gerçek. Şaron'un 1980'lerde yaptığı açıklama, İsrail'in çıkarlarının ta Çanakkale Boğaz'ına kadar uzandığı doğrultusundaydı. Onun ötesinde GAP'ın İsrail için yapıldığını söyleyebiliriz. İsrail'in burada büyük yatırımları var ve bu proje bir İsrail projesine dönüşüyor. Türkiye'deki bütün kirli işlerden İsrail payını alıyor. İsrail, Türkiye'de önemli fi-

gelmiştir. Onun yanısıra Türkiye'nin Ortadoğu'ya ve özellikle de Araplara yönelik su politikalarında İsrail'in belirleyiciliği artıyor. İsrail'deki askeri bir takım şirketlerin kurtarılmasında Türkiye'den aktarılan kaynaklar önemli hale geliyor. 600 milyon dolarlık bir tank modernizasyon ihalesinin İsrail'e verilmesi önemlidir. Yani bu şunu gösteriyor; Türkiye sanayisizleşirken, hızla sanayi dokusunu kaybederken, İsrail'deki askeri sanayinin korunması, desteklenmesi neredeyse Türkiye sayesinde gerçekleşiyor. Dolayısıyla İsrail bu anlamda da tam bir parazit. Onun ötesinde İsrail, Türkiye Cumhuriyetlerine açılmasında Türkiye'yi kullanıyor. Hem diplomatik hem de kültürel olarak. İsrail'in bu politikası da önemli. Öte yandan İsrail, Türkiye'de giderek bir iç savaşın tohumlarını atıyor. Etnik temelde de, dini temelde de. Türkiye'de belli grupların suçlanmasında, onlara yönelik psikolojik hareket yürütülmesinde İsrail etkisi vardır.

Türkiye'nin şu anda Ortadoğu'ya yönelik bir politikası yok. Amerika ve İsrail paralelinde bir politika yürütülüyor. Bu anlamda Türkiye, İsrail tarafından bir de terör söylemi tuzağına düşürülmüş vaziyette. Hindistan, Türkiye ve İsrail çizgisinde geliştirilen yeni bir anti-terör programı gündeme alınıyor. İsrail'de bu amaçla bir takım merkezler oluşturuluyor, Türkiye'den giden kadrolar orada eğitim görüyorlar. Bunların hepsi bir araya getirildiğinde önümüzdeki dönemde Türkiye'nin bağımsız bir Ortadoğu politikası izlemesinin mümkün olmadığını, ABD ve İsrail paralelinde bir politikanın gündeme gelebileceğini söyleyebiliriz. Buna karşı çıkışlar da var. Örneğin TÜSİAD'ın bu noktada Irak'a asker gönderilmesine karşı çıkması düşündürücüdür. Şöyle ki, Türkiye'de biriken dalgayı tespit etmişlerdir. Türkiye'de şu anda anti-Amerikancı bir dalga vardır. Dolayısıyla oraya asker gönderilmesi Türkiye'de egemenlik sisteminin meşruiyetini ağır bir şekilde zedeler. Ve Türkiye'nin dışarıya asker gönderme neticesinde ortaya çıkacak sonuçları Türkiye'deki egemenlik sistemi taşıyamaz. TÜSİAD bunu tespit etmiştir. Ve Türkiye'nin bu bağlamda oraya asker göndermesi konusunda sistemin kendi içerisinde de bir muhalefet oluştuğunu görüyoruz. Ama o muhalefet oluşumunda da özellikle solun ve İslamcı kesimin çok kararlı bir tutum alarak, Anti-Amerikancı mücadele bayrağını yükseltmesi asıl belirleyici etkidir. Bu birikime egemenlik sistemi de, sırtını dönemiştir. TÜSİAD'ın çıkışını da bu baskıyla, bu mücadeleyle açıklamak gerekiyor. Yani bunun sonuçlarına katlanamayacaklarını anlıyorlar. Onun için Türkiye Irak'a asker gönderemeyebilir. Ama bu, bölgede örtülü operasyonlara girişilmeyeceğinin anlamına gelmez. Belki çok yüksek miktarlarda oraya asker sokulmaz, fakat örtülü, nokta operasyonla gündeme gelebilir. Bunun üzerinde durmak gerekir. Yani kirli kontrgerilla yöntemlerinin önümüzdeki dönemlerde hem ülke içinde, hem de ülke dışında gündeme alınacağını göreceğiz. Çünkü Türkiye cephe gerisi bir ülke değildir. Amerikan emperyalizmi açısından da, İsrail açısından da Türkiye şu anda cephe ülkesidir. Dolayısıyla Türkiye'de çok büyük bir hasasiyetle davranmak, özellikle de siyasi mücadelenin dini ve etnik bir takım kılıflara bürünmesini önlemek gerekir. Bu noktada özellikle sol kesime çok büyük görevler düşüyor.

DTÖ CUNCUN'DA TOPRAĞA VERİLDİ

Birçok ülkeden küreselleşme karşıtlarının da toplandığı Cancun, emperyalist ülkelerin uyguladığı yıkım politikalarının ağır yükünü çeken yoksulların, küreselleşme karşıtlarının

tepki ve öfke patlamasının da bir vesilesi oldu. Tartışılan birçok gündem maddesinde uzlaşmanın sağlanamadığı toplantı, emperyalist ülkeler açısından tam anlamıyla bir fiyaskoyla sonuçlandı.

10-15 Eylül tarihleri arasında Meksika'nın Cancun kentinde 146 ülkenin bakanının katılımıyla Dünya Ticaret Örgütü (DTÖ) toplantısı yapıldı. Birçok ülkeden küreselleşme karşıtlarının da toplandığı Cancun, emperyalist ülkelerin uyguladığı yıkım politikalarının ağır yükünü çeken yoksulların, küreselleşme karşıtlarının tepki ve öfke patlamasının da bir vesilesi oldu. Tartışılan birçok gündem maddesinde uzlaşmanın sağlanamadığı toplantı, emperyalist ülkeler açısından tam anlamıyla bir fiyaskoyla sonuçlandı.

DTÖ'NÜN ÖLÜ TARİHİ

DTÖ, 1 Ocak 1995 yılında, Güm-rük ve Ticaret Genel Anlaşması GATT'ın bir devamı olarak kuruldu. 10 Ocak 1948 yılında yürürlüğe giren GATT, başını ABD emperyalizminin çektiği birçok emperyalist ülke tarafından "dünya ticaretinin serbestleşmesi" amacıyla kurularak tüm yasa ve bağlı kuruluşlar, bu talep doğrultusunda şekillendirmiştir. Emperyalist-kapitalist sistemin doğası gereği yaşanan ekonomik krizlerin bir ihtiyacı olarak kurulan bu yapılanmalar, hedefleri ve amaçları bakımından öz olarak bir farklılık taşımamaktalar. Bu anlamda GATT'dan sonra kurulan DTÖ de ölmüş öncelinin yükünü omuzlayarak yürümeye çalıştı. Diğer bir ifadeyle emperyalist ülkelerin elindeki birikmiş sermayenin yarı sömürge ülke pazarlarına sunulmasının önündeki engellerin kaldırılması ve bu yolla krizin kontrol altına alınma koşullarının yaratılması... GATT'dan farklı olarak DTÖ açısından vurgulanabilecek bir nokta varsa, o da DTÖ'nün kuruluşunun ilan edildiği '95 yılı aynı zamanda IMF ve Dünya Bankası gibi ABD emperyalizminin önemli iki kurumunun da kuruluşunun ilanı olmuştur. Ve bundan sonraki süreçte DTÖ'nün ekonomik politikalarının belirlenmesinde ve yönlendirilmesinde bu iki kurumun önemli derecede ağırlığının ve etkisinin olması, emperyalist krizden kurtuluş anla-

mında ortaya konulan neo-liberal politikaların hayata geçirilmesinin de bir aracı olarak konumlandırılmıştır. Bu kurumlar aracılığıyla hayata geçirilmeye çalışılan politikalar ise bugün özellikle yarı sömürge ülkeler başta olmak üzere genel anlamda krizin kontrol altında tutulmasından öte krizin daha da derinleşmesine neden olmuştur.

EMPERYALİSTLER ARASI DALAŞ VE KRİZ CUNCUN'A YANSIDI

Her yıl düzenli olarak yapılan DTÖ zirvesi hatırlanacağı üzere daha önce Seattle ve Davos'da gerçekleştirilmiş ve yapılan bu toplantılar dünyanın birçok ülkesinden küreselleşme karşıtlarını ortak bir paydada bu ülkelerde birleştirirken, emperyalist ülkeler ve bu kuruluşlara üye kapitalist/emperyalist ve yarı-sömürge ülkeler açısından da çok da verimli geçmemiştir. Aksine derinleşen krizin etkisiyle emperyalist ülkeler arasındaki dalaş daha da derinleşerek bu zirvelerde kendini daha somut göstermiştir. Bu yıl Cancun zirvesinde yaşanan tablo bunlardan çok farklı olmayarak dışarda binlerin yaptığı protestoların ağır basıncı altında, çatışmaların yoğunlaştığı tartışmalara vesile olmuştur. ABD ve AB üyesi ülkeler bir tarafta bloklaşma yaratmaya çalışırken diğer taraftan bu ülkelere karşı bir bloklaşmaya gidilerek G-23 adı verilen yeni bir bloklaşma yaratıldı. Başını Çin, Hindistan ve Brezilya'nın çektiği bu oluşumun amacı ise asıl olarak ABD'nin kendi ekonomisini refaha kavuşturmak amaçlı uygulamak istediği ekonomik politikalara karşı çıkmak ve topluluk içindeki etki ve etkinliğini kırabilmek. Burada G-23 ülkeleri açısından vurgulanacak önemli bir nokta Çin'in neden böyle bir bloklaşmada gelişmemiş ülkelere "yana" saf tuttuğudur. Bu konuda yine emperyalistler arası dalaşı vurgulayarak Çin'in gelişmemiş ülkelerin desteğini arkasına alarak ABD'ye karşı bir duruş yaratma ça-

basını gözönüne almak gerekir.

ABD açısından oldukça önemli olan Cancun Zirvesi, ABD'nin her gün biraz daha kötüye giden ekonomisinin düzelmesi açısından küçük de olsa bir umuttu. Ancak bu umut, tıpkı ABD'nin birikmiş sermayesini boşaltmak için Afganistan, Irak gibi ülkelere yaptığı saldırı-ganlık da bir çözüm olmadığı gibi bu zirve de aradığını vermedi. Kapasite fazlası üretim ve 'Küreselleşme' masalının kahramanı mali sermayenin dünyada sürdürdüğü tur, "tilkinin dönüp dolaşacağı yer kürk-çü dükkanıdır" misali çıktığı ülkeye geri dönüyor. IMF tarafından yatırım alanları bitirilen yarı sömürge-lerde konaklayacak ve büyüyecek olanak bulamayınca ve hali hazırda bulunan olanaklar da kendisi açısından risklerle dolu olunca tercih sahibine geri dönmekten yana oluyor. Masal kahramanı mali sermayenin bu kısır döngüsü ise ABD ekonomisinin gittikçe daha büyük bir kriz içine sürüklenmesi biçiminde sona erdi.

ABD ekonomisinde yaşanan bu döngü diğer emperyalist ülkelerde de yaşanırken, yarı-sömürge ülkeler açısından açığa çıkan tablonun vehametini anlamak zor olmasa gerek. Emperyalist ülkeler açısından DTÖ'deki amaç sermayenin dolaşımı önündeki engellerin kaldırılması yönlü anlaşmalara hız kazandırmakken bu yıl yapılan Zirve, asıl olarak emperyalistler açısından ikili anlaşmaların hızlandırılması yönünde oldu. Yarı sömürge pazarların paylaşımında birbiriyle yarışan emperyalist ülkeler sermayenin, ticaretin serbestleştirilmesi politikasının iflasını da ilan etmiş oldular. Tutmayan bu politika yerini birçok yasal düzenlemeleri kapsayan ikili anlaşmaların ağırlığı altında emperyalist ülkelere ve yarı sömürge-lere "yeni" bir elbise dikilme ve giydirilme uğraşı aldı. ABD'nin yaptığı son saldırılarda ülkelere saldırıp geri çekilmekten ziyade işgal ederek kendi denetiminde uşak bir yönetimin oluşturulması pratiğiyle

bir anlamda kendine yeni bir çıkış kapısı aralamaya çalışmış, ancak bu kapı yukarıda da belirttiğimiz gibi daha aralanmadan kapalı kalmıştır. Saldırıları ABD ekonomisini rahatlatmamış aksine beraberinde yeni sıkıntıların yaşanmasına neden olmuştur. Yarı sömürge-lerin paylaşımında emperyalist ülkeler arasında yaşanan dalaş Cancun'daki toplantının anlaşmazlıkla sonuçlanmasına neden olurken başını Çin'in çektiği G-23 ülkelerinin doğusu ise ABD açısından kilit bir sorun olan dünya hegemonyasını sürdürmeye karşı oluşan bir blok olma yorumunu da beraberinde getirmiştir. Bu bloklaşmada Türkiye ise her zamanki uşaklık ruhunu devam ettirerek tavrını ABD'den yana belirlemiştir. Hatta emperyalistler tarafından TC'ye G-23 ülkelerine "arabuluculuk" yapması önerilmiştir. Bu bloklaşma bir süredir var olan çatışmaların bir devamı olarak görüldüğünde önümüzdeki dönem bu kapışmanın daha da yoğunlaşacağını belirtmek yanlış olmayacaktır.

TARIMDA SÜBVANSİYONLAR SORUNU TOPLANTININ GÜNDEMİNDE

Cancun'da yapılan toplantının ana gündemlerinden biri tarımda sübvansiyonların kaldırılması idi. Toplantı binasının önünde milyonlarca köylünün yükselen isyan çığlığı altında karar altına alınmaya çalışılan bu sorun, diğer birçok sorun da olduğu gibi sonuç alınmadan bırakıldı. ABD başta olmak üzere AB üyesi ülkeler tarımsal desteklerin kaldırılması yönünde karar alınmasını dayatınca, ekonomileri tarıma dayalı ülkeler karşı çıkarak blok tavrı geliştirdiler. IMF'nin uyguladığı politikalar sonucu birçok ülke tarımı bitirilme aşamasına getirilmiş durumdayken ABD ve AB açısından yaşanan tablo çok daha farklı. Ülkedeki sermayenin büyük bir bölümünü tarımsal desteğe ayıran ABD'nin geçtiğimiz günlerde bu konuda yaptığı son düzenlemeler yarı

sömürge ülkelere uygulanan politikaların kavranması açısından oldukça önemli. ABD’de meclisten onaylanarak geçen “Tarım Sübvansiyon Yasası” olarak adlandırılan yasaya göre önümüzdeki 10 yıl içinde ABD’li üreticilere 180 milyar dolar yani yaklaşık olarak 250 katrilyon lira sübvansiyon aktarılacak. Ve bu yatırımla sübvansiyon oranı bir anda yüzde 80 oranında artırılmış olacak. ABD’de mevcut çiftçi sayısı ise sadece 2 milyon. Ayrılan sübvansiyonla mevcut çiftçi oranı hesap edildiğinde her bir çiftçi başına düşen miktar 125 milyar liraya denk düşmekte. Bu konuda AB’nin uygulamaları da ABD’nin uygulamalarından geri değil. Ortak tarım politikası olarak formüle edilen yasaya göre bu yıl sübvansiyonlara ayrılan bütçe 42.8 milyar Euro olarak belirlenmiş. Bu da Avrupada çiftçi başına yılda 5560 dolar yani 7.5 milyar lira destek demek. Bugün ülkemizdeki destekleme oranını düşündüğümüzde ise yapılan yıkım politikalarını anlamak daha kolay. Birçok tarımsal ürünün bitirilmeye çalışıldığı ülkemizde tarım, emperyalist kuruluşların eline teslim edilmiş durumda. Bu durum sadece ülkemiz açısından değil birçok yarı-sömürge ülke açısından geçerli bir tablo yaratıyor. ABD kendi ülkesinde yaptığı yatırımlarla mısır, pamuk, pirinç, buğday gibi ürünlerin üretimini geliştirirken, bu ürünlerin diğer ülkelerde üretilmesine kota getirerek, kendi tarım sektörünü mevcut dünya pazarında koruma politikası izlemektedir. Tarım ülkesi olan hatırlanacağı gibi buğday, pamuk, fındık gibi ülkemizde üretime elverişli ürünlere kota getirilerek belli bölgelerde üretimi yasaklanmıştır. Çünkü bu ürünler dünya pazarında ABD’nin sunduğu miktardan daha fazla sürülerek daha ucuza satılabilmektedir. ABD sübvansiyonu artırarak pazardaki bu rekabeti kendi payına geliştirerek var olan eşitsizliği biraz daha derinleştirmiş durumda. Ürünlere kota uygulamasının dayatıldığı Arjantin, Hindistan, Pakistan, Mısır gibi ülkeler DTÖ zirvesinde ABD ve AB’nin desteklemenin kaldırılması dayatmasına ekonomilerinde yaşadıkları darlaşmanın ve bu politikanın yarattığı ağır krizin etkisiyle karşı çıktı. Bu ülkelerin yanısıra DTÖ zirvesinde Brezilya, Çin, Afrika, Meksika, Nijerya ve Kenya’nın da bulunduğu

toplam 23 ülke blok tavır koyarak bu dayatmayı kabul etmedi. Zirvedeki bu bloklaşmanın niteliğini kavramak açısından Brezilya’yı örnek verirsek; Brezilya Cancun’da ABD politikalarına karşı çıkarken, diğer taraftan da ABD ile tüm Amerika Serbest Ticaret Anlaşması (FTAA) görüşmelerine devam ediyor.

CANCUN’DAKİ PROTESTOLAR EZİLENLERİN ZAFERİ Mİ?

Seattle’da 1999 yılında yapılan DTÖ toplantısından bugüne emperyalistler açısından hüsrarla biten toplantılardan biri oldu Cancun’daki toplantı. Hatırlanacağı üzere Seattle’da yapılan zirveye damgasını vuran “küreselleşme” karşıtlarının eylemleri olmuştu. Ardından Davos Zirvesi de yine birçok ülkeden gelen “küreselleşme” karşıtlarının eylemlerine

“Tüm yurttaşlara uyarım, insanlığın artık tehlikeli bir durumda olduğudur. Kontrol edilemeyen çokuluslu şirketler ile bir avuç WTO üyesi, insanlık diğer çevreye zarar veren, çiftçileri öldüren ve antidemokratik bir küreselleşmenin başını çekiyorlar. Bu derhal durdurulmalı.”

ve sahipliği yapmıştı. Cancun’da yaşanan tabloda benzer şekilde gelişerek ülke ve dünya kamuoyunun gündemine oturan yapılan protestolar oldu. Cancun’da bir anlamda yabancı olmadığı bu görüntülerin yanısıra toplantının fiyaskoyla sonuçlanmasını ezilenlerin mücadelesi açısından nasıl değerlendireceğimiz önemli. Yaşanan gelişmeleri abartılı bir yaklaşımla ele aldığımızda çıkaracağımız sonuç, mevcut gerçekliği yansıtacak bir nitelikte olmayacaktır. Bu anlamda yapılan eylemlerin hangi zeminde geliştiğini, kimlerin önderlik ettiğini görmek önemli. Bu yaşananları objektif değerlendirmemizi

de sağlayacaktır. Kendilerine çeşitli isimler vererek bir araya gelen bu çevrelerin hareketinin yükseldiği zemin “küreselleşme” politikalarının sonucundan hareketle geliyor. “Küreselleşmenin” insani olmayan, çevreye zarar verici sonuçlarına karşı gelişen tepkiler, daha çok bu politikaların kendilerine zarar veren boyutuyla sınırlı kalıyor. Yani karşı çıkış yılanın, kendisine dokunan yanı sıra sınırlı. Yaşananların bir sistem sorunu olduğu kavrayışından ve bakış açısından uzak darlaştırılmış bir tarzla ele alınıyor. Ve bu biçimiyle de sistemin, var olan siyasi iktidarların kendisini hedef alan bir yönelimden ziyade belli dönemlerde gündeme gelen bu tarz toplantı, zirve ve ziyaretlerde kendini gösteren bir hareketlilikle sınırlı kalıyor. Bunlarla beraber bu hareketler nitelik olarak Marksizm düşmanı troçkist, anarşist grup, çevre ve örgütlerin bir araya gelerek

dan bu tepkiler önemli iken hedefleri ve talepleri bakımından da bilinçlerde belli bir bulanıklığın yaratılmasına neden olabilmektedir. Örgütlü olmayan bu tarz hareketlilik ve mücadelenin tek kazanımı bir dönem öfkenin diri tutulmasıdır. Cancun’da harakiri yaparak kendini öldüren Koreli pirinç çiftçisi Lee Kyung-Hae ölümünden önce dağıttığı mektubunda bu hareketlerin durumunu ortaya koymaktadır. DTÖ’de görüşülen tarım politikalarının çiftçiyi öldürdüğünü daha önce de dile getiren Lee, çiftçi birliklerini kurduklarını ve bu örgütlülükleriyle sorunlarını dile getirerek çözmeye çalıştıklarını ifade ederek mektubuna şöyle devam ediyor; “İçimde bunca zamandır kanayıp duran sözleri size haykırıyorum: WTO görüşmelerini hatalı bir mantığa ve diplomatik jestlere dayandırmaktan vazgeçin... Tüm yurttaşlara uyarım, insanlığın artık tehlikeli bir durumda olduğudur. Kontrol edilemeyen çokuluslu şirketler ile bir avuç WTO üyesi, insanlık diğer çevreye zarar veren, çiftçileri öldüren ve antidemokratik bir küreselleşmenin başını çekiyorlar. Bu derhal durdurulmalı. Aksi takdirde neo liberalizmin ters mantığı, küresel tarımın çeşitliliğini ortadan kaldıracak ve tüm insanlar için bir felaket olacak.” Koreli Lee’nin dağıttığı bu mektuptan yaptığımız alıntı yukarıda vurgulamaya çalıştığımız durumu da bir anlamda yansıtmaktadır. Hedefi doğru belirlenmiş, sistemli bir mücadele olmadığında bu tarz eylemlerin sonuç getirmesini beklemek doğru olmayacaktır. Kendini öldüren yaşlı çiftçinin emperyalizmin kalbinde bir yara açtığı doğru ancak alınan darbe emperyalizm için öldürücü değil yaralayıcı olmuştur.

Darbenin öldürücü bir nitelik kazanması ise ancak MLM’yi rehber alan hareketlerin büyümesi ve gelişmesi ile mümkündür. Bu anlamda kendi üzerimizde duran sorumluluk ise kendi ülkemizde doğru, bir önderlik ve bilinçle anti-emperyalist mücadeleyi yükseltmekle olacaktır. ABD emperyalizminin yoğunlaşan saldırganlığına karşı ülkemizde bu mücadeleyi geliştirmenin zemini dünden daha fazla mevcut. Bu zemini ve kitlelerde var olan tepkiyi daha fazla patlatarak örgütlemek ise bizim ellerimizde. Bunun için görevlerimize daha fazla sarılarak, sürecin bizlere dayattığı sorumlulukları yerine getirebilme cesaretini gösterelim.

oluşturdukları bir hareket olma niteliğine de sahip. Bu haliyle de bu hareketler için iktidar hedefi olmadıklarını vurgulamanın yanısıra örgütlü bir hareket olmadıklarını da belirtmek gerekir. Nitelik olarak zaaflı bu tür noktaları kendi içinde taşıyan bu hareketlerin mücadeleleri bir anlıktır. Bugün Cancun’da ortaya konulan tepki, bir süre devamlılığını sağlasa da bir süre sonra sönmeye mahkumdur. Çünkü hedef mevcut sistem değil, mevcut politikaların sonuçları. Örgütlü ve sistemli olmayan bu mücadelenin dünyanın ezilen halkları açısından sağlayacağı kazanım da yine bu niteliğinden bağımsız olmayacaktır. Anti-emperyalist mücadele açısın-

AKP HÜKÜMETİNİN “YÜRÜYEN GEMİ”YE BENZETTİĞİ EKONOMİ SU ALMAYA DEVAM EDİYOR

Enflasyon kısaca devletin, paranın değerini düşürmesidir. Bunu da karşılığı olmayan, sadece kağıt anlamına gelen kağıt paranın piyasaya sürülmesidir. Bu durumda emekçilerin ihtiyaçlarında da zam anlamına gelen artışlar yaşanır. Bu tanımlama ile beraber bakıldığında yaşananın enflasyondaki düşüş değil alım gücündeki düşüş yüzünden fiyatların aynı kalması olduğu görülmelidir.

YOKSULLAŞTIRAN
“BÜYÜME”

SEFALETİ ARTIRIYOR

Son birkaç haftadır neredeyse tüm gazeteler, televizyonlar ısrarla hükümetin enflasyonla mücadelede edindiği “başarı”ları yazıp çiziyor, anlatıyor. AKP’nin hükümete gelmesinin ardından “kriz ortamından uzaklaştığı, IMF’nin bile Türkiye ekonomisindeki büyümeye hayran kaldığı, ABD’nin asker gönderme şartına bağladığı kredinin ardından her şeyin daha güzel olacağı” safsataları insanların kafasına yığıla doldurulmaya çalışılıyor. Hükümete bu övgü dolu methiyeleri sıralayanların ise görmedikleri, daha doğrusu görmek istemedikleri gerçek, devletin rakamlar üzerinde oynayarak bu sonuca vardığı; bunun yanında halkın alım gücünün hiç olmadığı kadar düştüğü, Türkiye’nin neredeyse “aç” dolaştığıdır. Yine geçtiğimiz haftalarda Başbakan R. Tayyip Erdoğan’ın Sivas Kongresi’nin yıldönümü için gittiği Sivas’ta kendisini “açım, aç” çığlıkları ile karşılayan insanların varlığı çok geçmeden “enflasyonla mücadelede bir çığır açtığını” iddia eden devletin yalanlarını ortaya koyuyor.

İlk olarak söylemek gerekir ki her ne kadar devlet, rakamlar üzerinde yaptığı değişiklikler ile enflasyonu düşürdüğünü iddia etse de ekonomi, enflasyon, onların sandığı gibi sadece rakamlardan ibaret değil. Bu yüzden rakamlar üzerinde yapılan değişiklikler günlük olarak insanları kandırmaktan daha ileriyeye gidemez/gitmiyor. Önemli olan bu rakamsal değişikliklerin halkın yaşam standartları içinde kendini göstermesidir.

KRİZ DEVAM EDİYOR

Zaten 2001 yılı başlarında başlayan ve giderek derinleşen ekonomik kriz yapısal bir sorundan kaynaklı ve esas olarak dışa bağımlı bir ekonomiye sahip olunmasıyla birlikte varlığını sürdürmektedir. Krizin yaşandığı dönemlerde yoğun ve yıkıcı etkileri ile karşı karşıya kalındığı için daha fazla hissedilen açlık, yoksulluk, sefalet halen devam etmektedir. Zaten genel olarak baktığımızda emperyalist/kapitalist sisteme bağımlı olmak demek ya da dışa yani alınan borçlara, kredilere bağımlı olmak demek, krizlerin varlığını da

kabul etmek demektir. Çünkü bu sistemin kendisi zaten krizleri, yükselen enflasyon rakamlarını, işsizliği, özelleştirmeyi dayatmaktadır. Diğer bir ifade ile emperyalist/kapitalist sistemin doğasında kriz vardır. Bu, ekonomiler içinde dönem dönem görece “istikrar” sağlandığı iddia edilse de bu da gerçek anlamı ile bir iyileşme ve istikrar anlamına gelmez. Yani esas olarak egemenlerin “istikrar”dan kastetikleri, ezilenler için istikrarsızlık anlamına gelmektedir. Bu açıdan bakıldığında Türkiye’de şu an yaşanan, görece bir “istikrar” dahi değildir. Egemenlerin ahlaksız bir şekilde rakamlar ile oynayarak enflasyonu düşük göstermesidir. Bu bir yanı ile halkı aldatmanın çirkin manevralarından biri iken diğer yanı ile sistemin adeta kendi kuyruğunu yiyen bir yılan gibi eninde sonunda açığa çıkacak adı yalanlara başvuracak kadar çaresizleştiğinin göstergesidir. Yine bugün açısından bakıldığında hükümetin açıkladığı rakamlar üzerinden gidilerek

zancı reel olarak % 21.8 geriledi. Böylesi bir ortamda halkın satın alma gücünün düşmesi ile beraber enflasyon rakamlarında da bir düşüşün olduğunu iddia etmek düpedüz insanlarla dalga geçmek anlamına gelmektedir.

“YÜRÜYEN GEMİ” SU ALIYOR

Bu ortamda ekonomideki büyümeden bahsedene verilecek en güzel cevap; bunun yoksullaştırıcı, işsizliği, sefaleti artıran bir “büyüme” olduğunu hatırlatmak olsa gerek. Ekonomiyi “yürüyen bir gemiye” benzeten Başbakan R. Tayyip Erdoğan için ise söylenebilecek tek şey, söz konusu olanın yürüyen bir gemi değil su almaya başlayan, güvertesi delik bir gemi olduğu ve içinin de yavaş yavaş su dolmaya başladığıdır. Çünkü bir yanda egemenlerin “halkı enflasyona ezdirmedi”, “Enflasyonla en iyi mücadele eden hükümet biziz” söylemleri devam ederken bir yandan da günbegün artan işsizlik, alıp başını gitmekte, emekçilerin zam talepleri coplarla, yasaklamalarla ve “te-

menlerin de ona karşı mücadele verdikleri soyut bir olgu değildir. Tam tersine kendilerinin, kendi politikalarının yarattığı somut bir gerçektir. Yani devlet politikalarının bir sonucudur. Yani egemenlerin kendi saldırı politikalarının direkt bir sonucudur. Yani daha özcesi o çokça sözü edilen enflasyon canavarı aslında sistemin ta kendisidir. Bugün ise egemenler enflasyonu sürekli büyüyen bir canavar, kendilerini ise bu canavara karşı mücadele eden şövalyeler olarak göstermeye çalışmaktadır. Oysa gerçek, onların halka dayattığı yıkım politikalarının “enflasyon canavarı” denilen olguyu yarattığı ve sürekli ezilenlerin karşısına diktiğidir.

Enflasyon kısaca devletin, paranın değerini düşürmesidir. Bunu da karşılığı olmayan, sadece kağıt anlamına gelen kağıt paranın piyasaya sürülmesidir. Bu durumda emekçilerin ihtiyaçlarında da zam anlamına gelen artışlar yaşanır. Bu tanımlama ile beraber bakıldığında yaşananın enflasyondaki düşüş değil alım gücündeki düşüş yüzünden fiyatların aynı kalması olduğu görülmelidir. Üstelik sesleri kısılana kadar “enflasyonu düşürdük” çığlıkları atan devletin bu yalanlarının üzerinden çok geçmeden rakamlar üzerinde yaptığı oyunlar açığa çıktı bile. Devlet aslında enflasyonla mücadele adı altında bir taşla iki kuş vurmanın hesabını yapıyor. Bir yandan emekçilerin her zam talebini “enflasyon canavarı her an hortlayabilir”, “kemerlerinizi biraz daha sıkın” vb. demagogilerle yanıtlamakta, böylece güvenilirliğini ispatlamaya çalışmakta diğer yanı ile de insanları bekleme psikolojisine sokmaktadır. Oysa insanlar bir yandan beklerken bir yandan da rakamlara baktığımızda gördüğümüz gerçekler varlığını sürdürmektedir. Örneğin; 1931 yılında bir öğretmen maaşı ile 171 litre zeytinyağı alınırken bugün ise en yüksek öğretmen maaşı ile ancak 80 litre zeytinyağı alınabiliyor. Yine aynı yıl bir öğretmen maaşı ile 164 kg et alınabilirken bugün ise sadece 64 kilo et alınabilmektedir. Bu uçurum misali fark ve düşüş, devletin anlattığı “enflasyon düştü” masallarının gerçek anlamını da göstermektedir. Alım gücünde yaşanan bu gerileme her şeyi ortaya koymaktadır.

enflasyonda “tarihi bir düşüş” yaşandığı vb. iddialar ortaya atılmakta ve bunlar uşak medya tarafından da şişirilerek kamuoyuna sunulmaktadır. Fiyatlarda bir düşüş olduğu ve bunun sebebinin de enflasyonun düşmesi olduğu kabullenilmeye çalışılıyor. Oysa işsizliğin bu kadar arttığı bir ülkede talebin düşmesi ve buna bağlı olarak fiyatlardaki artışın gerilemesi normal değil mi? Devlet İstatistik Enstitüsü’nün açıkladığı rakamlar da bu gerçeği ortaya koyuyor. DİE’ye göre bir çalışanın ortalama aylık ka-

rörüst” ilan edilmeleri ile reddedilmekte, insanca yaşam talepleri Erdoğan’ın azarlamaları ile karşılanmakta, insanlar açlıkla yaşamaya “alıştırılmak” istenmektedir. Yoksullaştırıcı bir “büyüme” diyebileceğimiz bu durumda, “büyüme nerede o zaman” diye sorulabilir. Bunun cevabı ise büyümenin yine egemenlerin kasasında, cebinde olduğudur. Çünkü kriz ya da yazımızın asıl konusu olması itibarı ile enflasyon, egemenlerin göstermeye çalıştıkları gibi onların dışında, onlardan bağımsız oluşan ve ege-

IMF KREDİLERİ İSTİKRAR DEĞİL İSTİKRARSIZLIK GETİRİYOR

Yine rakamlara dönersek AKP hükümeti bir yandan yaşanan sanal düşüş ile övünürken bir yandan dış borç stoğunda dörtte bir oranında bir artış yaşanmaktadır. Maliye Bakanı Kemal Unakıtan'ın iftiharla sunduğu ağustos ayı bütçe harcamalarında bazı harcamalar eksik gösterilmekte, böylece sanki "büyüme var" havası yaratılmak istenmektedir. Özellikle sosyal güvenlik kuruluşlarına giden giderler, bir şekilde azaltılarak enflasyon düşüyormuş gibi bir izlenim verilerek istenmektedir.

Ancak yukarıda da "yoksullaştıran büyüme" olarak adlandırdığımız bu "büyüme" bir yana, bir de işsizlikte yaşanan büyüme var. Araştırmalara göre bu yılın ilk çeyreğinde işsiz sayısı geçen yılın aynı dönemine göre 159 bin kişi artarak 2 milyon 418 bine ulaştı. Yine aynı verilere göre sadece temmuz-ağustos ayları arasındaki kısa dönemde 3 bin 336 kişi işini kaybetti. Yani temmuz ayında 58 bin 969 olan işsizlik sigortasından yararlananların sayısı ağustos ayında 62 bin 335'e çıktı. İşte asıl büyümenin nerede olduğu bu rakamlardan da anlaşılabilir. Ekonomideki büyümeden bahsedenlerin ise iki yüzlülükleri bu rakamlar ile ortaya çıkartılabilir. Başka bir araştırma yapan Türk-İş'in araştırma raporuna göre Ağustos 2003 itibarı ile açlık sınırı 446 milyon 370 lira. Yoksulluk sınırı ise 1 milyar 356 milyon 748 bin li-

radır. Yılbaşına göre bu rakamlardaki artışa bakıldığında ise yine adeta bir uçurumla karşılaşıyoruz. Yılbaşına göre açlık sınırındaki artış 66 milyon; yoksulluk sınırındaki artış ise 202 milyon liradır. Yani daha öz bir ifade ile; aradan geçen sekiz aylık dönemde gelirleri sürekli düşer kaybeden çalışanlar, daha fazla yoksullaşmış ve daha fazla açlık ile karşı karşıya kalmıştır. Asgari ücrette de durum aynıdır. Ocak 2003'ten itibaren 225.999.000 TL'ye yükseltilecek asgari ücret, aradaki sekiz aylık süreç içinde sabit tutulmuştur. Bu verilere her gün bir yenisini daha eklemek mümkün.

Devletin sürekli olarak vurguladığı konulardan biri haline gelen enflasyondaki düşüş ve ekonomideki yükselmenin yanında bir de IMF kredilerinin bu büyümedeki rolü ve gerekliliği olmaktadır. Oysa hepimizin bildiği en somut gerçek, IMF kredileri ile hiçbir ülkenin ekonomisinin istikrar sağlayamayacağıdır. Yapılan araştırmalarda verilen rakamlar da bu gerçeği bir kez daha onaylatmaktadır. IMF programını uygulayan her ülkede kamu harcamaları kısılmakta, milli gelir azalmakta, paranın değeri düşmektedir. Ve bunlara bağlı olarak da sefalet ve yoksulluk artmaktadır. O zaman şöyle bir soru akla gelebilir. Madem ki IMF kredileri bu ülkeleri bu denli büyük krizlere sürüklemektedir, o zaman neden bu kredilerde ısrar edilmektedir? Bunun cevabını neredeyse zincirleme bir şekilde devam eden borçlanma hareketlerinde ve faiz bütçelerinde bulabiliriz.

IMF dayatmaları ile ekonomilerin büyüdüğü iddia edilen ancak asıl olarak ekonomileri yıkıma sürüklenen ülkeler arasında Bryan Johnson ve Brett Schaefer'in yaptığı araştırmanın sonuçları, bu yıkıcılığı oraya koymaya yetmektedir. IMF politikalarını uygulayan 89 ülkeyi inceleyen araştırmacılar, 1965'ten 1995'e kadar bu ülkelerdeki ekonomik olayları incelemeye almış ve ortaya çıkardıkları rakamlar ile IMF'nin gerçek yüzünü ortaya koymuşlar. Bu ülkelerin istisnasız hepsinde kişi başına düşen milli gelir azalmış, ülke daha fakirleşmiştir. Birkaç örnek vererek gidersek;

Örneğin Afrika'daki ülkelerin toplam yıllık geliri Belçika'nın yıllık gelirini ancak geçmektedir. Yine

Enflasyon, egemenlerin göstermeye çalıştıkları gibi onların dışında, onlardan bağımsız oluşan ve egemenlerin de ona karşı mücadele verdikleri soyut bir olgu değildir. Tam tersine kendilerinin, kendi politikalarının yarattığı somut bir gerçektir. Yani devlet

politikalarının bir sonucudur. Yani egemenlerin kendi saldırı politikalarının direkt bir sonucudur. Yani daha özcesi o çokça sözü edilen enflasyon canavarı aslında sistemin ta kendisidir.

Mozambik'te IMF talimatları ile maun cevizi işleme sektörü tamamen yok edilmiş ve bunun sonucu olarak çoğu kadın 10 bin işçi işinden olmuştur.

Başka bir örnek olarak Bolivya verilebilir. Bolivya'da IMF dayatmalarının hayata geçirilmesinin ardından yoksulluk sınırının altında yaşayan köylülerin oranı % 95'e fırlamıştır. Aynı şekilde Kolombiya'da tarihinin en büyük krizini yaşayarak işsizlik oranının % 19'lara fırlamasına neden olan da aynı politikalarıdır.

Bu apaçık köleleştirme demektir. Önce kredilere muhtaç hale getirmek, ardından da kredileri adeta zincirleyerek ülkenin neredeyse solumaçları haline getirerek kredisiz yaşayamaz bir durumda bırakmak. Bu apaçık bir yıkım aslında. Ama farklı göstermeye çalışanlar, buna "ekonomik büyüme" adını vermeye çalışıyor. Oysa bu tıpkı yukarıda farklı ülkelerden verdiğimiz örnekler gibi adeta bir yıkımdır. Artık iflah olmaz sınırlara ulaşmış bir enflasyon, her seferinde faiz bütçesi haline gelen açık dolu bir bütçe, süregiden bir borç sarmalı ve bunun yanında artan işsizlik, yıkım, sefalet, açlık... Süregiden dış borç açığı, süregiden ve kalıcı enflasyon ve borç/faiz ikileminde yıkılan, boğulan ekonomi...

KANLI İŞGAL KREDİLERİ BAĞIMLILIĞIN KANITI

Bugün yine devletin "enflasyonu düşürdük" çığlıklarının yanında atıldığı çığlıklardan biri de sürekli olarak IMF kredilerinin olmazsa olmazıdır. Söz konusu bu krediler olmadığı koşullarda, ülkenin asla kendi ayakları üstünde duramayacağı vb. söylemler ile halka karşı IMF'ye bağımlılıklarını meşrulaştırmak isteyen egemenler, bugün buna yeni bir halka daha ekleyerek kredileri Irak'a asker göndermeye endekslemiş durumdadır. Yani ABD'nin Irak halkı üzerinde estirdiği teröre ortak olursak, işgalcilerle birlikte Irak halkı üzerinde terör estirirsek yani işgale ortak olursak o zaman "krediyi hak etmiş" olacağız. Üzerinden kan damlayan krediler verilecek, ancak bu krediler de yine egemenlerin kasalarını doldurmak için kullanılacaktır. Yani bugün Irak halkının kanı üzerinden kredi pazarlığı yapılmakta ve Türk hakim sınıfları da buna yeşil ışık yakmaktadır.

Sonuç olarak bir devlet politikası olan enflasyonla mücadele etmek aynı zamanda emperyalizmle ve onun yerli uşakları ile de mücadele etmek anlamına gelmektedir. Çünkü yukarıda da bahsini ettiğimiz gibi enflasyon canavarı egemenlerden bağımsız değildir. Enflasyon canavarı aslında emperyalist/kapitalist sistem ve onların yerli uşaklarıdır.

Bir yanda egemenlerin "halkı enflasyona ezdirmedik", "enflasyonla en iyi mücadele eden hükümet biziz" söylemleri devam ederken bir yandan da günbegün artan işsizlik, alıp başını gitmekte, emekçilerin zam talepleri coplarla, yasaklamalarla ve "terörist" ilan edilmeleri ile reddedilmekte, insanca yaşam talepleri Erdoğan'ın azarlamaları ile karşılaşmakta, insanlar açlıkla yaşamaya "alıştırılmak" istenmektedir.

Halkın örgütlü gücüne güvenerek CESUR ADIMLAR ATMAKTA ISRARCI OLALIM!

✓ *Misyonumuzu oynama yerine, hayali beklentiler içine girmek "niye olmuyor" vb. sorularını peş peşe sıralamak bir meziyet değildir. Önerilerimiz ve eleştirilerimiz gücünü gerçeklerden almalıdır, somut durumumuzdan almalıdır. Gücünü gerçeklerden almayan öneriler, eleştiriler köksüzdür. Yine değiştirme ve dönüştürme gücüne sahip olmayan eleştiriler, boşa harcanan zamandan başka bir anlam ifade etmez. Somut öneriler, somut müdahaleler... olması gereken bunlardır. Havada uçan, gerçekliğimizle uyuşmayan öneriler sunmak ya da her olayda olumsuzluk aramak ve her şeyi kendimiz yeni keşfetmiş gibi davranmak sorunlarımıza çözüm olmaktan çok yeni sorunlar eklemeye yarar.*

Proletarya Partisi'nin yedinci oturumuyla birlikte atılan olumlu adımlar devam etmekle birlikte, hala yaşadığımız sorunların olduğu bir gerçekliktir. Bu eksikleri aşmanın en birincil yolu edindiğimiz tecrübeler ile daha ileri adımlar atmaktır. Sürece müdahalemiz, sorunlara kafa yoruşumuz eksiklerimizi gidermenin temel mantığı olmalıdır. Yakıncılık, pratikten kopuk söylemleri tekrarlamak, eleştirmek için eleştirmek, küçük ayrıntılarda takılıp kalmak sorunları çözmenin reçetesi değildir/olamaz da. Tam tersine bunlar bunalımın reçeteleridir. Bu reçetelerin ana fikirlerinden biri de kendisini bütünü, kolektifin bir parçası olarak görmeme ve her zaman olumsuzluklardan muaf tutma duruşudur. Herşeyi özellikle olumsuzlukları kendi dışında gören bu anlayış, başkalarını yargılamada, eleştirmede hiçbir sınır tanımaz. Aynı şekilde eleştiri sürecinde kişinin ya da kolektifin içinde bulunduğu nesnel koşulları, objektif durumu hiç hatırlamaz. Ama iş kendi yanlışlarına, hesap vermeye gelince verilecek hesabın sınırlarını iyice daraltır. En basit görevi dahi neden yerine getirmede sorusunun yanıtını verirken; partinin, örgütün içinde bulunduğu durumla başlar ve sözlerini koşullar ile bitirir. Öyle bir anlatır ki nerede bir yanlış yapılmışsa ya da yapılması gereken bir şey yapılmamışsa tek sorumlu kolektif olur, parti olur. Olumsuz olanı partiye, örgüte; olumlu olanı kendine yontan bu anlayış aslında kendini partinin, örgütün dışında tutan bir anlayıştır. Çünkü kişinin eksiklerinde partinin, kolektifin payı ne kadar ise olumluluklarında da aynı pay

vardır ve bunu görmek gereklidir.

Olması gereken, bir olayı değerlendirirken dış faktörleri -yani uluslararası gelişmeleri, devrimci ve komünist hareketin içinde bulunduğu durumu, koşulları vb.- hesaba katmak zorundayız. Ama tüm başarısızlıklarımızı dışımızdaki objektif tabloyla açıklamaya kalkarsak, en sıradan başarısızlıklarımızı başka komite, kişilere vb. bağlarsak, her şeyden önce kendi kendimize haksızlık etmiş oluruz. Bunun nedeni; birinci olarak kendimize karşı öz-eleştirel bir tutum içine girmedimizden dolayı eksikliklerimizi gidermenin, yanlışlarımızdan arınmanın yolunu kendi elimizle tıkamış oluruz. İkinci olarak; her şeyi kendimizin dışında ararsak doğal olarak kendimize de bir misyon yüklememiş oluruz. Eğer devrimcilik değiştirme ve dönüştürme eylemiyse, burada dışındaki olumsuzlukları değiştiren, dönüştüren bir eylemden, iradeden söz edemeyiz. Burada sadece bireyle sınırlı kalmış "doğrular" söz edebiliriz. Bireylerle sınırlı kalmış "başarılar" ise devrim davası için bir şey ifade etmez.

Bu düşünce tarzının başka bir yansıması ise yukarıda anlattıklarımızın dışında, yaşanan olumsuzlukları imkansızlıklar ile açıklar hale gelmektedir. Yapamadığımız her şey elimizde olmayan imkanlar yüzünden yapılamamış olur ve bir adım sonra sadece yine dışımızdakiler "suçlu" olmaya başlar. "Bize imkan sunması gerekenler sunmamıştır" ve özeleştirimiz bunlarla yani başkalarının değerlendirmeleri ve imkansızlıklarımızı anlatmakla sınırlı kalır. Oysa imkansızlıklar sadece birkaç kişinin, komitenin sorunu değildir.

✓ **Kendimize ve partiye güvenmeden yürüyemeyiz. Özellikle yedinci oturum ile birlikte önemli bir hamle yapılmıştır. Bu hamle küçümsenmemelidir. Ancak, bu hamlenin bir ilk hamle niteliğinde olduğu da görmezden gelinmemelidir. Geçen süreci incelediğimizde bunun doğru bir belirleme olduğunu görebiliriz. Bununla birlikte bir ilerlemenin ve gelişmenin de olduğu görülmektedir. Doğru müdahalelerin, Konferans kararlarına uygun adımların kitlelerle ilişkilerimizin gelişimine hizmet ettiği, politik gelişmelere yönelik doğru politikaların bir hareketlilik kazandırdığı görülmüştür.**

Hepimiz belli olanakların yokluğunda bir şeyler yapmaya çalışıyoruz. Oysa genel açıdan bakıldığında yeni olanaklar, imkanlar yaratacak olan da bizden başkası değildir. Hiçbirimiz hiçbir şeye sıfırdan başlamıyoruz. Elimizde kısıtlı imkanlar olabilir ama bu bir şey yok anlamına gelmemektedir. Varolanı büyütme, ona yeni olanaklar eklemek, bizden sonrakine daha çok olanaklar bırakmak ise her zaman olması gerektir.

ELEŞTİRİLERİMİZ GÜCÜNÜ GERÇEKLERDEN ALMALIDIR

Kendini her şeyden muaf tutan bu yanlış düşünüş tarzının iyice boyutlandığı durumlarda artık partiyi, kolektifi eleştirme hastalığı da diyebileceğimiz durumlar ortaya çıkar. En basit durumlarda bile artık suçlu olan, yanlış yapan, eksik davranan partidir, örgüttür, kolektif

tiftir. Yapılması gereken bir şey yapılmamışsa parti yeterince kavratamamış; kişi parti değerlerini koruyamamışsa parti o bilinci verememiş; parti kültürüne uygun hareket edilmemişse parti şekillendirememiş, parti olanak sunmamış vb. vb. bu örnekleri dünya kadar çoğaltmak mümkün. Bu örnekleri verirken elbette ki yaşanan olumsuzlukları genelden kopuk, olumsuzlukları bütünden bağımsız ele almıyoruz. Ancak bu yaklaşım aynı zamanda kişinin iradesini, kavrayışını, bilincini dumura uğratan, yok sayan bir anlayıştır. İnsanın kendi kendine müdahalesini; çelişkinin, dönüştürücü gücün, yani motorun kişinin kendi içinde olduğu gerçeği unutulmuş yapılan bu "eleştiriler" doğal olarak da gelişime hizmet etmemektedir.

Kendini her şeyin dışında gören bu düşünüş tarzının yaşadığımız sorunlara, eksiklerimize çözüm olması bu nedenlerden dolayı mümkün değildir. Çünkü kendini çözüm mekanizması olarak görmemektedir. Ve zaten objektif değerlendirme yapmadığı için çözümü de doğru koyacak durumda değildir. Problemleri bu düşünüş tarzları, problemleri pratikler yaratır. Buna döne döne vurgu yapmamızın nedeni, var olan tabloyu onaylamak ya da hoş görmek değildir. Ya da eleştirilerden sakınmak, tüm sorunları kişilere yıkmak değildir. Tam tersine yanlış giden bir şeyler varsa bu tabloyla asla uzlaşmamak ve barışık yaşamamak gerekir. Yanlış nerede ise müdahale etmek gerekir. Ama tüm sorunları yeni keşfediyor mu ya da ilk kez kendimiz icat ediyor mu gibi davranmak da doğru değildir. Bugün yaşadığımız eksikler, zaaf, düştüğümüz hatalar dünden bugüne oluşmuş şeyler değildir. Ancak bugün yapılan bunların değiştirilmesi için somut adımlar atılmasıdır. Nerede hataların olduğu tespit edilerek yaralara, hastalığa doktor müdahalesi yapılmaya çalışılmaktadır. Adı konulmuş, teşhis edilmiş bir hastalığı tekrar tekrar adlandırmak çözüm ürettiğimiz, hastayı iyi ettiğimiz anlamına gelmez. Değiştirmek için öncelikle varolanı çözümlenmek gerektiği doğrudur. Bugün zaten bu çözümlenmeler ortadadır. Yaşanan sorunların ana nedenleri tartışılmış, ortaya konulmuştur. Şimdi pratik adımlar atmanın, görevleri-

mize sarılmanın üzerine yoğunlaşmak gerekmektedir.

Misyonumuzu oynama yerine, hayali beklentiler içine girmek "niye olmuyor" vb. sorularını peş peşe sıralamak bir meziyet değildir. Önerilerimiz ve eleştirilerimiz gücünü gerçeklerden almalıdır, somut durumumuzdan almalıdır. Gücünü gerçeklerden almayan öneriler, eleştiriler köksüzdür. Yine değiştirme ve dönüşürme gücüne sahip olmayan eleştiriler, boşa harcanan zamandan başka bir anlam ifade etmez. Somut öneriler, somut müdahaleler... olması gereken bunlardır. Havada uçuşan, gerçekliğimizle uyuşmayan öneriler sunmak ya da her olayda olumsuzluk aramak ve her şeyi kendimiz yeni keşfetmiş gibi davranmak sorunlarımıza çözüm olmaktan çok yeni sorunlar eklemeye yarar. "Neden olmuyor" sorusunun cevabı ise asıl olarak kendi pratiğimizde ve kafa yoruşumuzda gizlidir. "Neden yapamadığımızı/yapmadığımızı" çözdüğümüzde onu da çözmüş oluruz.

KENDİ GÜCÜMÜZE VE PARTİYE GÜVENELİM

En önemli noktalardan biri de gelişmeleri görmek zorunluluğudur. Bu hem kendimize hem de partiye olan güvensizliğimizin aşılmasında etkili olacaktır. Çünkü kendimize ve partiye güvenmeden yürüyemeyiz. Özellikle yedinci oturum ile birlikte önemli bir hamle yapılmıştır. Bu hamle küçümsenmemelidir.

Ancak, bu hamlenin bir ilk hamle niteliğinde olduğu da görmezden gelinmemelidir. Geçen süreci incelediğimizde bunun doğru bir belirleme olduğunu görebiliriz. Bununla birlikte bir ilerlemenin ve gelişmenin de olduğu görülmektedir. Doğru müdahalelerin, Konferans kararlarına

gelişmeleri görmeyen ve kendi misyonlarını unutanlardır. Bir şeyler değişiyor. Biz çaba harcadıkça, emek verdikçe bir şeyler değişiyor. Bunu görmek ama abartmamak gerekmektedir. Atılan adımlar yüksek bir tırmanışın ilk adımlarıdır. Yürüyüşün temposu ise bize bağlı-

uygun adımların kitlelerle ilişkilerimizin gelişimine hizmet ettiği, politik gelişmelere yönelik doğru politikaların bir hareketlilik kazandırdığı görülmüştür. Bu çalışma tarzı bilimsel olarak doğrudur.

Bugün yaşanan gelişmeleri görmezden gelerek, kişiler üzerinden mücadeleye olmazlık payesi biçenler, "bir şey değişmiyor" incilerini sıralayanlar varolan

dır. Yürüyüşün temposunun hızlanması daha üst düzeyde Marksizm-Leninizm-Maoizm bilimini kuşanmak, partiye ve kitlelere güvenmek, sorunlarımızı parti ile çözmek, örgütlü olmak, öz veri ruhunu yaşama geçirmek, sorunlar karşısında yılmamakla ilintilidir. Sorunlar dışımızda olmadığı gibi çözümleri de dışımızda değildir.

PUSULA

PARTİYİ GÖZBEBEĞİMİZ GİBİ KORUYARAK, SÜRECE MÜDAHALE EDELİM!

Bizler her zaman gerçekleri savunma cüretini gösterme kararlılığına sahip olmalıyız. Çünkü gerçek, bugün istemediğimiz bir durum da olsa halkın, ezilenlerin çıkarlarına uygun olandır. Eninde sonunda hakim gelecek olan odur. Gerçekleri görmez ve savunmazsak ve açıklamaya cüretini göstermezsek ona uygun çözümlenmeler de getiremeyiz. Hayaller ve olmasını istediklerimiz üzerine kurulu dünyalarımızla baş başa kalırız. Oysa gerçekler doğru olanlardır. Proletarya Partisi'nin süreci de aslında bu açılardan bakıldığında durumunu tahlil eden, gerçekliğini gören ama bunu kabullenmeyen, bununla yetinmeyen, gücünü abartmayan ama önüne hedefler koyan, sadece sözcüklerden ibaret olmayan yönelim ve görevler için kafa yoran bir süreçtir. Öncelikle bunu kavramak gerekmektedir. Abartılı ve gerçeklere dayanmayan belirlemeler, oku hedefe değil boşa fırlatmamız anlamına gelecektir. Oysa bizler inatçı ama bilimsel; iddialı ama aynı zamanda gerçekçi olmalıyız. En önemlisi de partiyi göz bebeğimiz gibi korumanın her türlü bedelini

ödemeye hazır olmalıyız. Partiyi göz bebeği gibi korumaktan elbette ki onu eleştirmemek, yanlışla barışık yaşamak anlaşılmalıdır. Partiyi korumak asıl olarak yanlışlara, eksiklere, sapmalara karşı uyanık olmak, parti düşmanlarına karşı atak olmak, partiye karşı açık, samimi ve dürüst olmak anlamına gelmektedir. Asıl olarak partiyi korumak demek ortaya koyduklarını sorgulayıcı tarzda incelemek ve kavrayıp hayata geçirmektir. Asıl olarak hayata geçirmektir diyoruz. Çünkü pratik çok önemlidir. Proletarya Partisi'nin yedinci oturumunda aldığı kararlar özgünlüde bakarsak; kararları kavramak ve asıl olarak hayata geçirmek hayati derecede önemlidir. Çünkü hayata geçirmediğimiz/geçiremediğimiz tüm kararlar, kağıt üzerinde kalmaya mahkumdur. Hayata geçirmek ise bizim çabamızla ve kendimizi ortaya koymamızla mümkündür. Alınan kararlar tek başlarına bir şey ifade etmezler. Sorun onların yaşadıkları karşılıklarını bulmalarıdır. Bugün her militanın, her faaliyetçinin dünden daha çok çaba ve emek harcaması

zorunludur. Çünkü süreç bunu dayatmaktadır. Bir değil birden fazla sorunla uğraşmak, kafa yormak, çözüm için çaba harcamak hepimizin görevidir. İkinci toplantıda vurgusu yapılan "Partiyi örgütlenme cesaretiyle ilerle" sloganı bu çerçevede anlam kazanan bir slogan olacaktır.

Proletarya Partisi'nin yedinci oturumunda ortaya koyduğu yönelim ve anlayışın dışında kalan, tüm örgütlenme çağrılarını kulaklarını sıkıca kapayan, parti ile yürümeyi reddedenlerin pratik duruşu aslında devrim karşısındaki duruşlarının da ifadesidir. Çünkü Proletarya Partisi yedinci oturumdan sonra tüm militanlarının, faaliyetçilerinin önüne hareketsiz hareketli kılma; örgütsüzü örgütlenme anlayışını ve yönelimini koymuştur. Bu da "çevremizde örgütsüz kimse kalmayacak", "herkesin yapacağı bir şeyler vardır ve yapmalıdır" anlayışı ile yaşama geçirilmeye çalışılmıştır. Bunun belli adımları, yapılan kitle faaliyetleri sırasında atılmış ve belli getirileri de olmuştur. Yeni ilişkiler yakalanmış, belli oranda ileriye taşınmıştır. Komiteleşme yönünde adımlar atılmış kısacası belli oranda verim alınmıştır. Bu kazanımlar göstermektedir ki Proletarya Partisi'nin koyduğu hedefler, ulaşılmayacak, yapılamayacak hedefler değildir. Sorun bu kararları hayata geçirecek militanların duruşudur.

Bu açılardan bakıldığında ve sürecin yakıncılığı göz önüne alındığında koşulların emrettiği doğrultuda atılan her adım, oldukça önemlidir ve sayfalar dolusu yazılardan, anlarda kalan tecrübelerden daha kıymetli, değerli ve önemlidir. Partinin yön vermediği pratiklerin sınıf mücadelesine hiçbir katkısı yoktur. Bugün sınıf mücadelesinde olmanın tek ve en ön şartı örgütlü olmaktır. Bunun dışında olmak, olabilecek en kötü yerde olmak demektir. Bu, kişiyi hareketliliğe değil ileriye değil, sadece çürümeye taşır. Bu anlamda sürecin emrettiği gibi davranmayanlar, Partiyle değil bireylerle yürüyenler, örgütlenme adına örgütsüzlük kulvarında kulaç atanlar, karaladıkça karaya batanlar, kendi durumlarına meşruluk arayan ve bireysel amaç ve hırslarının peşinde koşanların sonu da aynı bataklıktır. Gerçek olan, doğru yerde olan ise parti ile yürüyendir. Bunu reddetmek açık bir şekilde acizliğin, zayıflığın, iradesizliğin ifadesidir. Tecrübesizlik, deneyimsizlik, teorik yetmezlik bunların hepsi aşılabilecek durumlardır. Yürüyen bir ceset haline gelmek, kendi duruşunu açıklayabilmek için yalan dolana başvurmak zorunda kalmak, ruhsuzlaşmak, parti değerlerine yabancılaşmak, savaşma azmini kaybetmek; asıl aşılamayacak olan bunlardır.

Dünyanın lanetlilerinden DTÖ PROTOSTOLARI

Meksika'nın Cancun kentinde 10-15 Eylül tarihleri arasında toplanan Dünya Ticaret Örgütü'nün 5. Bakanlar toplantısı bu kez de "başarısızlıkla" sonuçlandı. Bu sonuç, uluslararası ticareti liberalleştirme çabalarının, geniş bir yelpazeyi kapsayan protestolarca engellenen 1999'daki Seattle toplantısından bu yana DTÖ'nün uğradığı en büyük yenilgi olarak değerlendiriliyor.

Bu yılki DTÖ toplantısına, yoksul ülkelerin zenginlere karşı koyduğu tavrın yanında bir kez daha binlerce insanın katıldığı protestolar damgasını vurdu. Cancun'da yapılanların yanında Hong Kong ve Filipinler başta olmak üzere çok sayıda gösteriler düzenlendi. Bu eylemlerde "liberalleştirme ve özelleştirme politikalarına son verilmesi" çağrısı yapıldı. Protesto gösterilerinin temelini işsizlik, geri kalmış ülkelerin tarımına vurulmak istenen darbe, yoksulluk vb. konular oluşturuyordu.

PROTESTOLARIN İKİNCİ BÜYÜK ADRESİ FİLİPİNLER

İşçiler, köylüler, şehir yoksulları, kamu çalışanları ve diğer sektörlerde çalışan Filipinliler, 9 Eylül günü 2

günlük Halk Kampı yaptılar. Birçok militan örgütün birlikte düzenlediği kampın adı "Toprak, ekmek, iş; Emperyalist talana hayır!"dı Manila'da militan işçi ve köylüler, Dünya Ticaret Örgütü'nün toplantısına alternatif bir konferans düzenleyerek ülkelerinin Dünya Ticaret Örgütü'nden çıkmasını istedikler. KMU (1 Mayıs Sendikası) Başkanı Elmer Labog, yaptığı konuşmada "küreselleşme" politikalarının kitlesel işsizlik, yoksulluk, topraklarının gasp edilmesi, doğal ve insan kaynaklarının tahrip edilmesinden başka, halka getireceği bir şey olmadığını ifade etti.

10 Eylül günü de Manila'daki ABD Büyükelçiliği önünde yine KMU'nun liderlik ettiği bir gösteri düzenlendi. Bu gösteride konuşan KMU Genel Sekreteri Joel Maglunsod Cancun'da tartışılan çok taraflı yatırım anlaşmaları ve DTÖ'nün genişlemesinin yerel ekonomilerin çöküşünü derinleştireceğini söyledi. Yine Mendiola'da yapılan gösteride de Başbakan Arroyo, emperyalistler tarafından dikte ettirilen ekonomi politikalarını uygulamakla suçlanarak, Arroyo'nun Amerika'nın Asya Pasifik'teki ayak işlerini istekle yaptığı vurgulandı.

İntifada'nın üçüncü yıldönümünde FİLİSTİN'DE ACILAR BÜYÜYÜR

ABD'nin İsrail-Filistin sorununu sözde çözmek adına çizdiği "Yol Haritası"nın bozulmasının ardından Filistin yine işgal, katliam ve imhaya karşı karşıya. 2. İntifada'nın 3. yıldönümünde Filistin yarası kanamaya devam ediyor.

Ateşkesin bozulmasının ardından Filistin'de Hamas ve İslami Cihad gibi silahlı mücadele veren örgütler İsrail'e yönelik intikam yemini ederken, İsrail Siyonistleri ise saldırılarını azgınca sürdürüyorlar. Bu saldırılarından biri de Filistinlileri ayağa kaldıran Yaser Arafat'ın sürgün edilmesi için İsrail Bakanlar Kurulu'nun kararıydı. İsrail'in sürgün ve tecritin yanısıra öldürme seçeneğini de içerdiğini açıkladığı bu karar üzerine Arafat'ın kargahı önünde toplanan binlerce Filistinli, Arafat'a destek gösterileri yaptı. Gösteriler yalnızca Ramallah'ta değil; ülkenin birçok bölgesinde ve dünyanın birçok ülkesinde benzer eylemler gerçekleştirildi.

ABD'DEN SÜRGÜN'E DESTEK!

İsrail'in bu kararının ardından Malezya, Japonya, Rusya, Endonezya ve Arap Birliği sürgün kararını kınarken, Birleşmiş Milletler de İsrail'in sürgün "tehdidine" son vermesini istedi. ABD emperyalistleri bu karar için veto hakkını kullanarak bir

kez daha yaklaşımını açıkça ortaya koydu. Böylece daha önce de üst düzey bir Amerikalı yetkilinin İsrail gazetelerine verdiği demeçte "İsrail ile ABD arasında, Arafat'ın sahneyi terk etmesi gerektiğine dair bir uzlaşma var zaten. Sorun bu işin nasıl ve ne zaman olacağı" sözleri teyit edilmiş oldu. Bu oylamada İngiltere, Almanya ve Bulgaristan ise "çekimser" kaldı. Bu veto ile İsrail son haftalarda yoğunlaştırdığı şiddetin dozajını da artıracak.

SABRA VE ŞATİLA'NIN YILDÖNÜMÜ

16 Eylül 1982'de İsrail yanlısı Lübnanlı milisler, İsrail askerlerinin kuşattığı Lübnan'daki Filistin mülteci kampları Sabra ve Şatila'ya girerek FKÖ kaynaklarına göre 1500'ü aşkın Filistinliyi katletmişti. Bu katliamların 21. yıldönümünde 500 Filistinli ve 60 İtalyan'dan oluşan grup, Şatila merkezinden başlayarak kamp yakınlarındaki mezarlığa kadar yürüyüş gerçekleştirdi.

ARAFAT'TAN ATEŞKES ÖNERİSİ, İSRAİL'DEN SALDIRI

İsrail'e yeniden ateşkes öneren Arafat, bu öneri üzerinde Filistinli örgütlerle de görüşmeler yapıyor. İslami Cihad'ın ateşkes istediğini söyleyen Arafat, bu konuda

Hamas'la görüşmelerin devam ettiğini de ifade etti. Filistinli örgütler, haziran ayında İsrail'e karşı tek taraflı ateşkes ilan etmiş, ancak ağustos ayında İsrail saldırılarına karşı ateşkes bozulmuştu.

Diğer yandan İsrail, Hamas'ın yöneticilerine yönelik saldırılarını da sürdürüyor. 18 Eylül günü İsrail işgal kuvvetleri, Gazze Şeridi'nin orta kesiminde Hamas mevzilerine baskın düzenledi. Hamas liderlerinden Şvairah, evine füze isabet etmesi sonucu yaşamını yitirdi.

MESCİDİ AKSA İÇİN BÜYÜK YÜRÜYÜŞ

1948'de işgal edilmiş topraklarda yaşayan ve İsrail işgal devletinin resmi statüsüne göre "İsraili Araplar" olarak nitelendirilen Filistinliler dün "Mescidi Aksa Tehlikede" sloganıyla, hem Mescidi Aksa davasına destek hem de bu davaya gösterdikleri ilgiden dolayı zindana atılan Raïd Salah ile arkadaşlarıyla dayanışma amacıyla 20 Eylül Cumartesi günü büyük bir yürüyüş düzenlediler. Bizzat İsrail kaynaklarının verdiği haberlere göre 1948'de işgal edilmiş bölgede yer alan Ummu'l-Fahm şehrinde gerçekleştirilen büyük yürüyüş ve gösteriye en az elli bin kişi katıldı.

Hindistan'da Maoist gerillalardan saldırı

Hindistan Komünist Partisi (Halk Savaşı)'na bağlı gerillalar, ülkenin Dantewada Bölgesindeki Gidham Polis Karakolu'na 14 Eylül günü saldırı düzenledi. Saldırıda 3 polis ölümlerine 7'si de yaralandı. 100 kişi olduğu bildirilen gerillalar, karakola dört bir yandan el bombaları ve silahlarla saldırdı. Saldırı öncesi telefon bağlantılarını kesen ve Gidham telsiz sistemini de tahrip eden gerillalar, karakolu kullanılamaz hale getirirken birçok silah ve cephaneye de el koydu. Saldırıyla şaşkına dönen polise takviye ekip gönderilmesine karşı, polisler, Gidham'a ulaştığında gerillalar saldırı bölgesinden ayrılmıştı. Gerillalar bir gün önce de Dantewada SP polis konvoyuna bir saldırı düzenleyerek bir polisi saf dışı bırakmıştı.

Nepal'de Halk Savaşı Şiddetleniyor!

7 Eylül günü 300 kişilik bir Kraliyet birliğini kuşatan Maoist gerillalarla askerler arasındaki çatışma 19 saat sürdü. Helikopterler kaçan askerlere cephane takviyesi yaparken, çatışmaların ardından eski devlet, ölü asker sayısını 2 olarak açıkladı. Bu arada Katmandu da patlamalarla sarsıldı. Gericiliğin alt yapısını tahrip etmeye yönelik eylemler, Yeni Demokratik Devrimini tamamlamaya yönelik olarak, ve özellikle de insanlar işyerlerinde, sivillere zarar gelmeyecek şekilde gerçekleştiriliyor.

kilde gerçekleştiriliyor.

Aynı şekilde 8 Eylül'de de Maoistler, Khanikhol'a da bir polis devriyesine ve Phalpu havaalanına saldırı düzenlendi. Bu havaalanı Kraliyet ordusunun ve Amerikan emperyalizminin sağladığı silahların taşınmasında kullanılıyordu.

Aynı gün Acham bölgesinde Halk Kurtuluş Ordusu'nun saldırısında 3 Kraliyet Ordusu askeri öldü. Birçok yerde kurulan bubi tuzaklarına düşen askerlerden ikisi öldü. Kamulaştırma

eylemlerine de hız veren gerillalar, birçok bankadan da yüksek miktarlarda para, silah ve cephane ele geçirdi. Bu bankalar emperyalistlerin ve Nepalli feodal ve bürokratların Nepal halkını sömürme araçlarıydı. Katmandu'nun 560 km batısındaki Jumla bölgesinde 500 güvenlik personelinin bulunduğu bölgeye saldırı düzenleyen ve sayılarının 1000'den fazla olduğu bildirilen Halk Kurtuluş Ordusu gerillaları 8 polis ve 3 askeri savaş dışı bıraktı.

Gerillaların bu saldırıları şiddetlenerek sürerken, Nepal eski devleti de halka yönelik saldırılarını artırıyor. Sokağa çıkma yasağı ilan ederek halkın yaşamını zorlaştıran ve tehlikeye atan eski devlet, ateşkesin resmi olarak sona ermesinden sonra saldırılarını rastgele halkın üzerine yöneltiyor. Kraliyet Ordusu askerleri yaklaşık 2 hafta içerisinde 50'den fazla halktan insanı katletti. Halkın hayvanlarını öldürüp, mallarına da zarar veren askerler, birçok insanı da gözaltında kaybetti. Yine aynı şekilde İlerici Yazarlar Birliği, Santa Shresta Demokratik Hareketi gibi birçok demokratik kurum ve örgüt

liderlerini gözaltına alarak kaybetti. Surkhet-Solyan bölgesinde ise Maoistlere karşı yenilgiyle çılgına dönen askerler, bölge ve eyalet komitesi üyesi 3 NKP(M) üyesini sağ yakaladıktan sonra katlettiler. HKO komutanlarından Yoldaş Bishar da gözaltında katledildi. Bishar, tıbbi tedavisinin ardından çalışma bölgesine dönerken tutuklanmıştır.

GENEL GREV ÜLKEYİ FELÇ ETTİ

Nepal Komünist Partisi (Maoist) tarafından ilan edilen 3 günlük genel greve büyük katılım sonucu Nepal'de yaşam 18-19-20 Eylül günleri, neredeyse tamamen durdu. Uçaklar uçmadı, okullar kapandı, dükkanlar kepenklerini indirdi. Açık olan, sadece hastane vb. kurumlarla devlet ofisleri idi. Ancak çalışanların çoğu, otobüsler ve taksiler çalışmadığı için işlerinin başında değildi. Genel greve katılımın bu şekilde büyük olması Nepal Komünist Partisi (Maoist)'in ve onun önderliğinde gelişen Yeni Demokratik Devrimin de gücünü ve kitlelerdeki etkisini gösteriyor.

Dünyadan Notlar

DÜNYA DEVRİMİ İÇİN ÜLKEDE DEVRİM

Emperyalizmin egemen sultanının dinamiklerini yıkmak için mücadeleyi bir bütün olarak kavramak ve bu bütünlük içinde özgün görevlerimize sıkıca sarılmak...

Uzun yıllardır sınıf mücadelesinin keskinleşmesinden; egemenlerin yönetme krizinin derinleşmesi ve ezilenlerin artan hoşnutsuzluğundan bahsediyoruz. Bunun gerçek olduğu her geçen gün daha da ispatlanmaktadır. En son Irak'a yönelik emperyalist saldırının ortaya çıkarttıkları, bu gerçeği hemen herkese kabul ettirmektedir. Tartışılan olguların biçim değiştirdiğini, tepkilerin de bu değişime uygun olarak farklılaştığını görüyoruz. Gerçekleri çarpıtmanın gelecek açısından sadece boş bir çaba olduğu bir kez daha ispatlandı. Çünkü gerçekler geleceğin nüvelerini içinde barındırırlar ve her şeye rağmen gerçekler, geleceği anlamak ve belirlemek açısından kabul edilmesi zorunlu olgulardır. Bu nedenle Marksistler geleceğin gerçek sahibi olmayı başaracak yegane bilimin savunucularıdır.

ABD dünyadaki etkinliğini sürdürülebilmek için amansız bir saldırı projesi geliştirdi ve bunu uyguluyor. Bunu uygularken her şeyi göze aldığını, çünkü yenilmezlik mertebesine ulaştığını da propaganda ediyor. Oysa ulaşılan mertebe, emperyalizm açısından kapitalizmin çürümüştük mertebesidir. Bunca saldırı, bunca kaos ve bu derecede bir başıboşluk bundandır.

Kapitalist-emperyalist sistemin ulaştığı bu mertebe, devrimci mücadele açısından da bir gelişimi ifade eder. Proleter Kültür Devriminin tüm dünyada yarattığı etki göz önüne alındığında, günümüzde gerçekleşecek devrimlerin de tüm dünyada belki de daha güçlü etkiler yaratacağını öngörmek yanlış olmayacaktır. Çünkü günümüzde halklar arasındaki iletişim, sorunların ve düşmanların ortak olduğu gerçeğini daha ileri boyutta göstermektedir. Tüm dünyada işçi sınıfının ve halkların mücadelesi ortak. Bugün dünyanın herhangi bir yerinde devrimci mücadele geliştikçe, emperyalist saldırılar ileri boyutlara vardıkça mücadeledeki bu ortaklığın gerçekliği daha fazla bilinçlere kazınmaktadır. Başka halkların karşı karşıya bulunduğu sömürü ve talan halkımızın yaşadıklarından özde farklı değildir. Yoksulluk, açlık, eğitimsizlik, işsizlik tüm halkların sorunu durumundadır. Bunları belirleyen milliyet, ırk, din vb. değil, aksine mevcut ekonomik-siyasi şartlardır. Ekonomi üzerinde söz sahibi olanların tüm zenginliklere de sahip olduğu gerçeği tüm dünyanın gerçeğidir. Tüm dünyadaki egemen sınıflar aynı sömürü ve talan düzeninin parçalarıdır. Bu egemenlerin kendi aralarındaki ortaklığın esası, tüm halk kesimlerine karşı amansız bir düşmanlıktır.

AB üzerine Türkiye'de yığınla demagogi yapılmakta. AB'nin uygarlığından, gelişmişliğinden, demokrasiden vb.

dem vurulmaktadır. Oysa AB de sömürü sisteminin etkin ve en güçlü merkezlerinden biridir. Demokrasi, insan hakları tümüyle sömürü sisteminin durumuna göre belirlenmektedir. AB'nin dini de, demokrasisi de, hukuku da nihayetinde ekonominin şartlarına göre vücut bulmaktadır. AB'ye üye olacak bir Türkiye'nin uygarlık sürecine de girmiş olacağı iddia edilmektedir. Oysa, emperyalist oluşumlarla kurulmuş hiçbir ilişki bugüne dek demokrasinin, uygarlığın önünü açmamıştır. Aksine bu ilişkiler her daim bu sürecin önünü tıkamıştır. Tek tek AB üyesi söz sahibi devletleri ele aldığımızda, onların tarihini incelediğimizde bunu rahatlıkla görebiliriz. Fransa yıllarca sömürgelere sahip bir devlettir. Şimdi bu sömürgelerin durumu nedir? Almanya daha ikinci paylaşımlı savaşında emellerini ortaya koydu. Yeterli bir güce geldiklerini varsaydıklarında tüm dünyada bir "imparatorluk" kurma hevesini sergilediler. Bugün ABD'nin yaptığı gibi. İngiltere, İtalya vs. hepsi aynı sömürü sisteminin uygulayıcıları ve sonuçlarıdır.

Devrimci mücadelenin gerek şartları ve gerekse de zafere muktedir niteliği günbegün gelişmektedir. Dünya halklarının kardeş olduğu, düşman olanın bugün her ülkede bulunan bir avuç sömürücü olduğu gerçeği gözle görülür hale gelmektedir.

İletişimin gelişmiş olduğu nokta devrimci mücadeleye, bunu rahatlıkla ortaya koyma fırsatı vermektedir.

Her ülkenin devrimcilerinin birincil görevi kendi ülkelerinde devrimi gerçekleştirmektir. Ancak bu sanıldığı gibi kendi başına bir davranış, kendiyle yetinen bir yaklaşım değildir. Aksine, her ülke devrimi bir bütün dünya devriminin parçasıdır. Tüm dünyada devrimin gerçekleşmesi ancak tek tek ülkelerde dev-

rimlerin gerçekleşmesi ile mümkündür. O nedenle devrim mücadelesinde enter-nasyonalizmi, tüm dünyadaki devrimci mücadeleleri, halkların mücadelesini, onların ekonomik şartlarını tanımalı ve halkımıza tanıtmalıyız.

Nasıl ki, ülkede işçi sınıfının kendi iç ilişkilerini kurmakla yükümlü olduğumuzu düşünüyorsak, nasıl ki, ülkede işçi sınıfı ile köylülüğün ortak mücadelesinin şartlarını oluşturmaktan bahsediyor ve bunun araçlarını yaratmayı sorumluluk kabul ediyorsak, bu aynı yaklaşım tüm dünyadaki halklar için de geçerlidir.

Hindistan, Nepal, Filipinler, Peru, Kafkasya, Ortadoğu, Avrupa vs.de halkların nasıl bir sömürü ile iç içe olduklarını ve mücadelelerinin hangi boyutlarda olduğunu görmek ve tanıtmak gerekiyor.

Devrimci hareket önündeki engellerin aşılması için de bu gereklidir. Unutmasın ki, Sovyet Devrimi, Çin Devrimi ve diğer devrimler diğer devrim mücadelelerine önemli dersler bıraktılar. Ve her devrim bir başka devrimin zeminini kuvvetlendirdi, onun bir parçası olarak işlev gördü, her devrim bir başka devrimin ışığı oldu. Bugün her mücadelenin aynı amaçlarla kullanılması gerektiği açıktır. Burada önemsenmesi gereken nokta mücadelenin içeriğidir. Kimileri reformist, revizyonist içerikteki gelişimleri "yeni" olgular olarak sunmaktadır. Bir Zapatista ayaklanması, Sosyal Forum etkinlikleri vs. Bizim açımızdan bunlar da incelenmelidir. Ancak reformizmin, revizyonizmin, troçkizmin bu tür propagandalarına karşı doğru olana, gelişecek olana, muktedir olana yoğunlaşmak ve onlardan beslenmek tercih edilmelidir.

O, devrimciliği hayatının her alanında yaşıyordu

Olgun Altın

30 Eylül 1978'de sosyal faşistler tarafından katledilen Ergin Altın'ı daha iyi tanıyabilmek için kardeşi ve amcasının kızıyla yaptığımız söyleşiyi yayınlıyoruz.

-Bize Ergin Altın'ı kısaca tanıtır mısınız?

Olgun Altın (kardeşi): Ergin ağbim, 1954 yılında Ardahan'ın Hanak ilçesi Sulakçayır köyünde ailenin ikinci çocuğu olarak dünyaya geldi. İlkokul öğrenimini köyde, ortaokulu ise Hanak'ta tamamladı.

-Devrimci düşüncelerle ne zaman tanıştı? Mücadele sürecini anlatabilir misiniz?

-Ortaokulun son yıllarında 1972 yıllarında tanıştı. Köylerde propaganda yaparak, özellikle de devrimci gençleri örgütleyerek mücadelesini geliştirdi. O dönem o bölge devrimci mücadeleyle yeni tanışıyor. Bunun simgesi de Ergin yoldaş oldu. Köylerde kolektif dayanışmanın ne olduğunu bize anlatmak için bütün gençleri, çocukları toplar köyde ve ilçede yapılması gereken işleri kolektif bir şekilde yaptırırdı. Bu da o yörenin halkını ona sempatisini, ilgisini, onun nezdinde de devrimci mücadeleye katkısını ve ilgisini artırırdı.

Lise bittikten sonra İstanbul'da çalışmaya başladı. Sağmalcılar Hapishanesi'nde infaz kalemliginde memur olarak işe başladı. Maaşı vardı, kalacak yeri de vardı, herhangi bir gideri de olmadığı halde babamdan para isterdi. Ben daha çocuk-tum o zaman anlam veremiyordum buna. Daha sonra öğrendiğime göre 1 Mayıs Mahallesi'nde yoksul insanlara gecekondu yaparlarmış. Hem de maddi olarak onlara destek olurlarmış. Bu yüzden sürekli babamdan para istiyormuş. 1 Mayıs halkı Ergin ağbi şehit düştükten sonra onun adını yeni doğan çocuklarına vermişler.

-Direkt İbrahim Kaypakkaya'nın düşünceleriyle mi tanıştı? Bahsettiğiniz dönemler TKP/ML'nin yeni kurulduğu dönemler...

-Tabi tabi. Zaten Hanak doğrudan TKP/ML düşüncesiyle tanışmıştır. Başka anlayışlar falan yoktu. Bu potansiyeli gören Devrimci Yol'dan insanlar örgütlenmek için bölgeye sonradan geldi. Ama örgütleyecek insanlar kalmamıştı; herkes örgütlüydü zaten. Kim vardı, işte hırslılar, sahtekarlar, faşistler vardı... Oraya kurta-

rılmış bölge deniyordu. Yanlış hatırlamıyorsam Cumhuriyet gazetesi bir manşet atmıştı "Hanak'ta delikanlı militanların saklandığını Mısır'da sağır sultan bile duymuştur" diye. Gerçekten de öyleydi.

-Ergin Altın, aile içinde nasıl birisiydi? Devrimci düşüncelerini ailesine benimsetmiş miydi?

Ergin yoldaş aile ilişkilerinde bir ağbi, bir arkadaş, baba, dost... Hareketleriyle, giyimleriyle kuşamıyla devrimci ilkeleri o kadar özümsemişti ki her şeyinde onu görebiliyorduk. Yani devrimciliği, devrimi onda görebiliyorduk. Bir gün kar yağdı. Köyde kar yağınca insanların otları dışarıda kalır. Babam zengin, traktörü vardı. Köyde durumu iyiydi yani. Yoksullar zor durumda kalmamış diye bir gün babama geldi "traktörü bana vereceksin" dedi. Babam "ne yapacaksın" dedi. O da "benim işim var. O insanların traktörü yok, otları dışarıda kaldı, onları taşımam lazım" dedi. Babam vermek istemedi. Babama güç kullanarak "ben buna el koyuyorum" diyerek traktörü götürdü, arkadaşlarını toplayarak on gün içinde bütün yoksul köylünün işlerini yaptı. Babamın otları da dışarıda karın altında kaldı. Böyle bir adamdı...

-Sizinle tartışmaları olmaz mıydı hiç?

77-78 dönemleri, devrimciler ya şehit düşüyor, ya tutuklanıyor. Aile doğal olarak da her anne babanın yaptığı gibi "ya oğlum devrimci ol da ucundan tut, fazla kendini ileri atma" derdi. Ergin ağbi de "anne ben devrimci olarak öleceğim. Ben çok yaşamayacağım bunu da bil, kendini buna alıştır. Bu ülkede devrimci olmak çok kolay değil. Bedel ödenmeden devrimci olunmaz, bedel ödenmeden bu ülkeye sosyalizm gelmez, devrim olmaz" derdi. Babaannem vardı, ona "babaanne bak sen yıllarca ezildin, çalıştın, tırnaklarınla yıllarca taşları kazıdın, bu hale geldin ama hala eziliyorsun. Biz devrim yapacağız, seni en güzel yerlerde yaşatacağım, sen emeğinin hakkını mutlaka alacaksın, insanlara yakışır, insan onuruna yakışır bir şekilde yaşayacaksın" derdi. Babaannem de onun sırtına elini vurur, "oğlum ben de devrimciyim, ben de sizinle beraber devrim yapacağım" diyerek ona destek verirdi. Babaanneme özellikle devrim adına git, neyi istersen alırdın. Babaannem Ergin yoldaşın ölümünden sonra gece gündüz ağlardı. Çok dinç olmasına rağmen iş yapamaz hale geldi. 1982 yılında Ergin ağbinin acısına dayanamamaya öldü.

Ergin ağbi, devrimciliği özümseyen hareketlerine duruşuna yansıtan ender insanlardan bir tanesiydi. Her şeyinde onun devrimciliğini görürdük.

-Ergin Altın nasıl şehit düştü?

-Kars'ta öğretmen okulu açılınca arkadaşları onun öğretmen okuluna girerek öğretmen olmasını istiyorlar. Kars o dönemler TKP/ML'nin çok örgütlü olduğu bir bölge. Hatta kurtarılmış bölge olarak da söyleniyordu. TKP/ML orda çok iyi duruma gelmeye başladı. Burjuvazi gerçekten de çekinmeye başladı devrimcilerden. Ergin yoldaş diğer yoldaşlarıyla birlikte köylere gider, köy halkını toplarla propaganda yaparlardı, akşam da kapalı bir mekanda konser verirdi insanlara. Ve insanlar saatlerce onları dinlerdi. Bu tür propaganda ve etkinlikler her geçen gün daha da artmaya başladı. Bu etkinliklerden kendine devrimciyim diyen sosyal faşistler rahatsız olmaya başladılar. Bir görev için arkadaşları Ergin yoldaş Ardahan'ın Damal ilçesine gönderiyorlar. Damal'da o gece kalıyor, sonra erkenden gerekli olan görevi neyse onu yapıp okuluna tekrar geri dönecek. Seyfettin Çelik denen namussuzun öncülüğünde bu sosyal faşistler pusu kuruyorlar. Ergin ağbi, arkadaşıyla buluşuyor. Pusunun biri de arkadaşının üzerine. Çünkü katil Seyfettin Çelik, ilk kurşunu arkadaşına sıkıyor, o zaman Ergin ağbi kendini arkadaşının önüne atıyor. Ve yaralanıyor. Bu kadar da arkadaşına, devrimci mücadeleye bağlı biri yani. Silah olmamasına rağmen katili alıyor altına, dövüyor. O boğuşma sırasında katil, alttan tetiği çekerek Ergin yoldaş kalpten vuruyor. Tarih 30 Eylül 1978. Bunu duyan Kars, Ardahan halkı, cenazeye akın ediyor. Cenaze devrimci bir anma düzenlenerek defnedildi. Akabinde 12 Ekim'de bir miting düzenlendi. Hanak o dönem bin nüfuslu bir yer olmasına rağmen kortej, Hanak'ın uzunluğundan daha uzundu. Anmaya 6 bin civarında insan katıldı. O dönem gazeteler de buna yer verdi.

-Bizimle paylaşmak istediğiniz anılarınız var mı?

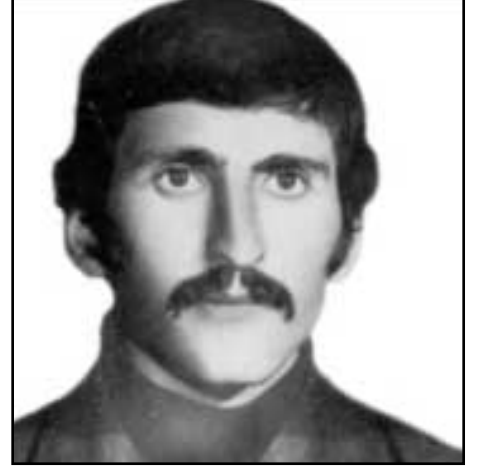
-Yakın bir köyde zengin bir ağa vardı. Güçlü de birisi. Yoksul köylünün otlarını yediriyor hayvanlarına. Tabi köylü parasını istiyor. Ağa vermiyor. Ağa vermeyince Ergin ağbi de arkadaşlarını alarak ağanın hayvanlarını kamulaştırıyor. Diyor ki "ben bu hayvanlara halk adına el koyuyorum, çünkü sen bu halkın parasını ödemedin". Ağa buna tabi karşı koyuyor. Bu da götürüyor yaylada saklıyor hayvanları ve ağaya haber gönderiyor; "halkın parasını vermezsen hayvanlarını vermeyeceğiz" diye. Ağa sonunda parayı vermeye razı oluyor. Bunu halk duyunca çok seviniyor. İnsanlar ağaların hukuk tanımadığını ve devletin buna karşı bir şey yapmadığını ama devrimci gençlerin bu sorunları çözebileceğini

bir şekilde görüyor. Bu olayla o zaman hem devrimci mücadelenin gücünü de göstermiş oluyorlar. Yine Kars'ta okurken bir devrimci arkadaşının annesi mantı yapıyor. Bizim köylerde "hengel" derler ona. O, mantıyı çok severdi. Evden uzak olduğu için mantıyı çok özlemiş. Mantı geliyor, mantıya bakıyor, bu mantı bana yeter mi yetmez mi hesabı yapıyor önce. Bir taraftan sayıyor, bir taraftan da yiyor. Tam 92 tane mantıyı tek başına yiyor. Bu da bende büyük bir anıdır. Ergin ağbim, özellikle giyim konusuna, çalışma konusuna çok özen gösterirdi. "Devrimciler mutlaka çalışmalı, üretmeli, asalak olmamalı" derdi. Giyimine de çok özen gösterirdi. O zaman köy yerinde elektrik yoktu, ütü yoktu ama o her hangi bir şeyi ısıtarak ütü yapardı. Ütüsüz hiçbir şey giymezdi. Bu yüzden arkadaşları Ona "ütülü" lakabını takmıştı.

OYUNLARIMIZDA BİLE

KAVGASININ HAYALLERİ VARDI...

Tonya Altın (Amcasının kızı): Onun en iyi hatırladığım yönü; çocukları çok seviyordu. Evdeki tüm olumsuzluklara karşı hep güler yüzlüydü. Bütün çözümleri hep O üretirdi. Herkesle arası çok iyiydi. Kimin arasında

çelişki varsa Ona giderlerdi. Bir şekilde çözerdi. Onunla oyunlarımızı hatırlıyorum. Yani oyunlarımızda bile kavgasının hayalleri vardı. Devrim olunca böyle yapacağımız diyerek oyunla bize devrimi anlatırdı. Yaşamının bütün alanlarında kavgası vardı. Bize slogan attırıp kasete alırdı. Kendisi de şiir okurdu. En çok sevdiği bir "çingene" şiiri vardı, bir de Nazım Hikmet'in "sevdam" şiiri. Onun şiirleri bize ninni gibi gelirdi, biz onun şiirleriyle uyurduk. Koskocaman bir yaşam birkaç satırla nasıl anlatılır ki... Annemler "sen de ölürsün" dediğinde "ben kavgada ölürsem benden mutlu insan yok" dermiş, annemler anlatırdı hep. "Ondan büyük mutluluk mu var" dermiş...

"Biz şerefli ölümü seçtik, teslim olmayacağız"

26 Eylül 1983'te Dersim Hozat Amutka mezrasında bir ihbar sonucu TC güçleriyle Halk Ordusu gerillaları arasında çıkan çatışmada Halk Ordusu gerillalarının Ali Karadağ, Aziz Süer ve Murat Diri şehit düştü.

Daha sonra üç savaşçının ihbarcıları Hayri Yıldırım ve Müslüm Yıldırım, Proletarya Partisi tarafından cezalandırıldı.

HASAN HAKKI ERDOĞAN

"Siz karşınızda kim var sanıyorsunuz. Bizim mücadelemiz haklı bir mücadeledir. Siz halk düşmanısınız. Sizin göreviniz halk için savaşan bizleri çözmeye çalışmak; bizim görevimiz halkın onurlu mücadelesini buralarda yaşatmaktır. Çabalarınız boşuna..." Böyle diyordu Hasan Hakkı Erdoğan, işkencehanede işkencecilerini yargı-larken. 1960 Elazığ Karakoçan doğumlu

olan H.Hakkı Erdoğan, 1978'de üyesi olduğu Proletarya Partisi saflarında İstanbul, İzmir, Elazığ, Tunceli, Mersin, Maraş illerinde çeşitli görevler üstlendi. En son 18 Eylül 1984 tarihinde İstanbul'da tutsak düşerek 30 Eylül 1984'te işkencece katledildi.

DUMANLI ŞEHİTLERİ

27 Eylül 1998 tarihinde Tokat'ın Almus ilçesi Varzıl Köyü yakınlarında uzanan Dumanlı dağında TC güçleri ile Halk Ordusu gerillaları arasında çıkan çatışma-

da Bahattin Günel (Eyüp), Leyla Karakoç (Nilüfer), Ümit Güner, Zeynel Çaplar (Bakış) şehit düştü. Dumanlı şehitlerinden Leyla Karakoç'un iki çocuğunu bırakıp giderken söylediği "Sadece kendi çocuklarımı düşünme bencilliğine nasıl düşebilirim?... Yarın öbür gün büyüdüklerinde bu tavrımdan dolayı anneleriyle gurur duyacaklarına, her zaman başları dik gezeceklerine inanıyorum" sözleri kadının kurtuluşunun devrimde olduğunun, inancın, kararlılığın, feda ruhunun sembolü olmuştur.

1 Ekim 1949'da Çin'de doğan kızıl güneş...

Çin Komünist Partisi'nin 1 Temmuz 1921'de 12 delegeyle kurulmasıyla 28 yıl sürecek olan devrim mücadelesinin ilk tohumları atılmaktaydı. Marksist Leninist teoriyle donanmış ve "bir kıvılcım bütün bir bozkırı tutuşturabilir" teziyle hareket eden ÇKP, yarı sömürge, yarı feodal bir sosyo ekonomik yapıya sahip olan, yüz yıllardır toprak ağaları ve sömürgeciler tarafından ezilen halkını devrim mücadelesine kanalize ederek 1 Ekim 1949'da Çin Halk Cumhuriyeti'ni kurdu.

ÇKP'yi kuruluşundan zafere kadar ne emperyalizmin, ne Guomintang'ın, ne beyaz terör ve casusların baskısı, ne de dönelerin ve hainlerin gizlice tezgahladıkları tertip ve sabotajlar; hiçbir şey alt edemedi. Tam tersine ÇKP, 28 yıl boyunca zorlu mücadeleler içinde gelişti ve 1949'da mücadeleyi zaferle taçlandırdı.

ÇKP önderliğindeki Yeni Demokratik Devrim, dört tarihsel dönemden geçti; Devrimci İç Savaş, Toprak Devrimi Savaşı, Japon Saldırısına Karşı Direnme Savaşı ve Halk Kurtuluş Savaşı. Devrimci iç savaş döneminde ÇKP, yeni yeni gelişmekteydi.

Başkan Mao, bu dönemde bir yandan köylüleri hesaba katmayan "sağ oportünizm"le mücadele ederken; bir yandan da dikkatini sadece işçi sınıfına yönelten "sol oportünizm"le mücadele ediyordu. Zunyi toplantısı ile ÇKP, çocukluk çağından ergenliğe gelmiş bulunuyordu. 12 bin km.lik uzun yürüyüşten sonra ülke halkının Japon emperyalizmi karşısındaki azminin yükselmesi sağlandı. 1937'de Çin Devrimi, Japonya'ya karşı Direnme Savaşı dönemine girdi. ÇKP, Toprak Devrimi döneminden Japonya'ya karşı Milli Birleşik Cephe dönemine geçti. Guomintang ile ÇKP arasında yeniden bir Birleşik Cephe kuruldu.

1945 Nisan'ında Başkan Mao'nun yönettiği 7. Parti Kongresi yapıldı. Direnme Savaşı zaferle sona erdiğinde ÇKP bir milyonluk bir orduyu, nüfusu yüz milyonu bulan Kurtarılmış Bölgeler'i yönetmekteydi.

Direnme Savaşı zaferi her zaman Komünist Partisi'ni yok etme amacını taşıyan Çan Kay Şek'in ABD emperyalizminin yardımıyla, karşı devrimci bir iç savaş çıkartmasını da beraberinde getirdi. O sıra-

lar iyice yaygınlaşmış olan ABD emperyalizmi korkusuna karşı "Emperyalizm kağıttan kaplandır" görüşünü savunan Mao, geniş halk kitlelerinin desteğini alan Çin Halk Kurtuluş Ordusu, Çan Kay Şek çetesini ve ABD emperyalizmi tarafından

donatılmış sekiz milyonluk ordusunu bozguna uğrattı. Çan Kay Şek'in saltanatını mezara gömerek Çin Halk Cumhuriyeti'ni kurdu. Başkan Mao'nun dediği gibi; "Her şeyi tayin eden, ideolojik ve siyasi çizginin doğruluğu ya da yanlışlığıdır."

Yok edildiği sanılan Commandante El Yuro'da dünya halklarının mücadelesinde yaşıyor! And Dağlarından Sierra Maestra'ya...

14 Haziran 1928'de Arjantin'de doğan Ernesto Che Guevara, çocukluğundan itibaren farklı yerlerde yaşamış, farklı kültürlerle tanışmıştır. Küçük yaşta yakalandığı astım hastalığı onda doktor olma isteğini artırmıştır. Tıp Fakültesinde eğitim görürken hem işçilik yapmış, hem Latin Amerika ülkelerini gezmiş, hem de altı yıllık eğitimini üç yılda tamamlamıştır. Che, CIA destekli darbe nedeniyle Meksika'ya gider. Burada Kübalı sürgünlerle ve Fidel Castro ile ilişkiye geçer. Guatamala'daki darbeye karşı güçlü bir direnişin olmaması, onun Küba'da savaşa katılmaya karar vermesini sağlar. Küba'daki devrim mücadelesinde Sierra Maestra dağlarında Comandante (Küba devrimci ordusundaki en yüksek rütbe) olarak yerini alır. Küba devriminin başarıya ulaşmasından sonra Afrika ve Asya'da pek çok ülkeye giderek buralarda incelemelerde bulunur. Che, tek bir ülkede devrimin gerçekleşmesini yeterli görmemiş, dünya halkları emperyalizmin boyunduruğundan kurtulana kadar silahlı mücadelenin sona ermeyeceğini

belirtmiştir. 3 Kasım 1966'da Boliviya'ya giden Che, burada da devrimci saflarda yerini alır. 8 Ekim 1967 günü Che'nin grubu El Yuro'da, yüzlerce asker tarafından çevrilir. Bacaklarından yaralanan Che, burada tutsak düşer. Yaşamı boyunca sergilediği devrimci tavrı, sorguda da gösterir ve CIA ajanlarının sorularına cevap vermez.

9 Ekim 1967'de Boliviya Cumhurbaşkanı ve ABD emperyalizminin emriyle makineli tüfek salvosuyla katledilen Ernesto Che Guevara, kararlılık, azim, cesaret ve enternasyonal dayanışmanın en güzel örneklerini bırakır arkasında. Bugün O'nu katlederek yokedemeyenler, O'nu "maceracı" ve "tüketim malzemesi" haline getirerek devrimci kimliğini yok saymaya çalışıyorlar. Bugün bu uğurda savaşanlar, gelecekte de olacağı gibi Che'yi sahipleniyor ve O'nun bütün mektuplarının sonuna eklediği gibi haykırıyorlar: HASTA LA VICTORIA SIEMPRE! (Her zaman, zafere kadar!) VENCEREMOS! (YENECEĞİZ!)

"Sizin bombalarınız var, Bizim pimi çekilmiş yüreklerimiz..."

Tarih 26 Eylül 1999. Yer Ankara Ulucanlar Hapishanesi. Uzun süredir devam eden koğuş sorununu idarenin çözmemesi üzerine, tutsaklar kendi iradeleriyle az sayıda tutuklunun kaldığı adli koğuşa geçerler. Tutsaklar açısından sorun bu şekilde çözümlenmişken devlet, uzun süredir yaptığı operasyon planlarını yani F Tipine geçişin hazırlıklarını hayata geçirmenin bahanesini bulmuştur.

Gece saat 04:00. Umudu kendilerine katmış, geleceğe dair özgür düşler kuran devrimci ve komünist tutsaklara faşist devlet, daha önce Buca'da, Ümraniye'de, Diyarbakır'da olduğu gibi haince saldırdı. "Yüreklerinin pimini çekip" atmıştı tutsaklar düşmanın üstüne. "Sizin bombalarınız varsa bizim de yüreğimiz" deyip barikatlarla karşısında durdular faşist cellatların. On devrimci, komünist tutsak 26 Eylül 1999'da bir not daha düştü kanla yazılan tarihe... Halil Türker, Abuzer Çat, İsmet Kavaklıoğlu, Ahmet Savran, Aziz Dönmez, Nevzat Çiftçi, Ümit Altıntaş, Zafer Kırbıyık, Önder Gençaslan, Mahir Emsalsiz, Ulucanlar direnişi şehitleri olarak yerlerini aldılar. Onların bu direnişi, ülkede tüm hapishanelerden gelen ve dışarda ailelerden ve demokratik kamuoyundan gelen direniş sesleriyle yankısını buldu. Katliamda yaralanan tutsaklara hastanede de işkence devam etti. Pek çoğu tedavileri yapılmadan başka hapishanelere sevk edildiler. 26 gün süren Açlık Grevi sonrasında tutsaklar koğuşlara alındı. Daha sonra 10 tutsağı vahşice katledenler hakkında dava açılması gerekirken devlet, katliamdan sağ kurtulan tutsaklara kendi arkadaşlarını öldürmekten(!) dava açtı.

DAĞLARA SEVDALI YÜREK;
HALİL TÜRKER

Kuşkusuz ki devrimin ancak silahlı mücadeleyle elde edileceğini bilen her devrimci ve komünist, dağlara sevdalıdır, gönü vurgundur dere yataklarına, sarp yamaçlarına... Ha-

lil Türker'de ise bu istek öylesine fazladır ki, fiziki koşulları orada bulunmasına uygun olmasına rağmen (Kalp rahatsızlığı vardı) bulunduğu alandaki yoldaşlarını ikna etmiştir gitmeye. Ancak daha sonra durumunu bilen yoldaşlarının bilgilendirmeleriyle gerillaya gitmesine izin verilmez.

1973 yılında Tokat'ın Aktepe köyünde dünyaya gelen Halil Türker, 93 yılında katıldığı Proletarya Partisi saflarında Karadeniz'de yerel faaliyet yürütmüştür. "Yapmak yerine gerekçelere sığınmayı" kendi pratiğiyle mahkum etmiştir. Bir ihbar sonucu tutuklanarak Ulucanlar Hapishanesi'ne konulur. Karadeniz'de gelişen gerilla mücadelesi sonucunda köylülerin tutuklanarak Ulucanlar Hapishanesi'ne getirildiğini gören Halil Türker; "Burası çok önemli bir mevzidir. Hep köylülerimiz gelip gidiyor. Bu insanların burada bizim yaşantımızı görmesi, devrimcileri ve Partiyi daha iyi tanımları açısından bizlere büyük görevler düşüyor..." diyerek bulunduğu yerde partili kişiliği hakim kılmak için yoğun emek sarfetmiştir.

Sorunlara çözüm üretebildiğimiz oranda kazanabiliriz!

.... İsimli bir kadın intihar etti. Edinilen bilgilere göre zorla evlendirilmek istenen 16 yaşındaki ... odasında kendini asmış olarak bulundu.

..... İsimli bir kadın intihar etti. Edinilen bilgilere göre eşinden her gün dayak yiyen 24 yaşındaki kendini çatıdan aşağıya attı. Yazdığı son mektupta bu işkenceye daha fazla dayanamayacağını belirtmişti.

.... İsimli bir kadın intihar etti. Edinilen bilgilere göre anne ve babasının arasında yaşanan geçimsizliğe dayanamayan ... kendisini boğaz köprüsünden attı.

..... isimli genç bir kız intihar etti. Edinilen bilgilere göre üniversite sınavını kazanan ... okumasına izin verilmediği için yüksek dozajda içtiği ilaçlar yüzünden mide kanaması geçirerek yaşamını yitirdi...

.... Ülkemizde özellikle kadınların intiharları meşurlaştırılmaya çalışılıyor. Batman'da kadın intiharlarının ardı ardına geldiği dönemlerde az da olsa gündeme oturan intiharlar, nedenleri hiçbir şekilde araştırılmadan, belli bir çözüm sunulmadan kulak arkası edildi (ettirildi). Sadece Batman'da, Türkiye'de değil; kadınların yaşadıklarından sonra kurtuluş olarak gördükleri intiharlar dünyanın birçok bölgesinde artarak devam ediyor. Sebepler ise ortak. Kadına yönelik baskı, sömürü değişen mesafe ve zamanlara bakılmaksızın aynı şiddetle sürüyor ve kadın dünyanın neresinde olursa olsun intiharı bir tercih olarak görüyor. Savaş olgusu ise kadını intihara sürükleyen nedenlerden en önemlisi. Aile içi şiddetten, ülkede yaşanan genel ekonomik krizin bir yansıması olarak bütçedeki kısıtlamalar, feodal değer yargılarının ağırlığı, zorla evlendirmelerin yaşandığı Irak topraklarında da kadınlar intihar yolunu seçiyor. Irak'ın ise uzun yıllardan beri işgal altında olması tüm bu nedenleri körüklüyor. Irak'ta son 12 yılda yapılan istatistikleri incelediği-

mizde de bunun çok somut yansımalarını görmek mümkün. 1992 yılından beri Irak'ta 2604 kadın intihar etmiş. Uzun yıllardan beri Saddam diktatörlüğü altında yaşayan kadınların intihar sebeplerinin başında ise kadının ikinci bir sınıf olarak görülmesi sonucunda; din, gelenek, görenek, baba ve kardeş baskısı altında tutulması, başlık parası karşılığında istemediği kişilerce evlendirilmesi geliyor. Kadınların çoğu 12-25 yaş arasında zorla evliliğe karşı çıktığı için intihar etmiş. Iraklı kadınların çoğu intihar yöntemi olarak kendini yakmayı seçmişler. Öyle ki bu rakam son 12 yılda 2095'e ulaşmış. Irak Kürdistanı'nda birçok kadının bu şekilde intihar etmesi bu bölgede bir kültür yaratmış bile denebilir. "Kurtuluş olarak kendini yak" kültürü diye özetliyor bu bölgenin insanları. Erbil'de yaşayan 15 yaşındaki Sozdar'ın 2000 yılında üzerine mazot dökererek yakması buna bir örnek. Sozdar'ın intiharı seçmesinin nedeni ise 50 yaşındaki bir adamla başlık parası karşılığında evlendirilmek istenmesi. Bir başka örnek ise yine Erbil'den. 23 yaşındaki Le Can isimli bir genç kız kendini yakarak intihar etti. O'nun öyküsü ise şöyle; Le Can İran'lı bir işadımıyla zorla evlendirildi. Her gün baskı ve şiddet görüp eşinin sapıklık derecesine varan cinsel isteklerine dayanmayıp evden kaçtı. Öldürüleceğini bildiği için de tekrar eve dönemedi. Ve beklenen sona, fuhuş batağına sürüklendi. Bundan ötürü de tutuklanarak hapisaneye gönderildi. Hapishaneyken, hapishane müdürünün kendisiyle cinsel ilişkiye girerse serbest bırakacağı vaadiyle kandırılan Le Can, bu isteği yerine getirmesinin ardından serbest bırakılmayınca kendini yakarak intihar etti. Iraklı kadın yaşadığı tüm bu baskı, sömürü uygulamalarına, feodal değer yargılarına karşı çözümü intihar olarak görüyor, dünyanın birçok bölgesinde yaşayan birçok kadın gibi. Irak'ta ise kültür haline gelen bu anlayışa karşı çıkan 10 kadın ise şimdi

çözümü kendi ayakları üzerinde kalabilmek için savaşmakta görüyor. Bu 10 kadın Kadın Koruma Merkezi adı altında birlikler oluşturdular. 5 yıldan beri faaliyet yürüten Kadın Koruma Merkezleri ilk olarak Süleymaniye'de kurulmuş. Daha sonra ise Erbil'de bir ev daha açılmış. Hakim olan rejim tarafından sürekli baskıya uğrayan Kadın Koruma Merkezi gönüllüleri ise evlerini gizli tutuyorlar. Amaçlarını ise şu şekilde ifade ediyorlar;

*Kadının birliği ve dayanışmasını sağlamak, medeni kanunun çıkarılmasını gerçekleştirmek,

*İslami din kurallarının, örf ve törelerin kadın üzerindeki baskısına son vermek,

*Kadınlara yönelik haksızlıkların mahkemelere yansımalarını sağlamak.

Bu amaçlarla faaliyet yürütmeye çalışan kadınlar "Yeksani" isimli bir gazete çıkararak da amaçlarını yerine getirmeye çalışıyorlar. İşgal topraklarında kadınların "gizli" faaliyet yürüterek açtıkları bu sığınma merkezleri, her ne kadar kadınları ölümlerle yüz yüze getiren sebeplerle yüzleştirip savaştırmasa da, ölümü tercih etmemelerinde bir sebep oluyor aslında. Kadınların ihtiyaçlarına cevap verebilmek ve onları yaşadıkları baskılardan uzaklaştırmak aslında kadınlar için örgütlenmenin de ilk adımı diyebiliriz. Kadınlar burardan baskının, sömürünün kaynağına yönelerek ve savaşmasını öğrenerek hakim olan tüm rejimleri, ideolojileri yıkabileceklerini anlayacaklar. Ve ancak buradan doğru bir müdahaleyle gerçek özgürlüklerine kavuşacaklar. Irak'ta kurulan Kadın Koruma Merkezleri bizler açısından da örnek olmalıdır. Uzun vadede yakalanabilecek örgütlenmeler için bu tarz örgütlülükler yaratmak amacımız olmalıdır. Kadınların karşılaştıkları sorunlara karşı çözüm olabilmeli, buradan da gerçek çözümü

göstermeliyiz. Bu, zorla evlendirmek istenen, fuhuşa sürüklenen, feodal değer yargılara karşı evden uzaklaştırılan (uzaklaşan) kadınlara ihtiyaç olabilecek sığınma evleri olabileceği gibi dernekler, vakıflar, birlikler de olabilir. Yeter ki onların sorunlarının yanında olabileceğimizi gösterelim. Eş, kardeş, ana, baba gibi gördükleri sorunların gerçek kaynağı olan sistemi bu sorunlardan yola çıkarak gösterebiliriz.

Semira Adamu'nun davası başladı

Semira Adamu Nijeryalı. Ailesi onu 65 yaşında bir adamla evlendirmek istedi. Semira buna karşı çıktı ve yasadışı yollarla Belçika'ya sığınma talebinde bulundu. Kurtuluşu bu yolda görmüştü Semira. Ancak Belçika hükümeti bu "kurtuluş" talebini reddetti ve onu sınır dışı etti. Buna rağmen o, Belçika'ya gitme noktasında ısrarcı oldu ve 6 kez bu yolu denedi. O, 65 yaşında birisiyle evlenmek istemiyordu ve yaşamında tek isteği buydu. 6. denemesinde Belçika hükümeti onu sığınmacılar için hazırlanan özel bir kampa verdi. Ve bir süre sonra da onu göndermeye karar verdi. 11 jandarma tarafından 6. kez sınır dışı edilmeye çalışılan Semira, Afrika ülkelerinden Togo'ya giden bir uçağa bindirilmek istenirken isyan etti ve çığlık attı. Ve burada polislerin bildik "yastık tekniği" ile öldürüldü. Ağzına yastık bastırılan Semira'nın aynı zamanda burnu tıkan-

rak nefes alması da engellendi. Tarih 22 Eylül 1998'ti ve Semira Adamu, tek isteğini gerçekleştirilmeden yaşama veda etti. Semira Adamu'nun ölümünün üzerinden 6 yıl geçmesine rağmen sonu katledenler hakkında hiçbir işlem başlatılmamıştı. Semira'nın ailesi ve Belçika İnsan Hakları Derneği'nin Brüksel'de açmaya çalıştığı dava ise yeni başladı. Önümüzdeki günlerde ise davanın sona ermesi bekleniyor. Davadan bir sonuç alma yönünde ise pek umut açıcı bir belirti yok. Öldürüldüğü yıldan beri sürekli protestolara sahne olan Belçika meydanlarında Semira, sevenleri ve insan hakları savunucuları tarafından sahiplenmeye devam ediyor. Bu yıl da Brüksel'deki Madleine salonlarında bir dizi etkinlik düzenlenerek Semira Adamu'nun yaşamı, başından geçenler anlatılacak, konuya ilişkin toplantılar yapılacaktır.

Kadının üzerinde feodal baskılar devam ediyor

Sistemin ısrarla çözüldüğünü söylediği feodal yapı, varlığını devam ettiriyor. Çürümüş, yozlaşmış sistemin yasalarına halk, kendi feodal yasalarını devreye sokmaktadır. Hemen her gün gazetelerde, televizyonlarda yeni bir haberle karşılaşmaktayız. Yıllarca kan davaları yüzünden binlerce insan hayatını kaybetti. Günümüzde bittiği söylense de; Harran Üniversitesi Siverek Meslek Yüksekokulu Müdür Yardımcısı Ekrem Akman'ın Siverek'le ilgili yazdığı kitapta, üniversiteli gençler üzerinde yapılan ankette bu acı gerçek bir kez daha görülüyor. Ankette "Ailenizden birinin haksız yere öldürülmesi halinde cezasını kimin vermesini isterdiniz?" sorusuna Güneydoğulu gençlerin %50'si, diğer bölgelerde yaşayan gençlerin ise %10'u "öcümüzü kendimiz veya aşiret olarak alırız" dedi. Yine ankete katılanların %34'ü bir aşirete bağlı olduklarını söyledi. Bunların yanında yine kadınlara uygulanan katı kurallar ve baskılar sonucu hemen her gün intihar edenler, yine "Berdel" denilen uygulamayla, eşi ölen kadının eşinin kardeşlerinden biriyle evlendirilmesi vb. birçok olayla karşılaşmaktayız.

11 Eylül 1973 tarihi Şili halkının hiç unutamayacağı bir tarih olarak yazıldı. Faşist diktatör Pinochet'nin kanlı bir darbeye iktidara geldiği bu tarihte ülke genelinde yaklaşık 35 bin insan öldürüldü, gözaltılarda kaybedildi, işkencelerden geçirilerek katledildi. Binlerce insan ülkenin başkenti San-

Pinochet'nin kanlı darbesiyle katledilen Victor Jara'nın ismi öldürüldüğü stadyuma verilecek...

ŞİLİ' DE JARA'NIN SESİ HİÇ SUSMADI, SUSMAYACAK!

tiago'nun merkezindeki stadyuma doldurularak, işkencelerle öldürüldü. Victor Jara da onlardan biriydi. Darbenin gerçekleştiği güne kadar üniversitede öğretmenlik yapan Jara, aynı zamanda müzisyendi, gitar çalıyor ve ülkenin muhalif sesi olan ve çok sevilen İnti-İlimani müzik grubunun sanat danışmanıydı. Jara, stadyuma götürüldü ve orada bulunan binlerce insana moral vermek ve bu zor uygulamalarına karşı durmaları için parti marşı olan Venseremos-Kazanacağız marşını gitarı ile birlikte yüksek sesle söylemeye başladı. O anda yükselen Venseremos seslerine dayanmayan polis, kitlenin önderi olarak gördüğü Jara'yı apar topar

susturmak istedi. Bunun için O'nun gitar çalmasını engellemek için ellerine tüfek kabzasıyla vurdu. Engellemeyince parmaklarını kırdı. Buna rağmen gitarsız ıslıkla söylemeye devam eden Jara bin bir türlü işkenceden geçirildi. Dili, bilekleri kesildi. 4 gün süren işkencelerde 40 yaşındaki Jara'ya elektrik verildi ama O susmadı ve en sonunda stadyumda bulunan diğer birçok kişi gibi kurşuna dizilerek katledildi. Cesedi, eşi Joan Jara tarafından binlerce Şilili gibi ülkenin تنها yerlerinden birinde bulundu. Ölümünden 13 yıl sonra ise Şili Devlet Başkanı Ricardo Lagos ve sol eğilimli görülen hükümeti Jara'nın katledildiği stadyuma "Victor Jara" isminin verilme-

sinin kararını aldı. Bu habere sevinen Joan Jara ise yıllardan beri bunun için uğraştıklarını söylüyor. Eşi haber üzerine "Stadyuma Victor'un isminin verilmesi için çok uğraştık. Ancak yanıt alamamıştık. Birçok insan, çok sayıda insanın işkence gördüğü bu stadyuma yeniden girmek istememişti. Şimdi Victor'la bu değişecek. Bu bir mucize" şeklinde açıklama yaptı.

Üzerinden 30 yıl geçmesine rağmen Pinochet ve hükümetinin kanlı darbesini Şili halkı daha uzun yıllar unutmayacak. Uluslararası mücadelenin bir sembolü olan Victor Jara'nın ölümsüz Venseremos-Kazanacağız çığlığını da.

Kürtçe Tiyatro'nun artık bir yeri var

Mezopotamya Kültür Merkezi tiyatro oyuncuları oyunlarını artık bir şehir tiyatrosunda sergileyebilecekler. İstanbul Beyoğlu Muammer Karaca Tiyatrosu'nu bir yıllığına kiralayan oyuncular her salı günü Kürtçe bir tiyatro sergileyecekler. Yıllardır Kürtçe hazırladıkları oyunlarını yerleşik bir tiyatrodan oynayamamanın acısını çıkartacaklarını söyleyen oyuncuların bu yönlü hedefleri daha da geniş. Urfa, Adana, Mersin gibi illerde de süreç içinde oyunlarını sergilemeyi düşünüyorlar. Yasal olarak ise hala zorluklarla karşılaştıklarını da ifade etmeden geçemeyen oyuncuların bu konuda girişimleri olacağını ifade eden MKM oyuncularından Kemal Ulusoy Kürtçe tiyatrosunun yerleşmesi için uğraşacaklarını söylüyor. Yerleşmenin dağınıklığından kurtaracağını, böylece izleyicilerin de bu oturmuşlukla oyunları istedikleri zaman, belirlenmiş mekanlarda izleyebileceklerini de konuşmasına ekliyor. Muammer Karaca Tiyatro'sunda 7 Ekim'de başlayacak oyunlar ise şöyle; Prometheuse Zincirkiri (Zincire Vurulmuş Prometheuse), Em u Ew (Biz ve Onlar), Çend Diyalog (Birkaç Diyalog), Çol u Av (Çöl ve Su). Kürtçe stand-up yapan tiyatro oyuncusu Murat Badgi de Zimandirej adlı tek kişilik gösterisiyle bu program çerçevesinde çıkacak sanatçılardan. (H. Merkezi)

"Büyük Adam Küçük Aşk" beraat etti

Gösterime girdiği ilk günden beri sürekli tartışmalara konu olan Büyük Adam Küçük Aşk isimli filmin yapımcısı Handan İpekçi "devleti küçük düşürmek ve emniyet kuvvetlerine güveni zedelemek" suçunu işlediği iddiasıyla 1 yıldan 3 yıla kadar hapis istemiyle yargılandığı Bakırköy 2. Asliye Ceza Mahkemesince beraat etti. Bu zaman zarfında devlet İpekçi'ye ceza vermeye çalışırken film ise ödülünden ödüle koşmuştu. Antalya Altın Portakal Film Festival'inden diğer birçok festivale katılan film, çok sayıda ödül aldı. Mahkeme tarafından suçsuz bulunması ile beraber Kültür Bakanlığının işletme izninin iptali gerekçesi ile açılan davanın da kazanılmasıyla film bundan sonraki süreçte ilgiyle izlenmeye devam edilebilecek. Devletin kendine muhalif gördüğü sesleri susturmaya devam edeceği ise bir başka gerçek. (H. Merkezi)

Abdal Musa Şenlikleri 7. Kez yapıldı

15. yüzyılda Antalya Elmalı'da yaşamış olan Abdal Musa, Horasan pirlerinden olup Bektaşî kültürü savunucularından biridir. Tokat'ın Zile ilçesine bağlı Emirören köyünde türbesinin bulunması nedeni ile her yıl 14 Eylül'de Abdal Musa Şenliği düzenleniyor. Bu yıl yedincisi düzenlenen şenliğe Zile ve çevre köylerinden yaklaşık 600 kişi katıldı. Katılımın geçen yıllara oranla düşük olduğu söylenirken bunun nedeninin Amasya'nın Uygur köyünde de aynı gün şenlik yapılıyor olması ve programın güçlü olmaması olduğu söyleniyor.

Şenlik saat 09:00'da yerel sanat-

çılardan Olgun Akın'ın sahne almasıyla başladı. Ardından cem töreni başladı. Cemi yöneten dede tarafından küsler barıştırıldı. Kurban duaları okundu. Semahlar ve deyişlerle cem töreni bitirildi. Tokat Pir Sultan Semah Ekibi'nin gösterisi beğeni toplarken; yerelden gençlerin oluşturduğu Grup Ben türkülleri ve halaylarıyla kitleyi coşturdu. İçlerinde Arap Ali ve Suna'nın da yer aldığı birçok yerel sanatçının sahne aldığı şenlik saat 18:00'de bitirildi. Köyün girişinde ve çevresinde jandarmanın yoğun güvenlik önlemi alması dikkat çekiciydi. (Turhal)

“Hiçbir çocuk işkence ya da diğer zalimce insanlık dışı uygulamaya tabi tutulamaz” (Uluslararası Çocuk Hakları Sözleşmesi Madde 37)
 “Çocuk, her türlü sömürü, kötü muamele, şiddet ve ihmale karşı korunur” (Uluslararası Çocuk Hakları Sözleşmesi Madde 19)

Aydın'ın çocuklar için karanlık yüzü

Hiçbirimizin yabancı olmadığı ancak duyduğumuzda tüyleri ürpertecek cinsten bir haber; Aydın Hapishanesi'nde çocuk tutuklular demir çubuklarla ve coplarla dövülüyor, hapishaneye sapasağlam giren bir çocuk gördüğü işkenceler sonucu felç oluyor, 12 kişi tarafından dört çocuğa sürekli tecavüz ediliyor, tecavüzlerden kurtulabilmek için bir çocuk gönüllü olarak tecrit hücrelerinde kalıyor...

26 Temmuz'da Aydın İHD'ye başvuran bir babanın anlatımları ve ardından diğer mağdur ailelerin anlatımlarıyla gündeme gelen ve aylardır tartışılan ancak birkaç demokratik kurum dışında herhangi bir girişimde bulunulmayan bu olay, belki birçoğumuza izlediğimiz bir filmi ya da okuduğumuz bir romanı anımsatabilir. “Bu tür şeyler ancak filmlerde olur” denebilir. Yılmaz Güney'in yaptığı “Duvar” filmi, oradaki çocukların gördüğü işkenceler, belleklerimizde hala tazeliğini koruyor. Hapishanede yaşananları; sayımlarda, yemekte, temizlikte işkence edilen, hatta gardiyanlar tarafından tecavüze uğrayan çocukların anlatımlarında görmüştük: “Burası dördüncü koğuştur benim abem/Bak camları yoktur, kırıkır/Ne bacası tüter, ne de sobası/Her neyse benim abem/Ver bir sigara zuladan yanalım/Burası dördüncü koğuştur benim abem/İkinci adresimiz/Allahımızı sorarsan adı gardiyan Cafer/Lakabı kel onbaşı/Peygamberimiz dersen o da ekipbaşı/Her neyse benim abem/Ver bir sigara zuladan yanalım...”

Birleşmiş Milletler tarafından hazırlanan ve Türkiye'nin de imzası olan Çocuk Hakları Sözleşmesinin 2. Maddesine göre; sözleşmede sayılan haklar ayırım yapılmaksızın bütün çocuklara uygulanır. Çocuğun tutuklu olması, bu durumu değiştirmez. Oysa çocuk hapishaneleri, yıllardan beridir çocukların eğitildiği, topluma kazandırıldığı yerler olmaktan daha çok psikolojik sorunları olan, suç işlemeye meyilli insanlar yetiştiren merkezlerdir.

Bu sözleşmeyi hazırlayan Birleşmiş Milletler'in sicili de çok temiz değil. BM

ambargosu nedeniyle 1.5 milyondan fazla Iraklı çocuk yaşamını yitirdi. Yönettiği dünyada 25 milyondan fazla çocuk mülteci, hayatını kaybetti. Son 10 yılda 2 milyondan fazla çocuk çatışmalarda öldü. 10 milyona yakın çocuk yaralandı. 4 milyon çocuk AIDS nedeni ile, on bin çocuk ise kara mayınlarla basarak yaşamını yitirdi.

Bütün bunların yanında ülkemizde de çocukların yaşadıkları tablo pek farklı değil. Sokaklarda aç susuz çöp topluyorlar, küçücük yaşta evin yükünü göğüsüyorlar, tinerle, baliyle uyuşturuluyorlar, karakollarda, hapishanelerde işkence görüyorlar, okula dahi gidemiyorlar...

Daha önce de 1-14 Ağustos 2003 tarihli 14. sayımızda haberini yaptığımız Aydın Hapishanesi'nde yaşananlar birçok kez gündeme geldi. Ancak hala Adalet Bakanı Cemil Çiçek, iddiaların henüz kendisine iletilmediği(!) iletildiğinde ise gerekeni yapacağı açıklamasını yapıyor. “Cezaevlerini bir devlet konukevi, bir devlet misafirhanesi haline getirmeye çalışıyoruz” diyen Cemil Çiçek'in “konukevinde” konuklara nasıl davranıldığını İHD'ye başvuran mağdur anlatımlarından birkaç somut örnek vererek görelim;

COP, DEMİR ÇUBUK VE BORULARLA SALDIRILAR...
A.S; “6

Haziran 2003 tarihinde başta cezaevi müdürü olmak üzere gardiyanlar koğuşa operasyon yaptılar.

Koğuşta bulunan herkesi demir çubuk ve coplarla dövdüler. Hepimiz yaralanmıştık. Yaralarımızın iyileşmesi için koğuşa bir torba tuz attılar. Tuzu yaralarımıza basınca daha çok acı çekeceğimizi bilmediğimiz için bastık. Çok acı çektik. Doktora gitmek istedik göndermediler.”

Yine tahliye olan N.E ise yaşadıklarını şu şekilde anlatıyor; “20 Eylül 2001 tarihinde cezaevine girdim. Çocuk olmam nedeniyle çocuk koğuşunda yatmaktaydım.

6 Haziran 2003 tarihinde başta cezaevi müdürü olmak üzere gardiyanlar ellerinde cop, demir çubuk ve borularla koğuşa geldiler. Başta ben ve B.Ç isimli arkadaşı dövdüler. Daha sonra sıra ile herkesi dövdüler. Hepimizde darp izleri ve yaralar vardı. Hatta ağır yaralanan arkadaşlarımız vardı. Onları alıp nereye götürdüklerini

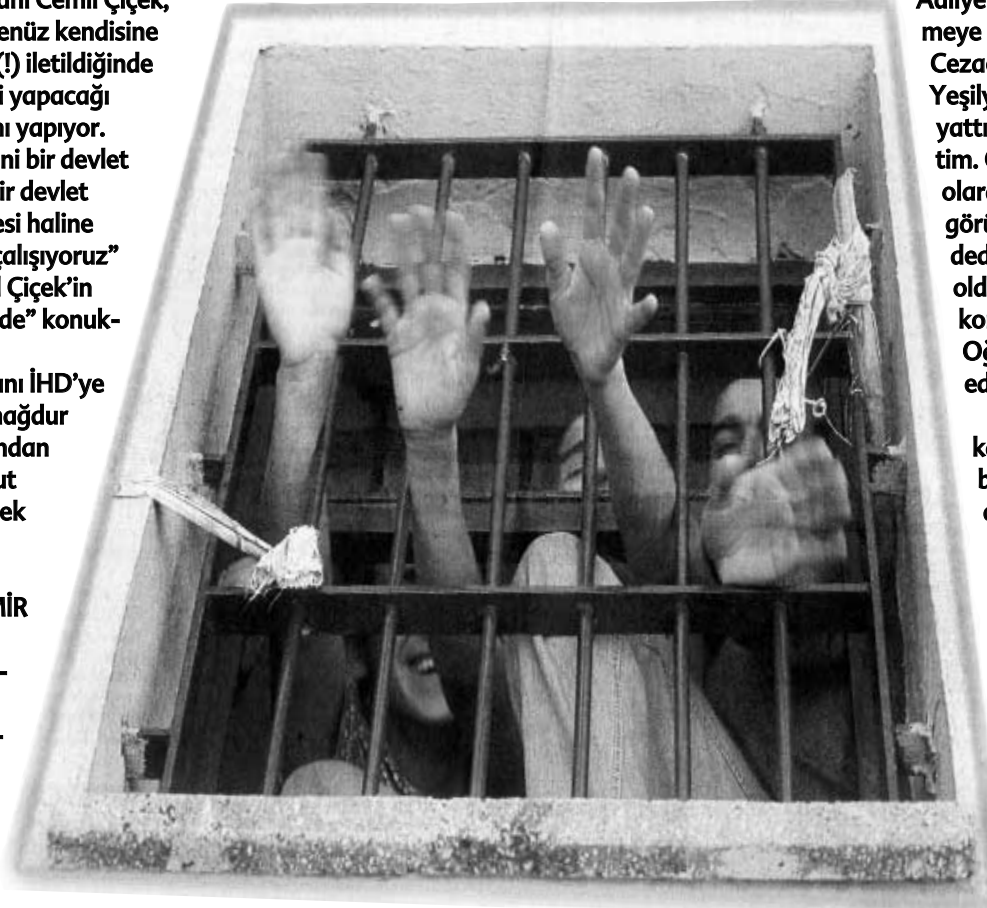
görmesin diye bir ay bizi görüşe çıkaramadılar. Ayrıca insanlık dışı uygulamalarda bulunuyorlardı. Yine gardiyanların koğuşa girmesine yakın başta ben ve bazı arkadaşlar vücudumuzu jilette kesiyorduk ki gardiyanlar kanı görünce bize değmesinler.”

HAPİSHANEYE SAĞLIKLI OLARAK GİRİDİ FELÇ OLDU...

Yapılan işkenceler sonucu oğlu felç olan Ahmet Demirtaş ise İHD Aydın Şubesi'ne yaptığı başvuruda şunları söylüyor; “Oğlumun ziyaretine iki haftada bir gidiyorum. Ancak son birbuçuk aydan bu yana cezaevine gitmeme rağmen görüştürülüyorum. Her seferinde birşeyler bahane ediliyordu. Oğlum Aydın 1. Ağır Ceza'da yargılanıyordu. Mahkeme günü oğlumla mutlaka görüşürüm diye Aydın Adliye'sine gittim. Oğlum mahkemeye de getirilmedi.

Cezaevine gittim. Oğlumun İzmir Yeşilyurt Devlet Hastanesi'nde yattığını öğrendim. İzmir'e gittim. Oğlum hastanede felçli olarak yatıyordu. Kendisiyle görüştüm, ne oldu sana böyle dedim. Yanında jandarmalar olduğu için gözleriyle konuşamayacağını işaret etti. Oğlumun yaşamından endişe ediyorum.”

Aydın İHD'ye şu ana kadar bunlara benzer 7 başvuru oldu. Hepsinin de anlatımları ortak. Çocuk koğuşuna operasyon yapılarak orada bulunan çocuklara işkence yapılıyor, kimine 3 ay, kimine 2 ay, kimine 1 ay görüş cezası, mektup, telefon cezası veriliyor...Konuyla ilgili İHD Aydın Şubesi bir takım girişimlerde bulundu. Mağdur ailelerle ortak basın açıklaması yaparak diğer demokratik kurumlara

bilmiyorum... Yaralarımızı anne babamız çağı yapıldı.

İçişleri Bakanlığı'na Meclis İnsan Hakları Komisyonu'na faks çekildi. Aydın Barosu tarafından komisyon olarak hapisanede inceleme yapıldı...

TAZE KAN KOKUSU VARDI...

Aydın Hapishanesi ile ilgili TBMM İnsan Hakları Komisyonu da iki milletvekili (Cavit Torun ve Faruk Ünsal) görevlendirerek hapisanede incelemelerde bulundu. Gözlemlerini basın aracılığıyla kamuoyuna yansıtan milletvekillerinin anlatımları, işkencenin boyutunu ve tecavüzün çok net bir şekilde görülmesini sağladı; ancak bütün bunlara rağmen devlet tarafından sorumlular hakkında herhangi bir soruşturma başlatılmaması ise düşündürücü(!)

TBMM İnsan Hakları İnceleme Komisyonu üyelerinden Cavit Torun karşılaştıkları manzarayı şu şekilde anlattı: "İstisnasız çocukların hepsinin üst tarafı çıplak ve yara bere içindeydi. Jilet, demir parçası, fayans ne buldularsa kendilerini jiletlemişler. Gittiğimizde taze kan kokusu vardı. Koğuştaki yatak olarak sadece kirden simsiyah olmuş süngerler vardı. Çarşaf ve battaniye yoktu. Yanımıza görevli almadan gittiğimiz koğuştaki aralarına oturarak konuştuğumuz çocuklar, gardiyanlar tarafından kendilerine

işkence yapıldığını iddia etti." İşkenceler sonucu felç olan A.D'nin tanık olarak gösterdiği Muşlu bir çocuğu ise tecrit odasında bulan komisyon üyeleri, bu

çocuğun çocuk koğuşunda 12 kişinin 4 çocuğa sürekli tecavüz ettiği iddiasında bulunduğunu kendisine de tecavüz etmek istedikleri için gönüllü olarak hücreye

kapatıldığı bilgisini verdiklerini anlattılar.

İşkence bilinçli ve sistemli bir şekilde uygulanıyor...

Süleyman Mutlu

Konuyla ilgili görüşlerini aldığımız İHD Aydın Şube Başkanı Süleyman Mutlu Aydın E Tipi Hapishanesi ile ilgili tespitlerini ve taleplerini şu şekilde anlattı:

"Aydın E Tipi Cezaevi çocuk koğuşunda gerek bizlerin izlenimleri, gerekse milletvekillerinin gözlemleri, kötü muamele ve işkencenin uygulandığını göstermiştir. 11-18 yaşları arasında cezaevinde yatan çocukların rehabilite edilmesi gerekirken içerdeki uygulamalar sonucu tutukluların psikolojik sıkıntılarının en üst boyuta çıktığı görülmüştür. Tahliye olan iki kardeşin (N.E, F.E) İzmir İnsan Hakları Vakfı tarafından tedaviye başlamalarına rağmen, N.E'nin tekrar cezaevine girmesi, F.E'nin ise evi terk etmesi içerde yaşananların somut göstergesidir. Yaptığımız

tespitler; işkence ve kötü muamelelerin kendini bilmez bir iki gardiyandan kaynaklı değil, tersine bilinçli ve sistemli bir uygulama olduğunu göstermiştir. Adli suçtan içeri girenlerin dışarı çıktığında çeteleşme ve suç işleme olasılıkları daha da artmıştır.

Yine bütün bu yaşananları, basit bir adli olay olarak görmek ve algılamak, toplumsal sorunları görmezden gelmek, egemenlerin temel araçlarından biridir. Bu bağlamda Aydın E Tipi Cezaevi çocuk koğuşunda yaşanan kötü muamele ve işkenceye karşı derneğimiz olağanüstü çaba harcarken ilimizde bulunan diğer demokratik kitle örgütlerinin -bir iki kurum hariç- soruna sahip çıkmamaları, sanki Aydın'da herhangi bir olay olmamış gibi davranmaları, demokrasi mücadelesi ve demokratik daya-

nışma açısından üzücü bir durumdur. Diğer yandan Aydın Baro Başkanı da Barolar ve Barolar Birliği ilkeleri ile hiç bağdaşmayan çok talihsiz bir demeç vererek "Aydın Cezaevindeki vahşet iddialarının gereğinden fazla abartılı olduğunu" söylemiştir. F.E'nin 9 ay ailesiyle görüştürülmemesinin neresinde abartı var? Ahmet Demirtaş'ın "oğlum cezaevine girerken sapasağlamdı oysa şimdi felç, Ankara Numune Hastanesinde yatmaktadır" sözlerinin abartı neresinde? (A.D İzmir Yeşilyurt Devlet Hastanesi'nden Ankara Numune Hastanesi'ne kaldırıldı.)

Bizim İHD Aydın Şube olarak taleplerimiz ise şunlar: Soruşturmanın selameti açısından ceza-

evinde sorumlu olan görevlilerin görevden alınması; Aydın E Tipi Cezaevi, Baro, Tabipler Odası, İnsan Hakları Derneği, TBMM İnsan Hakları Komisyonu ve Adalet Bakanlığı'nın da içinde bulunduğu bağımsız bir komisyon tarafından derhal incelemeye tabi tutulması; İnceleme sonucunda çıkan rapor kamuoyuna duyurulmalı ve yargı rapor sonucuna göre derhal harekete geçmelidir; Oluşturulması gereken böyle bir komisyonun diğer cezaevlerinde de inceleme yapmaları Türkiye'deki bütün cezaevleri ve tüm tutuklu ve hükümlülerin ulusal ve uluslararası hukuka göre yaşamalarına olanak verilmelidir."

AYDIN HAPİSHANESİ'NDE YAŞANAN İŞKENCEYE PROTESTO

İHD Ankara Şubesi ve Mazlum-Der İzmir Şubesi, Aydın Hapishanesi'nde yaşanan tecavüz ve işkence olaylarını protesto etti.

16 Eylül günü Yüksel Caddesi İnsan Hakları Anıtı önünde toplanan insan hakları savunucuları, çocuklara sistematik tecavüz ve işkence uygulandığını belirttiler. Birçok gazetede konuyla ilgili haberlerin yer aldığı belirten İHD Yönetim Kurulu Üyesi Saadet Erdem, bu uygulamaların çocuklara layık görülmesi insanlık dışı yaşam koşullarıyla çekilmez hale geldiğini söyledi.

Gelir dağılımındaki adaletsizlikler, derinleşen ekonomik krizler ve sosyal tahribatlar nedeniyle binlerce çocuğun toplumsal yaşamdan dışlandığına da değinen Erdem, tüm bu yaşananlara karşı devletin çocukları suçlu ilan ederek hapisaneye koyduğunu dile getirdi. (Ankara)

İşçi-köylü'den

**TÜRKİYE ABD İLİŞKİLERİ
STRATEJİK UŞAKLIK İLİŞKİSİDİR
"BANA DOSTUNU SÖYLE,
SANA KİM OLDUĞUNU SÖYLEYİYİM"**

"Emperyalizm varoldukça savaşlar kaçınılmazdır" Leninist tezi tüm demogojilere rağmen dün olduğu gibi bugünde gerçekliğini korumaktadır. Emperyalistlerin "demokrasî", "özgürlük", "insan hakları" vb. söylemlerinin altında işgal ve kendi çıkarları yattığını Irak işgali yalın bir şekilde göstermektedir. Bu gerçeği dönem dönem kendi ağızları ile de ifade ettiler. Hatta ABD ve İngiltere emperyalizmi Irak işgali için ürettikleri yalan gerekçelere neredeyse kendileri dahi inanacaktı. Sonuç olarak bu pratikler geniş kitleleri bir kez daha emperyalizmin ikiyüzlü ve iğrenç yüzü ile karşı karşıya getirdi. Öyle ki hiç kimse saldırı için bahane edilen kimyasal silahları göremedi ama işgalcilerin bombaları altında can veren binlerce Iraklı kadın, çocuk, yaşlının cansız bedenini ya gördü yada gazetelerde haber olarak okudu. Son olarak bu gerçeği ifade eden BM Denetim Ekibi'nin son başkanı Robert Fisk oldu. Fisk bir açıklaması sırasında sorulan Irak'taki kimyasal silahlar ile ilgili sorulara bu silahların 12 yıl önce temizlendiği yanıtını verdi.

Ancak orada olma gerekçesini kimyasal silahlar olarak gösteren ABD'nin Irak'taki işgali tüm bu gerekçelere rağmen halen devam ediyor. ABD her ne kadar Irak'a "özgürlük" vb. getirmekten bahsetse de Irak'ta sivil halka yönelik saldırıların ardı arkası kesilmiyor. Öyle ki İngiliz bir gazetecinin açıkladığı rakamlara göre Irak'ta her hafta 1000 kişi yaşamını yitiriyor.

Her fırsatta ABD ile "stratejik ortak" olduğu vurgulayan faşist TC'nin niteliği de yukarıda özetlediğimiz tablonun yaratıcısı olan em-

peryalistlerden farklı değildir. Aralarındaki tek fark birisinin emperyalist bir efendi diğersinin ise alçaklıkta sınır tanımayan bir uşak olduğudur. Aralarındaki ilişki için ise "stratejik ortaklıktan" değil "stratejik uşaklıktan" bahsedebiliriz ancak. Gerçek olan bu, sahte ve yalan olan ise kamuoyunda inandırılmaya çalışılan "stratejik ortaklıktır". Bu söylemlerin demagogik olduğu aslında birinci teskerenin meclisten geçmemesinin ardından daha net ortaya çıkmıştı. Diğer bir ifade ile efendisi tarafından horlanan, dışlanan, azarlanan TC'nin uşaklığı belgelenmişti. Efendisi karşısında "onurlu" olmaktan bahseden faşist TC ABD'nin tüm azarlarına sessiz kalmış ve kendini affettirmek için yapmadığı kalmamıştı.

Bugün yine gündemde olan konu Türk askerinin Irak'taki jandarmalık görevidir. Uzun bir süredir tartışılan bu konu için devletin kullanılmadığı yol neredeyse kalmadı. İlk olarak Türk askerinin Irak'a sadece halka hizmet için gideceği, başka bir şeyde görev almayacağı argümanı kullanıldı. Ardından iki ülkenin de müslüman olması gündeme getirilerek, Irak'a Türk askerlerinin gönderilmesi meşrulaştırılmak istendi. Ancak tüm bunların demagogik söylemlerden ibaret olduğu açığa çıktı. Irak halkı için işgale şu yada bu şekilde destek veren herkesin onlarla aynı muameleyi göreceği net olan bir gerçek. Irak halkı işgale ortak olan herkese korkulu günler vaatmeye devam ediyor.

Hiç şüphesiz ki Ortadoğu gibi zengin petrol yataklarına sahip, ulusal, dinsel, mezhepsel çelişkilerin

yoğun olarak yaşandığı bir bölgenin yanı başında bulunan Türkiye ile ABD ilişkileri yeni değildir. Bu ilişkilerin tarihi çok eskilere dayanıyor. İlişkinin düzeyini esas olarak belirleyen ise ABD'nin bölgesel çıkarları olmuştur. Bu çıkarlar ise 2. Emperyalist Paylaşım Savaşı'ndan bu yana Türkiye'ye ileri karakolluk görevi yüklemiştir. Dün "komünizm" tehlikesine karşı topraklarını ABD askerlerinin denetimine sunan TC bugün "terörizme" karşı mücadele adı altında efendisinin talimatlarına harfiyen uymaktadır. Efendisi emredince TC askeri Afganistan'da ve bugün efendisi tekrar Irak'a asker gönderme emri verdi. Devletin ise bu görevi yerine getirmek için kullandığı temel argüman "komşudaki yangına seyirci kalamayız" söylemleri ve KADEK'in varlığına yönelik tarihsel korkuları. Komşudaki yangına seyirci kalmama meselesi her ne kadar devlet tarafından kullanılmak istense de Türk askerinin Irak'a ABD'nin çıkarları için gideceğinin farkında olmayan yok. Bundan ve Kürt düşmanlığından dolayı TC için asıl önemli olan ve kullandığı konu KADEK'in Irak Kürdistanı'ndaki varlığı ve bu varlığın neye evrileceği ve ABD ile KADEK ilişkileri. Geçtiğimiz hafta Türkiye'yi ziyaret eden ABD'li yetkililer ile yapılan görüşmelerin sonuçları basına ABD ile KADEK'e karşı ortak bir payda yakalandığı, ABD'nin KADEK'i terörist olarak değerlendirdiği vb. oldu. Oysa Türkiye'de basın bas bas bunun propagandasını yaparken ABD'de bir konuşma sırasında Bush'un Kuzey Irak'ın kendi kendini yönetme yolunda adımlar attığını söylemesi efendinin uşakları arasındaki ilişkide nasıl bir politika izlediğini ortaya koyuyor. Oysa Türk hakim sınıfları ABD ile görüşmelerinde KADEK için direkt imha planını öneri olarak sunmuşlardı. Her ne kadar ABD daha sonra yaptığı açıklamalar ile aslında Irak Kürdistanı ile ilgili söylemek istediğinin yanlış anlaşıldığını belirtse de Türk hakim sınıflarının bu söylemden oldukça

rahatsız oldukları görülen bir gerçek. Bu rahatsızlık R. Tayyip Erdoğan'ın "dost acı söyler, ABD hala terör örgütüne gerektiği gibi tavır koyamıyor" sözleriyle kendini gösterdi. AKP hükümetinin bu aceleci tavrını "pişmanlık yasasının sonuçlarını bekleyelim" vb. gerekçelerle yanıtlayan ABD uşaklarını bir arada idare etmenin, bir taşla iki kuş vurmanın pratiğini sergiliyor. Burjuva basın ise yine kendinden beklenevi yapmaya devam ediyor. Günlerdir basında çıkan haberler asker göndermenin KADEK'i bitirmek için ABD ile anlaşmak olduğu vurgusunu yapmakla meşgul. "Ver PKK'yi al askeri" vb. manşetlerle asker görmeyi meşrulaştırmaya ve asker göndermeye karşı olan kesimi de böylece etkilemeye çalışıyorlar. Bu açılardan bakıldığında Türkiye'nin varlığının ABD açısından önemli olduğu ancak asla vazgeçilmez olmadığı görülüyor. ABD için Türkiye eninde sonunda bir uşaktır.

Yine geçtiğimiz günlerde televizyonlarda bir konuşma yapan Bush Irak'ta içine düştükleri kaos ortamını itiraf ederek yenilgiyi itiraf etti. ABD halkından daha zor günlere hazırlıklı olmalarını isteyen ve "kötü günler bizleri bekliyor" diyen Bush'un politikaları ise eleştirilmeye devam ediyor. ABD'de "sefilce bir başarısızlık" olarak değerlendirilmeye konu olan Irak politikaları ABD'yi batağın içine çekiyor.

Ve Irak'ta serpilen direniş gerçektende ABD'yi Ortadoğu'da zor günlerin beklediğini gösteriyor. Irak'ta büyüyen direnişin yanında Filistin'de Arafat'ın sürgün kararına ve katliamlara karşı Filistin halkının direnişi daha bir mayalanıyor.

Bu açıdan bugün anti emperyalist mücadeleyi geliştirmenin önemi ve aciliyeti düne göre daha yakıcı hissedilmelidir. Filistin'de, Irak'ta gelişmiş silahlara karşı taş, sopa, sapan ile direnen çocuklar bizlere yürekli ve cesur olmayı, inatçı ve inançlı olmayı öğretiyor. Yeter ki öğrenmek ve görmek isteyelim.

Çorap işçileri direnişte

Bayrampaşa'da bulunan Celal, Çelik ve Öztas Çorap Fabrikası'nda çalışan işçiler Haziran ayında yapılacak olan %30 zammın gecikmesini protesto için fabrika önünde eylem başlattı.

İşçilerin maaşlarına zam istemesini yaklaşık 200 işçiyi işten çıkararak yanıtlayan patron, işçilerin örgütlü duruşuyla karşılaştı.

9 Eylül 2003 tarihinde fabrika önünde "Artık yeter biz de varız", "Açlığa mahkum olmayacağız" dövizleri açan işçiler eylemde sık sık "Yaşasın işçilerin birliği", "Açlığa mahkum olmayacağız" vb. sloganlar atarak yürüyüşe geçtiler. Yürüyüş sırasında kitlenin önünü kesen çevik kuvvet eylem izin vermeyerek kitleyi dağıtmaya çalıştı.

Eylemin engellenmesi üzerine oturma eyle-

mi yapan işçiler, basın açıklaması yaparak eyleme devam ettiler. Çorap işçileri adına konuşan Necdet Dernek, Bayrampaşa'daki işçilerin kendi sorunları etrafında birleştiğini ve bundan sonra da haklarını alana kadar sokaklarda olacaklarını belirtti.

Çorap işçilerinin taleplerini de sıralayan Dernek; "maaşları 250-300 milyon olan işçilere altıncı ay için %50 zam yapılmasını, maaşı 500 milyon olan işçilere de %30 zam yapılmasını ve 3 aydır geciken zamların farklarının verilmesini istiyoruz" dedi. Çorap işçileri, patronlara 12 Eylül Cuma gününe kadar süre tanıdıklarını bildirdiler. Açıklamanın ardından "İşçiyiz, haklıyız kazanacağız", "Zamsız çalışmayacağız" sloganları atarak eylem sona erdirildi. (H. Merkezi)

= Taşeron sağlık çalışanları birgün iş bıraktı

Fırat Üniversitesi Fırat Tıp Merkezi'nde çalışma yürüten taşeron firma ERMET'e bağlı olarak çalışan temizlik işçileri ve sözleşmeli hemşireler, ücretlerinin verilmemesi nedeniyle bir gün iş bıraktılar. 11 Eylül'de hastane önünde alkışlarla bir araya gelen yaklaşık 300 sözleşmeli işçi ve hemşire ücretlerinin verilmesini isteyerek bir gün çalışmayacaklarını belirttiler. Yapılan eylemde hastalar ve hasta yakınları da destek verdi.

ERMET'e bağlı 800 işçi çalışıyor. Aylık 245 milyon lira ücret alan işçiler, paralarının zamanında ödenmediğini söylüyorlar. Servis ve yemek ücretleri de maaşlarından kesilen işçi ve hemşireler birçok sorunla karşı karşıya kaldıklarını belirtirken sendikaya üye olmak istediklerini, ancak bu duyulduğunda işten atılmayla tehdit edildikleri için sendikaya üye olmaya korktuklarını söylüyorlar. (Malatya)

Baştarafı Sayfa 32'de

Sonuçta, gelecekte yapmak istediklerimizin varolan koşullarda mümkün olduğu açıktır. Emperyalizme ve özellikle de onun yayılmacı saldırgan politikalarına karşı verilecek mücadele kitlelerin geniş katılımını zorunlu kılmaktadır. Başta işçi sınıfı olmak üzere ezilen yığınların katılımı olmadan bu mücadeleyi ilerletmeye taşımak mümkün değildir. Ve dünya halkları bu görevi omuzlayacak yegane güçtür. Bu bilinç ışığında, emperyalizme ve onun her türlü saldırı politikalarına karşı devrimci, dinamik bir hareketliliğin oluşturulması görevi önümüzde durmaktadır. Yukarıda belli ölçülerde ortaya koyduğumuz çalışma ve bu çalışmanın da içinde bulunduğu genel hareketlilik görevlerimizin niteliğini belirlemektedir. Komünistler buldukları her yerde bu çalışmanın özüne uygun bir pratik içinde olduklarında gelecekteki benzer çalışmaların güçlenmesine de hizmet etmiş olacaklardır. Ve bu çalışmaların ülke devrimlerinin ihtiyaçlarına da yanıt olabileceği asla akıldan çıkarılmamalıdır.

KÜÇÜK DAVRANIŞLARIYLA MESAJ VEREN İKİ ÖRNEK

Devrimci ilişkilere ve ahlaka yakışmayan bir gelişmeye vurgu yapmadan da, yazımızı bitiremeyeceğiz. Birincisi MLKP ve onun ideolojik çizgisindeki demokratik kurumların pratiğidir. Bu örgütlerin temsilcileri yaklaşık bir haftaya yakın Selanik Direnişi 2003 kampında olmalarına, oradaki birçok etkinliğe katılmalarına ve önceden bildirmedikleri halde kimi toplantılarda konuşmacı olarak yer almalarına rağmen, sonradan kendi yayınlarında bu konuya ilişkin yayınladıkları yazı ve makalelerde buna hiç değinmediler. Bu, en başta devrimci etik kurullarıyla bağdaşmayan bir harekettir.

Düşünün ki, Selanik'te bulduğunuz sürenin ezici bölümünü geçesi-gündüzüyle Selanik Direnişi 2003 anti-emperyalist kampında geçireceksiniz, orada gerçekleşen tüm etkinliklere katılacak ve yaşanan her şeye tanık olacaksınız ama, yazılarınızda ölü sessizliğini oynayacaksınız. Devrimciler arası zayıflayan ilişkilerden rahatsız olanların böylesi zıt pratikleri devrimci ilişkilerin düzelmeye önündeki önemli bir engeldir. Aynı şekilde, bir hafta boyunca anti-emperyalist Selanik Direnişi 2003 kampında yer alacaksınız ama, yürüyüş günü gelince başka bloklarla yürüyeceksiniz.

Kuşkusuz her örgüt doğru bildiği şekilde davranır ve bunda da özgürdür. Ama yukarıda anlattığımız gerçeklikte bir davranış olunca sorunun özü ve çerçevesi değişiyor. Bir hafta boyunca beraber olduğu güçlerin, kendilerinin de katıldığı ve tanık olduğu Selanik Direnişi 2003 anti-emperyalist bloğun onlarca etkinliğinden hiç bahsetmemek devrimci etik kurullarıyla bağdaşmayan bir davranıştır. Bu etkinlikten devrimci örgütlerin ortaklık adına çıkartmaları ge-

reken dersler olmalıydı. Bu etkinliklerin düzeltme çabasında olduğumuz eylem birliklerine gerçek anlamda bir katkısı olmalıydı. Bu etkinliklerin içeriğindeki ortaklık noktalarının belirlenmesi ve geliştirilmesi amacı olmalıydı. Bunların olmadığı yerde gerçek bir devrimci dayanışma, gelişmeye açık bir ortaklık çabası olduğu iddia edilemez. Biz, devrimci dostlarımızın bu konudaki eksikliklerini düzeltmelerini, Türkiye devrimci hareketinin ihtiyacı olan devrimci birlikliklerin önünü tıkayan tutumlardan vazgeçilmesini, aksine bunun tam zıddı bir tutumu benimsemelerini bekliyoruz. Eleştirimizin gerçek mahiyeti budur.

Bir diğer benzer örnek, Dünya Halkları Direniş Hareketi (DHDH)'dir. DHDH'nin Selanik'e gelmiş iki görevlisi de bir hafta boyunca ILPS çatısı altında Selanik Direnişi 2003 ve ATİK tarafından organize edilen anti-emperyalist kampta bulunmalarına, stand açmalarına, kamptaki yaşama katılmalarına rağmen, yürüyüşte başka platformlarla yürüdüler ve sonrasında bu gelişmelere ilişkin yayınladıkları değerlendirmeler

me yazısında, bu gerçeğin üzerinden atladılar, ölü sessizliğine girdiler. Aynı dozdaki eleştirimiz bu arkadaşlar için de geçerlidir.

Kuşkusuz, bu örneklerden çıkaracağımız dersler ve öğreneceğimiz şeyler var. Devrimci eylem birliğinden, dayanışmaktan, ortak hareket etmekten bahsedenlerin pragmatist anlayışlarıyla olgulara nasıl da fırsatçı yaklaştıklarını, söylenen ile uygulanan arasındaki açının ne kadar geniş olduğunu gördük.

Ve bir kez daha devrimci hareketin, devrimci eylem birlikleri, devrimci dayanışmanın gerekliliği üzerinde sayfalarda yazılan yazıların, söylem ve pratiklerinin uyumsuzluğuna tanık olduk. Bu da bize gösteriyor ki, birçok meselede olduğu gibi bu sorunda da devrimci hareketin kavrayış düzeyi henüz yüzeyseldir. Ve devrimci birlikliklere, devrimci ittifaklara sınıf savaşımının ihtiyaçlarına göre değil, sığ ve grupçu ihtiyaçlara göre yaklaşıyor. Her şey o an yapılan pratik eylemle sınırlanıyor. Ve değerlendirmeler de buna göre yapı-

yor. Durum böyle olunca, her şeyden önce bundan sonra yapılacak olan eylem birliklerine hizmet edecek değerlendirmeler yapmak yerine, herşeyi grupçu bir ruhla ele almak anlayış haline geliyor. Bu yaklaşım kaçınılmaz olarak ittifak halinde olduğu devrimci güçleri yok sayar. Bu yaklaşım büyük devrimci birlikliklerin zeminini yaratmaya hizmet etmez, bilakis var olan olumsuzlukların, güvensizliklerin daha da derinleşmesini sağlar. Ancak bu gerçek bizi, bu konudaki görevimizin yerine getirilemez olduğu sonucuna götürmeyecektir. Aksine görevimizin hangi sorunları içerdiğini doğru tahlil edip, bunları çözme çabamıza katkı sunacaktır.

Proletarya Partisi öteden beri bu konuda devrimci hareketin genel eksikliklerine ve bunun yanısıra kendi eksikliklerine de dikkat çekiyor. Diğer bir ifadeyle, sınıf savaşımının diğer cephelerinde pratik görev ve sorumlulukların yerine getirilmesinde yaşanan olumsuzlukların bu alandaki yansımalarını da görüyor ve bunun da altını önemle çiziyor. Bu ne kadar

leme alıp yayınladılar. İngilizce ve Yunanca dillerinde binlerce adet basılan bildiri, eylem süresince geniş şekilde dağıtıldı.

YAŞASIN HALKLARIN MÜCADELESİ! KAHROLSUN EMPERYALİSTLERİN SAVAŞI!

Burada, Yunanistan'da Selanik'te bulunmamız Yunanistan işçi sınıfı, halk ve gençlik kitleleriyle beraber emperyalist AB birliğini protesto etmek içindir. Yunan halkının bu büyük öfkesine, çeşitli ülkelerden halklarımızın öfkelerini getirip birleştirdik.

Bizler anti-emperyalist, anti-faşist Selanik Direnişi 2003 bloğu olarak; insanlığın en büyük düşmanı olan ABD emperyalizmine karşı, Irak işgali ve oradaki katliamlara destek olmuş tüm koalisyon güçlerine karşı, bu suçu meşrulaştırmaya çalışarak bölgenin yeniden paylaşılmasında pay sahibi olmak isteyen AB'li emperyalist güçlere karşı yürüyoruz.

İşçi sınıfını, Avrupa ve dünya halklarını daha çok yağmalamayı hedefleyen Avrupa Birliğini kınıyoruz.

Dünya birleşik devrimci güçlerinin ABD emperyalistlerini ve diğer tüm emperyalist güçleri yenilgiye uğratacağını, emperyalistleri ve gericileri dünyanın hiçbir köşesinde bırakmayacağımızı deklare ediyoruz.

Irak halkıyla, Ortadoğu ve dünya halklarıyla dayanışma içinde olduğumuzu belirtiyoruz.

Filistin halkının ABD emperyalizmine ve siyonizme karşı verdiği direniş destekliyoruz.

Halk savaşı yürüten ve destekleyen bizler, emperyalizme ve gericiliğe karşı silahlı devrimci mücadele yürüten diğer devrimci ve halk hareketlerini selamlıyor ve onlara desteğimizi sunuyoruz.

Dünya çapında geniş bir anti-emperyalist dayanışmayı örgütleyebilmek için dünyanın tüm devrimci güçlerinin dayanışma ve ortak çalışma içerisinde bulunmaları acil ihtiyaçtır.

Dünyanın bir numaralı emperyalist ve terörist gücü olan ABD emperyalizmine ve diğer tüm emperyalist güçlere karşı gelebilmek için uluslararası birleşik bir cepheye ihtiyaç vardır.

Bizler, halkların gerçek barış ve kardeşlik içerisinde yaşayabilecekleri, savaşın, vahşetin, sömürü ve baskının olmadığı bir dünya için mücadele ediyoruz.

Emperyalist savaşlara karşı mücadeleden halk savaşlarıyla dayanışma göster!

Yaşasın proletarya enternasyonalizmi!

Kahrolsun emperyalizm, faşizm ve her türden gericilik!

Yunanistan Komünist Partisi (Marksist Leninist)

Türkiye Komünist Partisi/Marksist Leninist

Filipinler Komünist Partisi

Hindistan Komünist Partisi (ML)

Halk Savaşı

Endonezya Devrimci Kurtuluş

Merkezi

21 Haziran 2003, Selanik BİTTİ

İntifadanın isyan türküsü her yerde

İntifadanın 3. yıldönümü olan 27 Eylül'de dünyanın birçok ülkesinde ve Türkiye'de düzenlenen eylemlerde Filistin'de ve Irak'ta devam eden işgal protesto edildi. Irak ve Filistin halklarının direnişini destekleyen dünya halkları, 27 Eylül'de alanlara çıkarak, Filistin'de ve Irak'ta kopan isyan çığlıklarına bir ses oldular.

İSTANBUL

Irak'ta Savaşa Hayır Koordinasyonu tarafından Abide-i Hürriyet Meydanında "Irak'ta İşgale Son Filistin'e Özgürlük" mitingi düzenlendi. Piyale Paşa Bulvarı ve Şişli yönünde öğlen saatlerinde toplanmaya başlayan eylemciler buradan meydana doğru yürüyüşe geçti. Ellerde taşınan pankartlar, dövizler ve atılan sloganlarla intifadanın sürdüğü ve zafere kadar süreceği belirtildi.

Piyale Paşa Bulvarı yönünde; aralarında ILPS, Partizan, YDG, ESP, Haklar ve Özgürlükler Cephesi, Demokratik Haklar Platformu, DEHAP ve SDP'nin bulunduğu parti ve gruplar yer alırken, Şişli yönünde ise aralarında EMEP, Özgür-Der'in de bulunduğu gruplar yürüdü. DKÖ ve sendikaların katılımının az olduğu mitinge, DEHAP'ın da kitlesini taşımadığı gözlemlendi. Mitinge ILPS pankartı arkasında katılan Partizan; "Emperyalistler için dönecek kanımız yok" ile YDG "Vur emperyalizme yıkılsın, omuz ver halk savaşına yüksel" yazılı pankartlar taşıdılar.

Koordinasyon adına yapılan konuşmaların ardından Mihri Belli ve Abdurrahman Dilipak birer konuşma yaptılar. Miting Burhan Berken'in söylediği Kürtçe türkülerle son buldu.

GENÇLİK İNTİFADAYI SELAMLADI

Yeni Demokrat Gençlik, Devrimci Proleter Gençlik, Genç Yoldaş, Özgür Eğitim Platformu ve Kaldıraç çevreleri, 24 Eylül 2003 tarihinde Taksim İstiklal Caddesinde Filistin'de intifadanın yıldönümünü selamlayarak, Irak'taki işgali protesto etti. "İntifada ruhuyla anti emperyalist mücadeleyi yükselt" yazılı pankart açarak Balo Sokak'tan Taksim Meydanı'na doğru yürüyüşe geçen gençler, "Her yer Irak, hepimiz Iraklıyız", "Emperyalist işgale hayır" sloganlarıyla yürüyerek Mis sokağa geldi. Buradan Taksim meydanına giderek basın açıklaması yapmak isteyen gençlere polis azgınca saldırdı. Polis saldırısını "Direne direne kazanacağız", "Baskılar bizi yıldırmaz" vb. sloganlarla karşılayan eylemciler, üzerlerine biber gazı sıkılarak, tekme tokat, kasklarla dövülerek polis otobüslerine bindirildi. Gözaltına alınan 40 kişi ertesi gün çıkarıldıkları Beyoğlu Adliyesinde ifadeleri alındıktan sonra, tutuksuz yargılanmak üzere serbest bırakıldı. Konuyla ilgili olarak 26 Eylül 2003 tarihinde İHD İstanbul Şubesinde bir araya gelen gençler, gözaltına alınmalarını ve maruz kaldıkları saldırıları protesto etmek için bir basın açıklaması yaptılar.

İZMİR

İzmir Savaş Karşıtı Platform öncülüğünde "Filistin'e özgürlük, Irak'ta işgale

Londra

Son" pankartı açan yaklaşık bin savaş karşıtı, Gümrük Postanesi önünde toplanarak, "Katil Bush, Ortadoğu'dan defol", "Hedef Filistin hepimiz Filistinliyiz", "Bu ülke bu halk satılık değil", sloganlarını atarak Konak Meydanı'na doğru yürüyüşe geçti. Yürüyüş sırasında "ABD askeri olmayacağız", "Filistin Halkı yalnız değildir", dövizlerini açan eylemciler, Eski Sümerbank önüne kadar yürüdü. Burada bir açıklama yapan Eğitim-Sen 1 No'lu Şube Başkanı Nihat Sefer, ABD destekli İsrail saldırganlığına karşı direnen Filistin halkının bugün kendi topraklarında mülteci muamelesi görerek yaşadığını hatırlatarak, Filistin işgalini protesto etti.

ANKARA

Küresel Barış ve Adalet Koalisyonu (BAK) tarafından Ankara'da düzenlenen 'Irak'ta İşgale Son ve Filistin'e Özgürlük' mitingine birçok kurum katılırken, İsrail bayrakları yakılması dikkat çekti. Miting için Hipodrom'da toplanan kitle Tandoğan üzerinden Sıhhiye'ye kadar sloganlar atarak yürüdü. Yürüyüşün ardından Sıhhiye Meydanı'nda toplanan kitle, burada Filistin ve Irak bayrakları açtı. Bir dakikalık saygı duruşu ile başlayan mitingde, birçok kurum temsilcisi ve bazı sanatçılar birer konuşma yaptılar. Konuşmaların ardından Yaşar Kurt, Barışa Rock, Moğollar, Mor ve Ötesi, Karagüneş grubu sahne alarak söyledikleri türkülerle kitleyi coşturdu.

ADANA

Savaş Karşıtları Platformu tarafından düzenlenen 'Irak'ta ve Filistin'de İşgale Hayır' mitingine yaklaşık iki bin kişi katıldı. Tertip komitesinin Türkçe, Kürtçe, Arapça sunuşlar yapmasının ardından Tertip Komitesi Başkanı ve Eğitim-Sen Adana Şube Eğitim ve Basın Sekreteri Güven Boğa bir konuşma yaptı. Boğa, başta Filistin halkı olmak üzere Ortadoğu halklarının yıllardır "ABD emperyalizmine ve İsrail zulmüne karşı bağımsızlık, demokrasi ve özgürlük mücadelesi verdiğini" belirterek, ABD Başkanı George Bush'un petrol ve savaş tekellerinin sözcüsü olduğunu, İsrail Başbakanı Ariel Şaron'un ise Filistinli çocuk ve kadınların katili olduğunu söyledi. Mitinge ayrıca "Birlik mücadele zafer" yazılı pankart ile Partizan kitleleri de katıldı. Miting, kitlenin müzik eşliğinde halay çekmesiyle

son buldu.

BURSA

Bursa Savaş Karşıtı Platformu bileşenleri Osmangazi Metro İstasyonu önünde yaptıkları eylemle, Filistin'de ve Irak'ta devam eden işgali protesto ettiler. Eylemde sık sık "Filistin'e özgürlük", "İşgalciler gidecek direniş kazanacak", "ABD askeri olmayacağız", vb. sloganlar atılırken, platform adına TÜMTİS Bursa Şube Başkanı Davut Türkoğlu bir konuşma yaptı. Irak halkının Filistinliler yolunda giderek, teslim olmadıklarına dikkat çeken Türkoğlu, tüm emekçilerin Ortadoğu'da akıtılan kanın petrol ve para için olduğunu bildiğini vurguladı. Eylem alkış ve sloganlarla son buldu.

DİYARBAKIR, ELAZIĞ, DERSİM

Diyarbakır Demokrasi Platformu'nu oluşturan demokratik kitle örgütleri İstasyon Meydanı'nda yaptıkları basın açıklamasında saldırganlığı kınadılar. Grup adına açıklama yapan EMEP Diyarbakır İl Başkanı Yavuz Karakuş, Filistin İntifadası'nın yıldönümünde Filistin'de kanın akmaya devam ettiğini ve İsrail Başbakanı Şaron'un Filistin Lideri Yaser Arafat'ı sürgüne göndermek için her türlü oyunu gerçekleştirdiğini söyledi. Açıklamaya katılan kitle sık sık, "Doza Filistin doza me" (Filistin davası, davamız), "Filistin birayê me" (Filistin kardeşimiz) ve "Yaşasın Halkların Kardeşliği" şeklinde slogan attı.

Elazığ Postane Meydanı'nda yapılan basın açıklamasına katılan 150 kişi de Filistin halkının yanında olduklarını bildirdi. Burada bir açıklama yapan EMEP İl Yöneticisi Zülküf Ali Aslan, kuruluşundan bu yana genelde Ortadoğu halklarına, özelde Filistin halkına musallat olan İsrail'in tüm uygulamalarında ABD'nin onayı bulunduğu dikkat çekti. Açıklama sırasında "Emperyalizm ve işbirlikçilerine hayır", "ABD jandarması olmayacağız", "Katil ABD Ortadoğu'dan, katil İsrail Filistin'den defol" dövizleri taşındı, "Amerika'ya barikat, Filistin'e Özgürlük", "Yaşasın halkların kardeşliği" sloganları atıldı.

Tunceli'de Yeraltı Çarşısı üzerinde bir basın açıklaması yapıldı. Açıklamayı yapan EMEP İl Başkanı Hüseyin Tunç, Filistin halkının yanında olduklarını belirtti.

KIBRIS

Irak'ın ve Filistin'in işgalinin sona ermesi için Kıbrıs'ta Lefkoşe'nin güneyinde yapılan eyleme Kıbrıs Sosyalist Partisi, Savaş ve Milliyetçiliğe Karşı İki Toplumlu İnisiyatif ve Sosyal Forum katıldı. Eyleme Kıbrıslı Rum ve Türklerin yanısıra Kıbrıs'ta yaşayan Filistinli, İranlı ve Arap ülkelerinden eylemciler de katılarak destek verdiler.

Türkçe ve Rumca olarak işgale karşı sloganların atıldığı eylemde eylemciler Türkçe ve Rumca pankartlar taşıdılar. Savaş ve Milliyetçiliğe Karşı İki Toplumlu İnisiyatif'in Irak'ta İşgale Son Filistin'e Özgürlük pankartı yanında Ekim'in Savaş Karşı Barış, Sömürüye Karşı Savaş, Barış İçin İleri pankartı dikkat çekenler arasındaydı.

BERLİN

27 Eylül günü Irak işgaline ve İsrail katliamlarına karşı Berlin'de de yürüyüş düzenlendi. Savaş karşıtı güçlerin düzenlediği yürüyüş, Wilhelmstr'den başlayarak Friedrich Str'ye kadar sürdü. Saat 14:00 sularında başlayan eylem 16:30'a kadar devam etti. Berlin'de o gün birçok aktivitenin olmasına rağmen binin üzerinde kitle katılımı sağlandı. İşgal ve katliamlara karşı coşkulu sloganların haykırıldığı yürüyüşte TKP/ML taraftarları, ILPS ve ATİF kitlesi de yer aldı. ILPS (Halkların Uluslararası Mücadele Ligi) ve ATİF (Almanya Türkiye-İşçiler Federasyonu) pankartları açıldı. Mitingde ayrıca TKP/ML bayrakları dalgalandı ve işgali lanetleyen dövizler taşındı. "Savaş Bitmedi İşgal devam ediyor, ABD emperyalizminin yeminli uşağı Türk devleti birkaç milyon dolar için Irak'a asker göndermeye hazırlanıyor" başlıklı ATİK (Avrupa Türkiye-İşçiler Konfederasyonu) imzalı Almanca, Türkçe binlerce bildiriler dağıtıldı. Alanda yapılan işgal ve katliamlar karşıtı konuşmalardan sonra yürüyüş bitirildi.

PARİS

Filistin intifadasını selamlayan gösterilerden biri de 27 Eylül 2003 tarihinde Paris'te gerçekleştirildi.

Saat 14:00'de başlayan yürüyüş çok sayıda yerli ve göçmen örgüt, sendika ve de siyasi partiler katılım sağladı. "Amerika emperyalizmi kanlı ellerini Ortadoğu'dan çek TKP/ML" ve "Yaşasın Filistin halkının direnişi ATİK" imzalı pankartlar ile birlikte, güncel gelişmelere ilişkin çok sayıda döviz taşındı.

Yürüyüş boyunca; "Yaşasın Filistin halkının direnişi Bush-Şaron katil, Chirac suç ortağı-Kahrolsun emperyalist savaş"... vb sloganlar atıldı. Yine ATİK tarafından Irak'ta devam etmekte olan işgale ve Türk devletinin asker gönderme hazırlıklarına ilişkin çıkarılan bildirilerden dağıtıldı. Onbinlerce kişinin katıldığı yürüyüş boyunca emperyalist saldırganlığa ve Filistin'e özgürlük vurgusunu yapan pankartlar ağırlıktaydı. Akşama doğru sona eren yürüyüş bir kez daha gösterdi ki hiç bir sorun emperyalistlerin diplomasi koridorlarında çözülemez. Kendi gücüne ve dünya halklarına güven esas alınmalıdır.